EUGEN THEODORESCU

MIŞCAREA LEGIONARĂ

ŞI

GERMANIA LUI HITLER

EDITURA MAJADAHONDA

BUCUREŞTI, 1996

MIŞCAREA LEGIONARĂ ŞI GERMANIA LUI HITLER

ISBN : 973 - 97480 - 2 - 3

EDITURA **MAJADAHONDA**

Nr. Reg. com.: J 40/16.275/ 94

Str. Sergent Turturică Nr. 30

București , Sector 5, Of. PTTR 76

Telefax : 7.89.16.14

Director : ***Mariana VLAD***

Consilier : ***Radu-Dan VLAD***

Banca TURCO - ROMÂNĂ

Cont : 348 - 2

Inprimat la Majadahonda S.R.L.

EUGEN THEODORESCU

MIŞCAREA LEGIONRĂ ŞI GERMANIA LUI HITLER

1996

Tehnoredactare computerizată: Mariana Vlad

Desenul de pe copertă reprezintă un mărţişor
realizat de legionari în lagărul nazist de la Rostock

© *Toate drepturile aparţin Editurii Majadahonda.*
Orice reproducere, chiar şi fragmentară, fără autorizaţia editurii va fi urmărită conform legilor în vigoare.

NOUA UNITATE DE MĂSURĂ: MORMÂNTUL

Ordonanța definitivă de trimitere în judecată a lui Corneliu Zelea Codreanu are la un moment dat o exclamație acuzatoare și plină de dispreț: " *Eroismul legionar are ca unitate de măsură: MORMÂNTUL !* "

Exclamație insiduoasă nedeterminată până la capăt, pe care stălucitul apărător al Căpitanului, însușindu-și-o, o explică fără posibilitate de replică: " *Ei, da! Întreb ce altă unitate de măsură poate fi mai justificată decât aceasta? Și plâng pe cei al căror eroism s-ar putea prețui altfel* ".

Dar este mormântul legionar nu așa cum, de rea credință voia să insinueze ordonanța, că ar fi mormintele celor răpuși de legionari. Deci nu câți ai azvârlit în mormânt ci câți au intrat de bună voie, în lupta noastră națională, în mormintele ce ne așteptau deschise de către adversarii noștri, deținători ai tuturor puterilor în stat și deschizători de morminte pentru cei ce nu mai voiau să fie robi de bună voie.

Cu publicarea documentului de față - fiindcă memoriile dintr-o anumită perioadă a vieții lui Eugen Theodorescu sunt un adevărat document, viu, s-ar putea spune - ne aflăm de fapt în fața unui nou mormânt până acum cunoscut numai de cei apropiați lui și nici de aceia de toți. Nici acum nu-l deschide nimeni doar de dragul deschiderii unui mormânt ci, cel puțin, ca sugestie pentru viitor, pentru stabilirea unui adevăr: acela al adevăratei cauze a morții lui Eugen Theodorescu.

În Constanța se știe - de către cine mai știe - laconic, că Eugen Theodorescu a murit într-un accident în octombrie 1990, fiind călcat de un automobil pe când trecea pe o zebră pentru pietoni.

Dar în automobil se aflau doi securiști din Tulcea, amândoi ofițeri. Cercetările au mușamalizat întâmplarea, martorii accidentului dezicându-se ulterior de prima declarație. Toate încercările familiei de a obține dosarul pentru continuarea cercetărilor s-au izbit de un răspuns verbal stereotip: este vorba de un dosar special, foarte secret. Intimidați și dispersați, membrii familiei s-au oprit aci.

Și tot la Constanța în 1974, tot pe o zebră - trecere de pietoni și tot niște securiști de neaflat l-au trimis pe celălalt tărâm pe Ștefan Vlădoianu, Nea Fane al închisorilor, unul din cele mai vajnice și mai autentice sufluri poetice din întreaga noastră literatură.

S-ar putea spune că Securitatea dobrogeană a fost mai conștientă decât multe altele din țară în realizarea misiunii ucigașe. Și-a știut alege victimele: ***poetul***, adică perenitatea și luptătorul, dar luptătorul cu aceeași ancorare în perenitate. În ambele cazuri a intervenit când a intuit un pericol latent: posibilitatea celor doi de a mai da ceva din ei pentru perenitatea neamului românesc. Pe Fane

Vlădoianu l-au omorât după 10 ani de la ieşirea dintr-o detenţie politică de 22 de ani petrecuţi mai mult la Aiud şi Gherla, cu o trecere destul de îndelungată şi prin orizonturile 11 şi 12 ale minei de plumb de la Baia Sprie. Fane Vlădoianu constituia şi el, alături de atâţia alţii, un fragment din zestrea antonesciană a închisorilor comuniste. Când, în 1944, cu vestitul 23 august, partidele noastre "istorice" au ajuns din nou la cârma statului, au făcut un gest de curtuoazie faţă de U.R.S.S. şi P.C.R. golind închisorile de toate soiurile de deţinuţi, indiferent unde se încadrau în Codul Penal, în afară de legionari, pe care i-au lăsat ca "buni" pentru a lua închisoarea de la început. S-a ajuns astfel la performanţa, unică în felul ei, ca în timp ce ostatecii penitenciarelor sub comunişti, Corneliu Coposu de exemplu, să realizeze maximum 17 ani de închisoare - ceea ce-i enorm de mult, desigur - atâţia legionari, pe care-i personificăm aici doar prin prototipul Fane Vlădoianu, au executat la zi peste 22 de ani de detenţie !

Dar...*sunt fata et loci.*

Mergând mai departe în trecut suntem obligaţi să constatăm că uciderea lui Fane Vlădoianu şi a lui Eugen Theodorescu reprezintă un fir tradiţional în fostul Tomis al exilatului poet roman. Pentru că în 1933 în decursul campaniei electorale aici a fost împuşcat, tot mortal, Virgil Teodorescu fiindcă lipea un afiş electoral legionar, un act absolut firesc şi legal pentru orice partid care depusese o listă de candidaţi în alegeri, bineînţeles însă nepermis, în mod abuziv, legionarilor. Fără a fi rude decât de crez, Virgil Teodorescu a fost ucis lângă Eugen Theodorescu. Să fi fost un moment premonitoriu ? Nu putem şti, dar în orice caz uciderea lor arată o metodă locală practicată fără reticenţă şi fără grija că ar putea fi identificată atunci când au hotărât suprimarea cuiva. Iar faptul că terorismul de stat dus până la asasinat era practicat şi când se pretindea că statul este condus democratic poate cel mult să ducă la ipoteza că forţele ucigaşe de legionari au fost şi au rămas ***aceleaşi***. Fiindcă doar legionarii erau constrânşi să-şi ducă viaţa mereu pe marginea mormântului, pentru crezul lor, admis altfel legal.Şi atunci nu mormântul era unitatea de măsură a eroismului în faţa unei vieţi ce le era interzis să o ducă normal în crezul lor, benefic omului şi societăţii din care făceau parte ? Gândul te duce aproape obligatoriu la martirii creştinismului timp de trei secole şi ceva . Vor mai trebui oare trei secole sau mai multe în faţa aceloraşi duşmani ai creştinismului, a cărui morală legionarii au vrut să o readucă în mod curent în viaţa neamului nostru ? Cine poate şti, cine poate cunoaşte viitorul ? Deocamdată vedem că unitatea de măsură, mormântul, persistă. Dacă în mai 1938, când a fost condamnat la mormânt Corneliu Zelea Codreanu, poetul Radu Gyr putea fi citat de către apărător cu o poezie în care se spune atât de clar despre ce fel de morminte este vorba, câte morminte legionare s-au adăugat de atunci încoace în cei 58 de ani de prigoană continuă ? Chiar Radu Gyr mai luminează sufleteşte dintr-unul şi azi, cu aceleaşi cuvinte:

Avem atâția morți, atâtea oseminte,
Că fruntea-i grea de amintirea lor...
Purtăm în piept solarele morminte
Și de lumină coastele ne dor.

Atâția morți, atâtea legăminte...
Cu smirna lor pe tâmple ne sfințim
Și de la noi la gropile lor sfinte
Ne-ntinde luna aurit chilim.

Atâția morți, atâtea dragi morminte...
Vezi sufletul lor vine din grădini
Și ne sărută frunțile, fierbinte,
Precum un vânt de seară plin de crini

Ne pâlpâie pe mâini și în cuvinte
Ca Soarele ne arde pe obraz...
Atâția morți, atâtea oseminte,
Se-aprind în somn: icoane de topaz.

Atâția morți, atâtea dragi morminte...
Ca o catapeteasmă cresc în noi
Cum și mucenicii noștri, înainte,
Prin gloanțe, prin furtună și prin ploi!...

Atâția morți ascut în noi oțelel...
Se sparge Veacu-n țăndări mari de fier.
Cu jertfele de ne izbim de stele,
Cu rănile noi ne-am atins de cer.

Zidim Destin, parâng de ziduri sfinte.
Dar nu în var și piatră ctitorim,
Ci tencuim cu albe oseminte,
Din cărămida rănilor zidim...

Turnați în cremene și-n jurăminte,
Cu ochi de foc aprinși de-un sfânt mister,
Privim cum, zilnic, alte noi morminte
Se-nalță, pajuri albe, către cer.

Să pună țării temelii de fier!...

Avem atâția morți, atâtea oseminte...

(cf. Kurt B. Treptow și Gheorghe Buzatu: *Procesul lui Corneliu Zelea Codreanu - mai 1938*, Iași, 1994, pp.177-178)

Într-adevăr legionarii au dat atâția morți, atâtea oseminte încât astăzi s-ar putea ca numărul morților să fie mult mai mare decât al supraviețuitorilor. Aceasta desigur spre satisfacția celor ce i-au trimis de pe această lume în mormintele lor, cele mai multe necunoscute și împrăștiate nu numai în țara aceasta, despre al cărei pământ s-ar putea afirma că este fertilizat doar cu trupuri omenești, ci absolut pe toate continentele Terrei.

Din mormintele lor, de pretutindeni, ei vorbesc însă neamului lor. Și poate că prin ei se va realiza cândva și viziunea biblică în care în cele din urmă vor vorbi și pietrele. Pentru că mereu se adaugă mormânt după mormânt. Unul dintre ele, relativ recent, este a lui Eugen Theodorescu, după acela al fratelui său Mihai, care este *"undeva prin lume"*, necunoscut, după cum ne spune chiar Eugen. Și mormântul său vorbește de la sine, pentru că Eugen Theodorescu a fost omorât în octombrie 1990, de către securiști, aproape la un an de când se afirma că instituția criminală a fost desființată. O fi fost, dar uite că pentru legionari ea își continuă cu eficiență menirea-i asasină.

Eugen Theodorescu s-a născut la Brăila, în 26 martie 1913. Familia i s-a strămutat la Constanța, unde tatăl său, om sârguitor și gospodar, și-a încropit o fabricuță de limonadă și sifoane și un mic restaurant.

Școala primară și primele 4 clase de liceu le face la Constanța, iar cursul superior și bacalaureatul la Liceul *" Radu Negru"* din Făgăraș

În 1932 devine student al Facultății de Drept din București, pentru ca în 1933 să se încadreze în cuibul lui Gogu Caratănase și își continuă activitatea legionară în cadrul grupului studențesc constănțean din Capitală. Cu excepția timpului de serviciu militar de unde iese în 1936 sergent T.R., în toți anii, din 1933 până în 1938, continuându-și studiile ia parte directă la toate activitățile și bătăliile legionare, alături de Puiu Traian, Nicolae Șeitan și atâția alții pe care-i reține istoria locală a *Mișcării Legionare*. Uciderea, lângă el, a lui Virgil Teodorescu, în 1933, îl fixează pentru tot restul vieții lui ca luptător legionar în primele rânduri. Oriunde este nevoie de minte și muncă legionară Eugen Theodorescu este prezent: la congresele studențești, la șantierul de la *Casa Verde*, în propaganda electorală din Dobrogea, plină de ciocniri cu jandarmii de sub comanda maiorului zbir Popescu-Marinaru. Iar după dizolvarea *Mișcării* de I.G. Duca în 1933, devine și el în mod forțat "locatar" al *"Casei Butu"*, cel dintâi lagăr de concentrare deschis în România, de unde iese ca și ceilalți 18.000 de legionari, neputându-li-se reține nimic ce i-ar fi putut inculpa în proces. Restul anilor treizeci se scurg trepidant până la prigoana politicianisto-carlistă, care-l găsește cu studiile terminate, la Cernăuți, și cu hotărârea de a nu capitula.

Urmează fioroasa asasinare a Căpitanului și a celorlalți 13 împreună cu el. Închisorile gem, prigoana se dezlănțuie din ce în ce mai sălbatică,

Comandamentul descoperit şi ucis în parte. Întreg teritoriul ţării devine o uriaşă junglă de omorâre şi hăituire a legionarilor.

Eugen Theodorescu, neprins, se refugiază în Germania trecând graniţa pe la Sighet, la 22 februarie 1939.

De abia acum începe adevărata lui odisee de luptător. Refugiul lui ca şi al Comandantului Horia Sima şi al altora care l-au înţeles nu este o punere la adăpost ca să nu împărtăşească soarta camarazilor lor, ci doar o etapă în lupta fără păsuire cu ucigaşii. În Germania se ataşează *grupului de la Amalienhof* şi se solidarizează fără nici o ezitare cuHoria Sima şi cu toţi cei ce s-au hotărât să continue lupta până la înlăturarea regelui călău, sau până la sfârşitul lor. Cartea lui Horia Sima, *Sfârşitul unei domnii sângeroase*, ca şi cea a lui Nicolae Petraşcu, *Din viaţa legionară*, consemnează cum se cuvine rolul lui în această acţiune.

El este organizatorul loviturii de la 3 septembrie 1940 la Constanţa, unde reuşita a fost completă, legionarii ocupând principalele instituţii din oraş. În luptă au căzut 3 legionari : Ardeleanu, Cavache şi Caporani, dar şi 7 poliţişti şi jandarmi.

În timpul *Statului Naţional-Legionar* a fost şeful regionalei Dobrogea.

După ***lovitura de stat*** a lui Antonescu se refugiază din nou în Germania, rămânând până la sfârşit alături de Horia Sima şi credincios luptei legionare curate şi dezinteresate.

Grad legionar, comandant ajutor încă de la Căpitan, Eugen Theodorescu a avut forţa morală de a continua lupta şi de a cunoaşte şi recunoaşte dintru începuturi pe urmaşul Căpitanului, rămânând totuşi modest în manifestările lui între proprii săi camarazi. L-a recunoscut pe Horia Sima cam în felul în care Ion Moţa, ctitor al *Legiunii* şi el, îi scria lui Corneliu Codreanu, simplu: *"Căci tu eşti Căpitanul"*! Adică s-a încadrat fără îndoială şi fără ezitare în starea de fapt.

Între camarazi era întotdeauna vesel şi comunicativ. Glumele lui făceau repede ocolul întregii comunităţi în care se găsea, oricât de mare ar fi fost ea, fiindcă avea umorul cel mai firesc. Fără să se infatueze - cunoştea mult mai multe decât cei din jurul lui - găsea întotdeuna nota veritabilă ce trebuia provocată în momentul respectiv. Avea o gândire şi o atitudine de un optimism contaminant şi totuşi realist.

Citind paginile cărţii de faţă ne dăm imediat seama că avea exact intuiţia prezentului. Este destul să amintim aici momentul în care cu luciditatea lui a ştiut să indice cea mai legionară şi cea mai realistă atitudine pe care să o ia grupul în lagărul de la *Fichtenhain* din Büchenwald faţă de opresorii germani şi de aşa zişii disidenţi, care de fapt nu voiau altceva decât să ne facă pe toţi obedienţi faţă de nemţi în speranţa vană a unei întoarceri în ţară pe care, ca să o vedem, trebuia mai întâi să o înstrăinăm, cedându-i independenţa marii puteri teutonice pe care o întruchipa atunci hitlerismul. Deci un categoric NU disidenţei şi nemţilor. Când nişte legionari, care pe drept cuvânt se simţeau revoltaţi şi umiliţi în poziţia de prizonieri politici ai Reichului, au propus o soluţie disperată - aruncarea în

sârmele străbătute de curent electric ce ne înconjurau, pentru a-i determina pe nemți să-și schimbe atitudinea față de *Legiune* și Comandantul ei - Eugen Thedorescu a intervenit precizând situația cu o luciditate și un realism unice : *ne aflăm într-un război de poziții pe care îl câștigă cel care rezistă mai mult pe poziția sa*. Și dreptatea lui s-a adeverit. Legionarii au ieșit neîntinați din lagărele hitleriste în frunte cu Comandantul lor, în cele din urmă nemții fiind cei care au apelat la ei să le vină în ajutor. Că era prea târziu este adevărat, ***dar tot adevărat este și că ultimii care au dat bătălia cu comunismul tot legionarii au fost.*** Eugen Theodorescu a avut dreptate însă. Este adevărat că războiul de poziții despre care vorbea el se încadrează perfect în eroismul de durată al lui Horia Sima așa cum reiese din toate scrierile sale, în mod deosebit din *Prizonieri ai puterilor Axei*, cărți care pe vremea aceea nu erau scrise și Eugen Theodorescu nu a mai apucat să le citească.

Ieșit din *Fichtenhain* - Buchenwald, luptătorul din el se realizează prin continuarea unei vieți de luptă. Este un neîntrecut de asiduu militant pentru inmulțirea și organizarea rândurilor Armatei Naționale de eliberare. Cavalerismul și onoarea legionară funcționau din plin. Dacă în decurs de 4 ani nemții îl șantajau pe Antonescu cu legionarii din Germania, iar pe aceștia îi țineau cu domiciliul forțat și în lagăre de concentrare sub amenințarea deseori repetată că îi extrădează lui Antonescu - acesta îi cerea pe toate căile și la toate întâlnirile lui cu Hitler- acum colaborarea cu Guvernul Național de la Viena și cu Armata Națională de eliberare era sinceră și eficientă, deși tardivă. Nemții își plăteau greșelile de politică externă față de întreg naționalismul european. Legionarii erau conștienți că nu vor mai putea schimba ei soarta războiului dar, ca întotdeauna, își puneau din nou viața în joc pentru a mai salva ceea ce se mai putea salva din onoarea și destinul neamului românesc batjocorit și de atâtea ori vândut de către politicieni venali și înstrăinați de sufletul lui. Echipele și grupurile de legionari veniți din Germania nu aveau o deviză utopică cum ar fi fost întoarcerea frontului - legionarii au fost întotdeauna prezenți în mod real și actual în realitatea românească- ci reunindu-se cu legionarii din țară și cu toți cei ce mai aveau puterea să simtă românește, trecuți și aceștia prin închisori și prin batalioanele înființate în mod special pentru exterminarea lor (Sărata etc.) se trudeau *" să adune sufletul răvășit al neamului "* cum s-a exprimat atunci - la Viena, în țară nemaiavând loc - geniul românesc prin vocea lui Horia Sima, după ce el însuși avusese deasupra gâtului timp de 4 ani sabia ucigătoare a doi dictatori asociați, dar și alienați, dacă nu mintal sigur sufletește, într-o morbidă megalomanie comună. Nu încape nici o îndoială că, în final, s-ar fi sfâșiat între ei.

Războiul terminat, așa cum se știe, cu calamnitatea și puhoiul comunist sovietic atrase asupra noastră, neliniștea sufletului și neastâmpărul de luptător l-au dus în mod firesc pe Eugen Theodorescu în lupta de rezistență împotriva ocupantului. De trei ori a făcut câte o periculoasă navetă (1945 - 1947) între exilul românesc și țară în vederea coordonării acțiunilor din exil cu ale rezistenței.

A treia oară, în 1947, a fost depistat şi arestat.

A fost judecat şi condamnat într-un lot aşa numit *" al marii trădări naţionale "* format, după jongleriile juridice ale comuniştilor, din cele mai disparate elemente posibile, fără vreo legătură între ele decât în mintea celor ce au redactat rechizitoriile. S-au văzut astfel cuprinşi în acelaşi act de acuzare Max Auschnitt, industriaşul Alexandru Popp, ing. Ion Bujoiu, profesorul Nicolae Mărgineanu etc. Dintre legionari, aşa cum sublinia procurorul: *" din acest lot nu puteau lipsi nici legionarii "* , au fost introduşi, firește, numele cele mai cunoscute: Nicolae Petrașcu, George Manu, Nistor Chioreanu și Eugen Theodorescu. Firește și acesta a fost un proces cu vinovății fictive ca toate procesele comuniste din toate țările, începând cu cele ale *"Marii Revoluții din Octombrie"* care de fapt a avut loc în noiembrie, sau invers, procese în care nu avea vreo importanță dacă omul a făcut ceva contra legilor sau nu ci doar ca el să fie exterminat sau măcar depus după gratii.

Din pedeapsa pronunțată pentru a fi pe viață, Eugen Theodorescu a ieșit și el în 1964. Detenția, după anchetele Securității cu tot ce implică ele, și-a executat-o prin închisorile Jilava, Gherla și Aiud de unde a fost *"eliberat"* într-un stat comunist ce nu era de fapt decât o mare închisoare între granițele țării.

Afară, cu mare greutate a obținut un loc de muncă la "Îmbunătățiri Funciare", secția irigații (I.C.H.). Tot timpul a rămas un spirit viu, conștient că *"războiul de poziții"* - vorba lui - este permanent și ca atare nu s-a ferit de a întreține legături cu foștii camarazi din Constanța și județ, pe care, când a fost cazul, i-a îmbărbătat sau s-au îmbărbătat reciproc. Moralul lui a rămas mereu sănătos și spiritul permanent viu. Umorul nu l-a părăsit niciodată și ceea ce el numește *"maliţiozitate"* în această carte nu poate fi atribuit decât spiritului său modest și adânc de sine scrutător.

Când, după 1989, s-a ivit posibilitatea ca oamenii să se manifeste politic, Eugen Theodorescu a pus și el umărul și toată buna lui credință la înființarea partidului *Uniunea Democrat Creștină*, pe a cărui filială din Constanța a condus-o ca președinte, dar din care s-a retras împreună cu toți dobrogenii când s-a produs "fisura" Fulger.

În muncă, în societate, în viața publică și în cea politică a rămas ceea ce a fost de fapt în toată viața lui: ***un spirit cavaleresc, un om onest şi de curaj, cu dragoste de semenii săi, de neamul său şi de Dumnezeu.***

Poate de aceea a trebuit să moară pe o trecere de pietoni - el respecta legea și nu trecea pe oriunde, la întâmplare - strivit de o mașină condusă de niște securiști.

Cartea aceasta însă este purtătoarea unui mesaj al ***adevărului***, cu zguduitoarea mărturie din postfață, arătând în câteva cuvinte simple scopul ei, împrejurările în care a scris-o și efortul ce a trebuit să-l facă:

" Am scris aceste rânduri în viteză, fără nici o corectură, cu mâna

tremurândă și un singur ochi, după ce Securitatea a avut grijă să-mi curețe întreaga locuință de orice notă, fișă, însemnare. Am încercat să redau câte ceva din ale trecutului, trăit de mine, de teamă ca nu cumva anii șubrezi ce-mi mai rămân să nu-mi mai permită să comunic în scris tot ceea ce aș fi avut de spus"

Iar mai departe după câteva rânduri exclamă: *"... și câte aș mai fi avut de înșirat"*.

Așa este. Nici Horia Sima, nici Nicolae Petrașcu, nici Eugen și nici mulți alții nu au terminat și poate nimeni nu va termina ceea ce ar fi avut de spus din acea vreme și din tot ceea ce a urmat.

Iar astăzi când se afirmă că alte zori se arată la orizontul românesc, legionarii sunt prezentați în toată mass-media din țară și în cea mai mare parte și din străinătate în aceleași ***culori false*** și ***minciuni sfruntate*** ca și în anii treizeci în renumita *"presă din Sărindar"*. De fapt cred că din colecțiile ei sunt copiate unele emisiuni TV în care se insinuează cu aceeași ***rea-credință*** ca și atunci aceleași ***neadevăruri*** ce pot fi demonstrate ca atare și de către o minte de copil. Doar că astăzi situația este alta, mai ales la noi în țară, unde s-a petrecut tot ceea ce s-a petrecut din 1944 încoace.

Cu o mică întrerupere în 1940, asupra legionarilor se varsă din 1938 încoace toate lăturile globului și dușmanilor tot li se pare că nu i-au întinat destul. Nu se văd sutele de mii de crime exercitate cu atâta cruzime asupra acestui popor de către comuniști - iar dintre cei uciși tot legionarii au fost mai mulți - ci se aniversează nu mai știu câți ani de la uciderea lui Iorga de către niște creiere rătăcite pe care tot legionarii le-au condamnat, oficial, primii, deși Iorga - o știe o lume întreagă - a fost ***autorul moral*** al celei mai oribile crime politice din istoria neamului nostru. În orice caz dacă astăzi mai mult de jumătate din populația țării trăiește sub un nivel de trai cât de cât normal, aceasta nu se datorează legionarilor și uciderii lui Iorga. Dar asemenea fapte se comemorează oficial, fără să se facă vreo mențiune despre zecile de mii de crime petrecute sub regimul comunist. Acesta este astfel acoperit în ochii opiniei publice, crimele, reale sau nu, rămânând tot cele din anii '30 și din timpul războiului. Cine și cât mai vorbește astăzi despre gropile comune de la Katyn, de exemplu, ca să nu vorbim de gropile comune de la noi din țară, atribuite oficial unor vremuri medievale?

Și pentru că una din multele învinuirile ce li se aduc și acuma, oficial, legionarilor principale este că au fost unelte foarte docile în slujba hitlerismului, însemnările acestea ale lui Eugen Theodorescu - și nu numai ele, dar aici ele interesează - lămuresc această problemă pentru cine vrea să și-o lămurească. Într-adevăr Rostock,Berkenbrück, Dachau, Sachsenhausen, Buchenwald pentru legionari au aceeași rezonanță sinistră cum avuseseră în țară lagărele de concentrare de la Miercurea Ciuc și Vaslui, închisoarea Jilava încă din 1934, cea de la Râmnicu Sărat, sau mai târziu sub comuniști Ministerul de Interne, iarăși Jilava, Pitești, Aiud, Gherla, Sighet, Baia Sprie, Valea Nistrului, Cavnic, Canalul, Mislea, Târșor. Iar legionarii au avut în ele un loc prioritar și majoritar. Și tot asupra lor s-a exercitat, sub directa îndrumare a Moscovei prin Nicolschi-

Grunberg și Țurcanu, cea mai îngrozitoare experiență a crimei și terorii continue, în închisoarea de la Pitești. Ei au fost cobaii tuturor formelor de conducere a unui stat. Dar atunci de ce sunt acuzați de a fi fost unealta nemților în România, coloana a V-a etc. etc.?

Pentru că, în țara tuturor *filiilor* au avut și ei una, singura de care erau capabili și împotriva căreia erau toți: ROMÂNOFILIA, de care au rămas legați cu viața lor în orice situație s-ar fi aflat. Dragostea de neam și țară și promovarea credinței, care nu conveneau nici păturii suprapuse de la noi (din păcate expresia nu este a mea ci a geniului nostru național, Eminescu), nici altor așa zise naționalisme, de fapt imperialisme și, firește, nici comuniștilor. Și atunci toți s-au aruncat asupra lor, mai devreme sau mai târziu.

Așa zisul *atașament* legionar față de hitlerism se deduce și se susține că l-ar fi avut întemeietorul *Legiunii*, Corneliu Zelea Codreanu, dintr-o afirmație a lui cu caracter general uman a cărei realitate nu cred că ar îndrăzni cineva să o conteste. Iat-o, din cartea sa *Pentru legionari:*

"Există o legătură de simpatie între toți acei care, în diferite părți ale pământului, își servesc neamul, după cum există o legătură de simpatie între toți aceia care lucrează la nimicirea neamurilor".

În altă parte, în aceeași carte se mai găsesc câteva aprecieri elogioase asupra realizărilor lui Hitler dinainte de începutul războiului, dar incriminarea cea mai puternică este adusă acelei declarații a Căpitanului că în 48 de ore după ce *Mișcarea Legionară* va ajunge la putere, România va fi alături de Puterile Axei. Această declarație a fost însă o declarație politică de conjunctură, într-un moment în care de la vechii noștri aliați din Apus nu ne venea decât vânt comunist (vezi Războiul civil din Spania și așa zisul *"Front popular"* al lui Léon Blum din Franța). Comunism de la răsărit, comunism de la apus, plus acel *"descurcați-vă, noi nu ne putem apăra pe noi înșine"* spus ceva mai târziu, plus schimbarea național-socialismului german dintr-o mișcare pentru poporul german în una a imperialismului german, când celelalte naționalisme europene s-au întors împotriva lui.

Doctrinar, legionarismul nu are nimic comun nici cu național-socialismul german, nici cu fascismul italian și nici cu alte naționalisme, rămânând ***o mișcare pur românească***, confirmată ca atare de istoriile doctrinelor politice.

Și dacă legionarii au recunoscut tot timpul că, cel puțin din partea lor, *"există o legătură de simpatie între toți aceia care în diferite părți ale pământului își sevesc neamul..."*, în ceea ce privește atitudinea lor în politica practică ei s-au pronunțat lămurit încă de la începuturile lor.

Pentru că iată ce scrie celălalt ctitor al *Legiunii* alături de Corneliu Codreanu, Ion I. Moța, într-un articol publicat în revista " *Axa* " - și demn de subliniat este că atunci când a apărut această revistă despre ***Axa Roma -Berlin*** nu se vorbea nici măcar ca despre un posibil proiect - din 15 octombrie 1933, referitor la *Hitlerismul germanilor din România*, perioadă în care Hitler era la

putere:

"Dacă s-ar pune vreodată nenorocita alternativă de a alege între interesele Românilor şi ale Saşilor - presupunând că ele n-ar putea fi echilibrate fără păgubirea României - ei bine, vor trebui să triumfe interesele româneşti şi numai ele. Această ţară, în întregimea ei, este a noastră a Românilor. Numai minoritarii care nu ne ating interesele îşi au asigurată o ospitalitate perpetuă şi o liberă dezvoltare. Căci noi singuri, Românii am creat acest Stat prin mii de ani de jertfe şi de suferinţe şi noi singuri avem răspunderea în faţa istoriei pentru integrala menţinere a drepturilor lui în viitor.

Ţara românească nu poate fi niciodată o Româno - Ungaro - Germanie, în care fiecare popor al ţării şi-ar avea frântura lui de patrie care s-ar putea separa, la nevoie, de soarta intereselor celorlalte frânturi de Stat. Stat naţional românesc unitar, indivizibil în concepţie şi în fapt. România e ţara Românilor. Iar minoritarii conlocuitori cu noi nu trebuie să aibă decât o singură grijă: să fie leali şi să nu atingă cu nimic interesele Statului şi ale naţiunii româneşti, pentru a putea trăi în tihnă şi pace alături de noi, beneficiind de ospitalitatea şi probitatea românească, totdeauna respectuoasă faţă de drepturile altuia".

Cu tot respectul şi admiraţia pentru marea cultură germană, aceasta a fost şi a rămas de la începuturile Legiunii, pentru totdeauna, ***"germanofilia"*** legionară.

Aceasta ca să înţeleagă odată toată fauna politicianistă care militează pentru orice ***filie*** în afară de iubirea neamului românesc, care se măsoară cu unitatea de măsură nouă, legionară, numită ***mormânt.***

De înviat însă nu se poate învia decât din morţi, din mormânt !

Şi:

Avem atâţia morţi, atâtea oseminte...

.....

Avem atâţia morţi, atâtea dragi morminte...

Al lui Eugen Theodorescu nu este decât unul din ele, luminos !

Sebastian Mocanu

Închin aceste rânduri fratelui meu,
Mihai Theodorescu, trecut și el prin
Rostock și Buchenwald, mort undeva,
prin lume, fără mormânt și fără cruce!

Eugen Theodorescu

MOTTO:

Calomniez, calomniez, il restera toujours quelque chose !

Beaumarchais

În loc de prefață

Mărturisesc de la început ca mi-a fost greu să mă opresc la un titlu pe care să-l dau rândurilor ce urmează, nu atât pentru "adâncul" lor, cât pentru termenii folosiți în vocabularul convorbirilor politice din ultima vreme, puțin cunoscuți de majoritatea cititorilor.

M-am gândit mai întâi să folosesc titlul *Legăturile Gărzii de Fier cu nazismul*, dar neștiind ce sens îi acordă cititorul român termenului de nazism am hotărât să renunț la el. Apoi m-am gândit la *Garda de Fier și Germania național - socialistă*, dar de teamă să nu se confunde Germania de odinioară cu Germania actuală am renunțat și la acesta. M-am oprit la *Mișcarea Legionară și Germania lui Hitler*, deoarece în volum tratez aceste relații de la apariția *Mișcării*, când denumirea de *Garda de Fier* nici măcar nu se cunoștea.

Gândul de a scrie o lucrare cu această temă a plecat de la faptul că românii noștri, în majoritatea lor, sunt victimele unor minciuni grosolane, debitate cu o diabolică perseverență de mai bine de o jumătate de veac, ascunzându-li-se adevărul istoric cu bunăștiință.

În decursul istoriei au mai existat oameni politici care au folosit minciuna împotriva adversarilor, dar niciodată istoria n-a cunoscut o mai mare mișelie ca aceea îndreptată împotriva *Mișcării Legionare*, căreia, ferecată zeci de ani în pușcărie, i s-a anulat dreptul elementar de a se apăra, drept ce se acordă oricărui inculpat, oricât de gravă ar fi vina lui.

Acum, când ni se oferă pentru prima dată posibilitatea de a vorbi în numele acestor oameni nedreptățiți, încercăm să spulberăm această atmosferă ***necinstită, falsă***, creată de niște dușmani înverșunați, pentru a scoate ***adevărul*** la lumină.

Socotesc o datorie de onoare, sfântă, ca, făcând și eu parte din această lume martirizată, căreia Dumnezeu i-a hărăzit să supraviețuiască atâtor groaznice orori de Infern, să iau condeiul și, cu o mână tremurândă, să caut să aduc în mod ***cinstit*** la cunoștința întregii țări câteva date din istoria noastră frământată și însângerată.

În cele ce urmează voi încerca să arăt care este adevărul cu privire la acuzația nedreaptă că legionarii au fost *agenții* Germaniei hitleriste. Nu-mi dau seama dacă aceste calomnii ar fi trebuit să fie spulberate înaintea atâtor altora. Sper însă că bunul Dumnezeu, care mi-a dat zile ca să prind aceste timpuri, fapt pe care îl consider un adevărat miracol, mă va ajuta să elucidez pe parcursul vieții și alte acuzații false, contribuind astfel ca în istoria contemporană a României să se facă cât de cât lumină și adevărul istoric să nu mai fie pus sub obroc.

Capitolul 1

Mișcarea la inceput s-a numit *Legiunea "Arhanghelul Mihail"*, după aceea *Garda de Fier*, apoi *Gruparea politică Corneliu Zelea Codreanu*, și în sfârșit partidul "*Totul pentru Țară*", denumire sub care a repurtat marea victorie electorală din 1937, dar e cunoscută ca ***Mișcarea Legionară*** și ca atare constituie un fenomen politic și spiritual. Aceste diferite denumiri au fost necesare ca urmare a dizolvărilor dese la care a fost supusă în decursul celor zece ani de la înființare, din 1927 până în 1938.

Corneliu Codreanu, întemeietorul *Mișcării Legionare*, fiind încă elev în ultimii ani la Liceul din orașul Huși, la declanșarea revoluției în Rusia, de teamă că ea va trece și peste Prut, adună în jurul lui un număr de tineri, majoritatea elevi la același liceu, in pădurea Dobrina, din marginea orașului, în vederea organizării unei rezistențe împotriva flagelului comunist, dacă acesta ar fi pătruns și la noi. Credem că este absurdă acuzația adusă lui Corneliu Zelea Codreanu că ar fi fost "agent" al Germaniei naziste, deoarece aceasta ar însemna că acțiunea întreprinsă în pădurea Dobrina a fost făcută sub imboldul Germaniei naziste, care la acea dată nici nu exista, după cum nici omul politic Adolf Hitler, care pe vremea aceea era un caporal anonim, undeva printr-o unitate a armatei germane.

Capitolul 2.

În anul 1919, Corneliu Zelea Codreanu, fiind student la Facultatea de Drept din Iași, cu ocazia unei greve declanșate la atelierele C.F.R. Nicolina, unde comuniștii au arborat sus pe atelier un drapel roșu, s-a urcat pe acoperișul atelierului, sub privirile uimite și nedumerite ale muncitorilor greviști, și a smuls steagul roșu, arborând în locul lui tricolorul național. După care a coborât și s-a îndreptat spre mulțimea de comuniști, înfruntându-i cu privirea lui pătrunzătoare. Aceștia i-au făcut loc să treacă, fără să se atingă de el, înmărmuriți de curajul acestui tânăr înalt, care de-abia împlinise 20 de ani, îmbrăcat în frumosul lui costum național bucovinean. Acest act de curaj și de apărare a demnității românești l-a făcut cunoscut nu numai printre studenți ci în toată Moldova. În vremea aceea, Corneliu Zelea Codreanu activa în cadrul unei organizații muncitorești național-creștine, condusă de muncitorul Constantin Pancu, un bărbat falnic, bun organizator și un orator remarcabil. Această organizație se numea "*Garda Conștiinței Naționale*" și avea un program politic redactat în stilul *Crezului* creștin, intitulat *Crezul Conștiinței Naționale*. Corneliu Codreanu, în cartea lui: *Pentru Legionari*, are cuvinte elogioase și pline de sinceră admirație pentru acest om care a murit foarte tânăr, fiind bolnav de tuberculoză.

Ar fi iarăși o absurditate să se creadă că tânărul student a smuls cârpa roșie de pe ateliere la sugestia lui Hitler și că orientarea anticomunistă a "*Gărzii Conștiinței Naționale*", mișcare profund creștină, ar avea vreo conexiune cu anticreștinul partid *Național-Socialist*, la acea dată necunoscut chiar în

Germania.

Capitolul 3

Prin anul 1923 Corneliu Codreanu a plecat în Germania, la Jena, unde s-a înscris la Facultatea de Drept pentru a-și da doctoratul, el fiind licențiat al Facultății de Drept din Iași încă din anul 1922.

Lipsurile materiale l-au obligat să se reîntoarcă curând în țară.

La Jena a aflat despre Hitler pentru prima dată de la un negustor ambulant care vindea printre altele și svastici. Nu putea fi vorba nici atunci de vreo apropiere de hitleriști pentru că erau încă necunoscuți și apoi pentru că hitlerismul a fost o mișcare anticreștină.

Capitolul 4.

După moartea lui Constantin Pancu, Corneliu Codreanu a activat în "*Liga Apărării Național Creștine*", condusă de profesorul de economie politică, de la Facultatea de Drept din Iași, A.C.Cuza. S-a desprins de acesta în anul 1927 împreună cu un grup de prieteni, în urma unor dezbinări ce s-au ivit în conducerea *Ligii* între așa zișii statutari și nestatutari. Corneliu Codreanu, în momentul declanșării conflictului și a neînțelegerii între bătrânii conducători ai *Ligii*, se afla, împreună cu Ion Moța și cu soția sa, la studii în Franța, la Grenoble, orașul lui Bayard, pe a cărui statuie se putea citi: "*Chevalier sans peur et sans reproche*" (Cavaler fără teamă și fără reproș). Corneliu Codreanu era înscris la doctorat, iar Moța, care fusese eliminat în țară de la toate facultățile, la cursurile de licență.

Auzind de neînțelegerile dintre bătrâni, Corneliu Codreanu revine în țară, întrerupându-și studiile, cu speranța că va reuși o împăcare, care însă nu a fost posibilă. Văzând că nu se poate ajunge la o reconciliere, cei tineri s-au hotărât să-și continue drumul singuri. Înainte de a părăsi *Liga*, tot grupul s-a prezentat la profesorul A.C.Cuza să-l roage să-i dezlege de jurământul pe care îl făcuseră în momentul aderării la *Ligă*. La despărțire, care s-a petrecut în termeni amiabili, profesorul, dându-le mâna, le-a recomandat să fie atenți în activitatea lor politică viitoare, spunându-le că în politică greșelile se plătesc scump.

Capitolul 5

În 24 iunie 1927, Corneliu Codreanu, împreună cu alți patru prieteni, sub conducerea lui, au întemeiat *Legiunea "Arhanghelul Mihail"*. Titlul acestei organizații ie-a fost inspirat de icoana Arhanghelului Mihail ce se afla pe ușa bisericii închisorii Văcărești, în care stătuseră mai bine de un an de zile, în urma marilor greve studențești din 1922-1923, care s-au terminat cu Complotul studențesc și procesul acestuia.

Facem mențiunea că citirea ordinului de întemeiere a *Legiunii* s-a făcut în fața unei icoane ce-l reprezenta pe Arhanghelul Mihail, patronul spiritual al

Legiunii, și care cuprindea într-un text foarte scurt două idei: ideea creștină și ideea șefiei responsabile. Ca purtător de cuvânt al organizației a hotărât publicarea unei reviste săptămânale numită *"Pământul Strămoșesc"*. Chiar în primul număr, Ionel Moța, care în timpul grevelor fusese președintele Societății *"Petre Maior"*, din Cluj, și care, apoi, împreună cu dr. Vasile Marin, din București, au murit în Războiul civil din Spania, unde se duseseră să lupte împotriva celor ce trăgeau *"cu mitraliera în obrazul lui Cristos"*, iscălește un articol intitulat: *La icoană*. Din cele redate mai sus se poate simți atmosfera profund creștină ce a domnit la întemeierea Legiunii. Primul drum al întemeietorilor a fost să se închine la biserica din apropiere.

Ce-i sigur este că formularea ideii: *"Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli"* nu poate fi inspirată de ideologia național-socialistă!

Capitolul 6

Sărind peste ani, în 1938, regele Carol al II-lea a chemat la guvern *Partidul Național-Creștin* al lui Goga și Cuza, nu pentru că avea vreo simpatie pentru acest partid, ci cu gândul drăcesc de a crea conflicte între cele două organizații naționaliste, *Partidul Național Creștin* și *Mișcarea Legionară*. Obiectivul era ca ele să se dea în spectacol prin lupte electorale și să se compromită amândouă, minimalizându-se în opinia publică. Regizorul conflictului era Armand Călinescu, numit ministru de Interne, un dușman declarat de mult al *Legiunii*, care trebuia să realizeze tulburările necesare pentru ca să justifice intervenția regală ce urma să ducă, în mod necesar, după el, la dictatura regală.

În afară de Armand Călinescu, Carol al II-lea a mai numit în noul guvern pe Istrate Micescu, alt "prieten" al *Legiunii*, care, ca și primul, trebuia, prin orice modalități, să discrediteze *Legiunea*.

Aici trebuie să spunem câte ceva și despre *național-socialismul* german. Este știut de toți românii că Germania nu se bucură de simpatia națiunii noastre, mai întâi din cauza fostului Imperiu habsburgic, care a prigonit, alături de unguri, timp de mai multe secole de-a rândul, populația românească majoritară din Transilvania, căreia i-a luat toate drepturile, și apoi din cauza primului război mondial în care țara noastră a trecut de partea Antantei, tocmai pentru a salva de la o asuprire nedreaptă pe frații noștri români din Banat, Bucovina și Transilvania și a realiza România Mare.

Cele mai multe simpatii ale românilor se îndreptau spre Franța și francezi, pentru că, de la primele începuturi ale înjghebării statului modern român, revoluționarii noștri au găsit adăpost și sprijin în Franța. Poate că această apărare a drepturile tinerelor țări române să fi fost determinată în sufletul francezilor și de originea latină comună.

Odată cu apariția *Legiunii* în viața politică a țării, simpatia pentru Germania a început să crească și să scadă cea față de Franța (nu și față de

francezi). Procesul a fost determinat de două considerente:

Odată cu apariția *Legiunii* în viața politică a țării, simpatia pentru Germania 1) *Legiunea*, de la nașterea ei, era categoric anticomunistă, ca și Germania; 2) Franța, în schimb, era condusă de *Frontul Popular* al lui Léon Blum, total aservit intereselor Uniunii Sovietice, deci procomunistă, iar *Partidul Comunist Francez* se bucura de o largă audiență la francezi. Acest fapt a produs o îndepărtare a *Legiunii*, nu atât de Franța cât de politica oficială franceză, care ne impunea și restricții, nu numai politice dar și economice față de Germania, restricții care se răsfrângeau negativ asupra economiei țării ce avea astfel numai de suferit.

Cu toții știm că țările de care în mod firesc suntem legați din punct de vedere economic sunt țările din centrul Europei, în primul rând Germania, ele fiind cele mai mari consumatoare ale produselor noastre de export. Or, nouă ne era interzis de către Franța să avem aceste legături cu Germania, fără însă să cumpere ea de pe piața noastră aceste produse. Iar noi, docili, ascultând *"indicațiile"* Franței, rămâneam fără debușeuri și prin urmare victime ale crizelor economice , declanșate prin anii 1928-1929, odată cu *dumping*-ul sovietic.

Beneficiarii acestei schimbări de atitudine a opiniei publice românești au fost în primul rând nemții și aproape deloc *Legiunea*, căci s-a aflat într-o luptă permanentă cu vechea opinie românească, în vederea schimbării unei mentalități adânc înrădăcinată în obișnuințe.

Care a fost totuși recunoștința Germaniei hitleriste?!

Când în 1938, Istrate Micescu, ministrul de Externe al guvernului Goga-Cuza , a trebuit să plece în străinătate ca reprezentant al țării la Liga Națiunilor, ce-și avea sediul la Geneva, a trecut prin Germania, unde oficialitățile i-au făcut o primire deosebită, prilej cu care i s-a luat un interviu de către un gazetar de la *"Volkischer Beobachter"*, oficiosul *Partidului Național-Socialist* și al guvernului Reich-ului; acesta printre alte întrebări i-a cerut și părerea despre partidul "*Totul pentru Țară*", care obținuse o victorie remarcabilă la ultimele alegeri din 1937. "*Totul pentru Țară*" a fost denumirea politică a *Mișcării Legionare* între anii 1935 și 1938, denumire sub care a câștigat marea victorie electorală din 1937, când a obținut locuri de deputați în aproape toate județele țării, ca și în Senat. În urma acestei victorii, guvernul liberal, condus de Gheorghe Tătărescu, a căzut la alegeri, fapt unic în istoria parlamentarismului românesc.

Istrate Micescu răspunde că nu a auzit de un astfel de partid politic, a auzit în schimb de o *sectă religioasă*, cu un nume asemănător, despre care ar putea să fie vorba, însă despre care nu poate da nici o referință.

Această farsă diplomatică insinuantă a fost consemnată în oficiosul german cu caractere deosebite pe prima pagină, astfel încât să atragă ușor atenția cititorilor.

Corneliu Codreanu, citind acest insiduos interviu al lui Istrate Micescu, răspunde printr-o scrisoare pe care i-o dă corespondentului principal al oficiosului german din România, cu rugămintea să ceară redacției ziarului ca acest răspuns să fie publicat pe aceeași pagină și cu aceleași caractere cum a fost tipărit și

interviul lui Micescu, așa cum o cerea o elementară corectitudine gazetărească, obișnuită în astfel de împrejurări, cu mențiunea că acest răspuns nu angajează cu nimic ziarul.

Cum a procedat oficiosul german?

Nu numai că n-a publicat răspunsul lui Corneliu Codreanu, dar nici n-a simțit nevoia să dea vreo explicație convențională care să-i justifice, într-o măsură oarecare, atitudinea incorectă.

Incorectitudinea oficiosului german divulga de fapt poziția Ministerului german de Externe care, nepublicând răspunsul lui Corneliu Codreanu la afirmațiile jignitoare ale lui Istrate Micescu, a lăsat cititorului german impresia că acestea sunt adevărate, inducând astfel în eroare opinia publică germană cu privire la *Legiune*, mai ales că în Germania de atunci se lua în derâdere orice manifestare cu caracter religios creștin.

Atitudinea aceasta de ostilitate a regimului lui Hitler față de *Legiune* în general, și în special față de Corneliu Codreanu, își găsește explicația în faptul că șeful *Legiunii* a refuzat sistematic ajutorul material care îi fusese oferit în câteva rânduri de anumite cercuri semioficiale germane. Aceste oferte nu erau făcute din simpatie, ci cu intenția ascunsă de a obliga *Mișcarea*, încercând să o transforme într-o oficină germană, căci în măsura în care ar fi acceptat vreun ajutor, de orice natură, în aceeași măsură s-ar fi plasat în postura de vasală politică a Berlinului.

Puțin după această întâmplare guvernul Goga-Cuza este schimbat și Carol al II-lea dă lovitura de stat din februarie 1938, introducând în noua Constituție *"principiul regalității active"*

La câteva zile după lovitura de stat a regelui, aflându-se intenția acestuia și pentru a preîntâmpina prigoana ce se apropia, Corneliu Codreanu hotărăște dizolvarea Partidului *"Totul Pentru Țară"*, invitând în același timp presa internă și externă pentru a face declarații în legătură cu evenimentele ce se petreceau în țară.

Cu ocazia acestei întâlniri, Corneliu Codreanu a explicat presei de ce a dizolvat Partidul *"Totul Pentru Țară"*: pentru a feri țara de eventuale convulsii refuză să ridice mănușa care i-a fost aruncată, respingând raportul de forță care a luat locul celui de drept. A mai spus :" *N-a sosit momentul nostru încă, noi avem timp să așteptăm* ". I-a îndemnat apoi pe toți legionarii să-și concentreze întreaga lor activitate în profesiunile respective, iar pe studenți, care în majoritatea lor erau legionari, să se dăruiască învățăturii.

Astfel a procedat Corneliu Codreanu cu ocazia loviturii de stat. În ceea ce privea persoana lui, anunța că se va ocupa cu terminarea volumului al doilea al cărții sale, ce trebuia să poarte titlul de *Omul Nou*, temă care îi era atât de dragă inimii sale. Și pentru că nu voia să incomodeze Palatul cu prezența lui în țară se gândea să plece în străinătate. Pentru aceasta făcuse cerere la autoritățile competente să-i elibereze pașaport lui și familiei sale.

În această situație s-au prezentat ziariștii la Sediul *Legiunii*, situat pe str. Imprimeriei nr. 3, în casele generalului Cantacuzino, din spatele "*Buletinului Oficial*". Odată cu reprezentanții presei străine a sosit la Sediu și o delegație de ziariști germani, în frunte cu corespondentul principal al ziarului oficios, căruia îi dăduse Corneliu Codreanu scrisoarea - răspuns către Istrate Micescu. Cum i-a văzut, Căpitanul i-a poftit afară din Sediu, spunându-le:"*Pragul casei mele nu poate fi trecut de oameni lipsiți de onoare!*". Astfel a răspuns Corneliu Codreanu ineleganței germane.

Aș întreba acum, în special pe toți acei care și-au făcut o "*profesie*" din a fi "*agenți*" plătiți ai țărilor ce ne-au subjugat, și încă ne mai subjugă, dacă este posibil ca un "*agent*" să dea afară din casa lui pe reprezentantul "*Stăpânului*"? Corneliu Codreanu a putut să facă acest lucru pentru că era un om liber, fără nici o obligație față de nimeni. El era ***stăpânul*** propriilor lui măsuri și hotărâri.

Acum, după atâtea decenii, ar trebui ca toți cei ce-au folosit minciuna, în cazul lui Codreanu, să aibă curajul de a-și înclina capetele descoperite în memoria omului care nu s-a temut și a refuzat să se umilească în fața celui de al III-lea Reich, care pleznea atunci de putere, apărând atât onoarea sa cât și demnitatea țării.

Desigur că această respingere a ziariștilor germani n-a fost deloc pe placul lui Hitler, ale cărui "mușcături" *Legiunea* le-a simțit în toate împrejurările care au urmat.

Capitolul 7

Cartea lui Corneliu Codreanu, *Pentru legionari*, care apăruse în Italia, Franța și Spania, în Germania lui Hitler n-a primit autorizația să fie publicată decât după asasinarea lui. A fost una din primele și cele mai inofensive "mușcături" ale Germaniei lui Hitler împotriva *Legiunii* și a lui Corneliu Codreanu

Capitolul 8

Dar urmează și altele. În toamna anului 1938, Carol al II-lea pleacă în vizite oficiale în Franța și Anglia și-ntr-una neoficială în Germania, cu care prilej s-a întânlit cu Hitler la reședința acestuia de la Berchtesgaden.

În vremea aceea, când toate închisorile și lagărele din țară gemeau de mii de legionari, în frunte cu Corneliu Codreanu și toată conducerea *Legiunii*, în loc să-l apostrofeze pe Carol al II-lea și să-și apere "*agenții lui din România*", de atunci și de acum, cum îi numește pe legionari întreaga "*istoriografie politică*" de atunci și de acum, scrisă de pseudoistorici plătiți de forțele *oculte* internaționale, cărora nu le convenea ca în România să se instaureze o conducere ***curată*** care să nu se mai vândă "*intereselor străine*", acceptă întâlnirea cu Carol al II-lea și duce cu el tratative politice și economice. Prețul acestor tratative l-a constituit de fapt trupurile legionare care nu-l costau nimic nici pe Carol, nici pe Hitler.

Astfel se încheie târgul Hitler - Carol al II-lea, în urma căruia Hitler rămâne beneficiarul unor substanțiale avantaje economice, iar Carol al II-lea este liber să lichideze *Legiunea*, fără să se teamă de reproșuri din partea Führerului.

În viziunea politică a lui Hitler, *"Drang nach Osten"* ce viza realizarea unei Germanii Mari, care să cuprindă întregul "spațiu vital" al Europei de Est, Comeliu Codreanu reprezenta un mare obstacol, căci nu admitea compromisuri în dezavantajul României. În schimb, Carol al II-lea era docil, căci urmărea numai interesele sale personale.

Târgul încheiat convenea de minune la amândoi : Hitler obținea avantaje economice, iar Carol al II-lea libertatea de a lichida *Legiunea*. Pentru aceasta avea deja acoperirea Angliei și a Franței *"Frontului Popular"* al lui Léon Blum. Acum o câștigase și pe a Germaniei lui Hitler, căci prezența *Mișcării Legionare* în eșichierul politic al României îl incomoda în planurile lui de viitor. Și astfel imediat ce târgul a fost încheiat, așa cum fusese deja stabilit încă înaintea plecării regelui, Armand Călinescu a trecut la executarea monstruosului plan de asasinare a lui Comeliu Codreanu, împreună cu alți 13 legionari, în momentul în care Carol al II-lea sosea la graniță, chipurile ca istoria să înregistreze că el nu se afla în țară și n-ar avea deci nici un amestec în această crimă.

Cum s-a petrecut asasinatul ?

Armand Călinescu l-a ales pe maiorul Dinulescu, comandantul unui inspectorat de jandarmi dintr-o suburbie a Bucureștilor, cunoscut pentru dușmănia lui față de legionari, iar acesta pe 14 plutonieri jandarmi, șefi de secții de prin diferite comune ale țării, cunoscuți și ei pentru atrocitățile împotriva legionarilor.

Aceștia s-au deplasat, cu două zile înainte de asasinare, la 27 noiembrie 1938, la penitenciarul Râmnicu Sărat, unde se afla Comeliu Codreanu cu alți conducători ai *Mișcării*.

"În prima seară când am ajuns la Râmnicu Sărat, am tras la o cârciumă unde ne-am îmbătat, urmărind să întârzii executarea odiosului act, în speranța că Armand Călinescu va renunța și-și va schinba gândurile lui criminale, eu necrezând că este posibil să se consume un astfel de act - îmi spunea, într-o discuție purtată cu el la închisoarea Jilava, maiorul Dinulescu - *pentru ca a doua zi, când eu speram că se va renunța la drăcescul gând, să mă trezesc cu maiorul Macoveanu, trimis de Armand Călinescu să vadă de ce am întârziat executarea ordinului, și-am procedat în consecință"*.

Comeliu Codreanu, împreună cu ceilalți 13 legionari, au fost scoși din celulele în care erau izolați, legați de mâini și de picioare cu sârmă, suiți în niște mașini, numite breck-uri, cu care era dotată Jandarmeria, mașini învelite cu prelate având în interior bănci de lemn. Au fost așezați câte trei pe o bancă și legați de picioarele băncilor. Pe banca din spate era așezat câte un plutonier de jandarmi pentru fiecare deținut, care atârnaseră de gâtul lor câte un laț de care trebuiau să tragă la aprinderea unei lanterne de către maior. Așa

au fost asasinați cu toții.

În prima mașină au fost zece, cu Dinulescu, iar în a doua patru, cu maiorul Macoveanu, care a fost mai expeditiv.

Strangularea s-a petrecut la punctul Tâncăbești, la 30 km. de București. De aici au fost aduși la închisoarea Jilava unde i-a primit colonelul Zeciu, procurorul militar al Capitalei. Acesta i-a felicitat pe ucigași pentru *"patriotica lor faptă"*. Cadavrele au fost îngropate într-o groapă comună, în curtea închisorii Jilava, după ce pentru a li se pierde urma, au aruncat vitriol peste ele ca să li se desfigureze fețele, apoi s-a aruncat pământ, și peste pământ s-a turnat o placă groasă de beton și iarăși pământ, într-un strat de 20-30 cm. grosime, în care s-a semănat iarbă.

O anumită lume din București și alte orașe ale țării, după ce a aflat de aceste oribile crime, zile și nopți de-a rândul a ținut-o într-o petrecere continuă și o veselie ce nu se mai sfârșea. Nu este nevoie să amintesc din ce categorie de *"români"* erau petrecăreții. În sfârșit, autorul moral, "apostolul neamului", Nicolae Iorga, putea să fie mulțumit căci *"mistrețul"* (vorba lui Gheorghe Tătărescu), care nu fusese decât rănit odată cu condamnarea, era acum și ucis.

Este mai mult decât probabil că această asasinare a fost făcută cu asentimentul lui Hitler, căci ea s-a petrecut imediat după întâlnirea lui cu Carol al II-lea, în urma căreia nemții au rămas cu niște substanțiale avantaje economice, care le erau mai utile decât viața unor oameni care, politic, au refuzat tot timpul să li se aservească.

Capitolul 9

Credem că nu este lipsit de interes să dăm câteva explicații cititorului român neavizat, care și-ar pune întrebarea legitimă cum este posibil ca un guvern arian, antisemit, să prefere niște combinații politice și economice cu un guvern român care, nu era un secret pentru nimeni, afișa pe față o simpatie filo-iudaică. Amanta regelui, "Domnița", cum îi spunea în intimitate întreaga camarilă regală, era evreica Elena Wolf, alias Lupescu. Explicația nu este greu de găsit. Politica germană de perspectivă era deja cunoscută la ora când se petreceau lucrurile de mai sus și anume, ocuparea unui vast spațiu geografic al Europei, care era socotit de Hitler *"spațiu vital"* al Germaniei, în care intra și o mare parte din teritoriul României cu Banatul și Transilvania.

În momentul socotit potrivit pentru realizarea acestui obiectiv, Germania ar fi trecut la fapte, dar atunci țările care ar fi fost exclusiv victimele expansiunii trebuiau să se găsească într-o stare de maximă slăbiciune. În nici un caz o România legionară, ***puternică***, nu le-ar fi satisfăcut aceste apetituri. Or, dacă România constituia unul din obiectivele acestei expansiuni germane viitoare, ea trebuia să fie slăbită, iar distrugerea *Legiunii*, care constituia un suflu nou de viață românească, se înscria pe linia politică externă *ocultă* a Germaniei naziste. Această politică nu o putea realiza direct, ci prin alte forțe tot așa de secrete, care

să nu poată fi bănuite că ar avea vreo legătură cu planurile lui Hitler.

Deci, *Legiunea* trebuia distrusă, însă abil, diplomatic, punându-i pe alții să se angajeze în această acțiune murdară.

Abilitățile acestea diplomatice, cusute cu ață albă, sunt cu timpul descoperite, așa cum le-am descoperit și noi de-abia după *episodul Rostock-Buchenwald.*

După uciderea lui Corneliu Codreanu și a celorlalți camarazi ai săi întemnițați, crimele n-au încetat. Cei ce erau prinși erau imediat asasinați și, cei mai mulți, arși la crematoriu pentru a se șterge astfel orice urmă a crimelor. Unii dintre aceștia, cum au fost cazurile inginerului Victor Dragomirescu, din județul Dâmbovița, și al profesoarei Nicoleta Nicolescu, din Craiova, au fost chiar arși de vii. Parte din cei urmăriți, care ar fi avut aceeași soartă dacă ar fi fost prinși, nemaiavând posibilitatea de a găsi gazde ocrotitoare -Poliția și Siguranța Statului aflate sub controlul direct a lui Carol al II-lea, Armand Călinescu, Mihail Moruzov *et eisdem farinae,* cu nimic mai prejos de Securitatea comunistă, îngroziseră țara - au fost nevoiți să se replieze. Așa cum făcuseră cu aproape un secol în urmă revoluționarii noștri de la 1848, legionarii au luat drumul străinătății, strecurându-se în Bulgaria, Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia sau Polonia de unde au trecut tot clandestin în Austria, Italia și Germania. Nu era o părăsire a luptei, ci numai o replierea de moment, impusă de condițiile în care se desfășura încleștarea cu *caracatița dușmană.*

Profesorul Horia Sima care, după ce fusese arestat la Caransebeș în aceeași noapte din aprilie 1938 în care fuseseră arestați aproape toți conducătorii *Mișcării* în frunte cu Corneliu Codreanu, reușește să fugă de sub escortă și să se refugieze la București.

Horia Sima se încadrase în *Legiune* în anul 1927, la numai trei luni de la înființarea acesteia, pe când era încă student la Facultatea de filozofie din București. A intrat în cuibul avocatului Andrei Ionescu, care era pe atunci președintele Centrului Studențesc București, cuib care a constituit primul nucleu de viață legionară în lumea studențească a Capitalei. In anul 1930 și-a luat licența în filozofie cu mențiunea "*Magna cum laudae*", iar puțin după aceasta avea să se claseze primul pe țară la examenul de *capacitate.* Refuză să rămână asistent la Catedra de logică a profesorului Nae Ionescu, care îl aprecia în mod deosebit, fiind atras de activitatea *Mișcării Legionare,* al cărui soldat credincios a rămas până acum, la adânci bătrânețe, înscriind pagini de epopee în istoria *Legiunii* și a țării.

Înainte de a accepta o catedră la vreun liceu din țară, ca profesor titular, s-a prezentat lui Corneliu Codreanu spunându-i că și-a terminat studiile și că se poate duce în orice parte a țării unde se găsesc catedre libere de filozofie. Cere să-i indice un oraș, oriunde în țară, unde *Legiunea* era mai puțin cunoscută, arătându-și totuși preferința pentru Banat. Corneliu Codreanu a fost mai mult decât încântat văzând că un tânăr intelectual de o asemenea valoare își oferea

chiar viața ca să lupte pentru un ideal național. În cartea *Pentru legoinari*, Comeliu Codreanu menționează cu puține dar semnificative cuvinte acest episod: "*În anul 1930, profesorul Horia Sima intervine în lupta legionară*". Nu peste mult timp avea să fie numit șeful Banatului, regiune care în curând va deveni "*fruncea*" pe țară. A activat neîntrerupt, fiind profesor la Brad, Caransebeș și Lugoj, până în anul 1938 când, după arestarea lui Corneliu Codreanu, este cooptat în *Comandamentul de prigoană*, devenind ulterior ***Comandantul Mișcării Legionare.***

Strecurându-se în București, profitând de faptul că era puțin cunoscut de agenții Siguranței, organizează un *Comandament legionar*, în frunte cu Ion Belgea, profesor de filozofie originar din Timocul iugoslav, Iordache Nicoară, asistent universitar la Facultatea de chimie din București, Victor Dragomirescu, inginer chimist, preot Dumitrescu-Borșa, Constantin Papanace, economist, iar mai târziu, după spectaculoasa lor evadare, profesorul universitar de istorie antică Vasile Christescu și diplomatul de carieră Alexandru Cantacuzino. Acest *Comandament* începe reorganizarea *Mișcării Legionare*, lovită atât de necruțător prin arestarea principalilor ei conducători.

A fost o luptă grea în care, pe măsură ce se reușea refacerea câte unei organizații, Siguranța, Serviciul Secret de Informații, Poliția, Jandarmeria, Biroul 2 al Marelui Stat Major al Armatei - toate aflate sub ordinele sinistruhui cuplu Armand Călinescu-Mihail Moruzov - interveneau și "mușcau" din trupul sângerând al *Mișcării*, arestând, bătând, schingiuind și deschizând noi morminte.

Cu toate aceste forțe polițienești, Carol al II-lea nu era mulțumit de puterea lor de distrugere și ucidere. El avea nevoie de o *acoperire politică și morală* care să-i justifice regimul de tiranie și tâlhărie pe care-l pregătea. Avea nevoie de o persoană care să se bucure de un trecut, de un prestigiu național, din care să facă un portdrapel al tuturor nelegiuirilor sale. L-a găsit în "*Apostolul Neamului*", profesorul Nicolae Iorga, care s-a pretat la politica de distrugere a *Legiunii* promovată de acest rege scelerat.

Acest mare cărturar al țării, luat în brațe de întreaga camarilă carlistă - inamică ineluctabilă și declarată a *Mișcării* - și-a dus la îndeplinire cu conștiinciozitate misiunea printr-o febrilă activitate publicistică - dirijată împotriva *Legiunii* și a lui Corneliu Codreanu personal, prin ziarul său "*Neamul Românesc*".

Articolele lui erau pline de invective, invidie, venin și ură numai pe motivul că legionarii erau iubiți de majoritatea românilor și în mod special de tineretul studios, ceea ce orgoliul său nemăsurat nu putea admite și nici înțelege.

Desigur că pentru regimul politic al lui Carol al II-lea barba "*apostolului*", care a fluturat continuu până la asasinarea lui Corneliu Codreanu, a fost de un real folos. După uciderea lui Corneliu Codreanu întreaga lui activitate a încetat. Poate că s-a îngrozit și el !

De ce a fost arestat Corneliu Codreanu ?

După ce acesta și-a dizolvat organizația, declarând că refuză să ridice mănușa care i s-a aruncat de către cercurile Palatului, pentru a preîntâmpina anumite frământări interne și a salva țara de necazuri nedorite, Iorga , cel care acceptase misiunea de a găsi permanent motive - mai bine zis pretexte - de acuzații împotriva *Legiunii*, și-a scotocit mintea și a mai găsit unul, anume Comerțul legionar.

Ce era Comerțul legionar ?

Unul din obiectivele *Legiunii* era să reușească să pună în drepturile lor, în țara lor, pe români. În acest sens a atacat și problema comerțului. Cum cea mai mare parte a comerțului din România era acaparat de străini, *Legiunea* s-a hotărât să declanșeze o acțiune de *românizare* a comerțului înființând și organizând câteva magazine cu diferite profiluri, în special coloniale, restaurante, cantine etc., atât sub forma unor cooperative, cât și sub cea a societăților anonime.

Acest obiectiv avea mai întâi scopul ca în lumea tinerilor, mai ales în cea a intelectualilor, să trezească interesul pentru comerț, activitate care era în mare parte ignorată de aceștia, ei tânjind să ajungă funcționari. Odată acești tineri îndreptați către asemenea acțiuni practice, perspectiva unui comerț autentic românesc, cu deviza *"Marfă bună și ieftină, cinste și corectitudine"*, și care luase anumite proporții, lumea speculanților care jefuiau țara a intrat în panică, deoarece nu era nici un singur *magazin legionar* ale cărui mărfuri să nu fie apreciate și căutate.

După dizolvarea partidului *"Totul pentru Țară"*, aceste magazine, în care se investiseră mari sume de bani, au continuat să funcționeze în ciuda celor care nu vedeau cu ochi buni această nouă inițiativă românească ce le punea în pericol interesele. Pe cele mercantile unora, pe cele politice altora.

Iorga a fost desemnat să declanșeze atacul. În articole fulminante publicate în propriu-i ziar instiga autoritățile arătând că deși Corneliu Codreanu și-a dizolvat organizația politică i-au rămas cârciumile lui *"murdare"* în care *"derbedeii"* lui, printre *"bliduri"*, ascund pistoale și arme cu care urmăresc să ucidă pe toți cei ce li se împotrivesc etc. Unele ecouri ale instigațiilor sale murdare au fost reluate și în zilele noastre, cu aceleași forme și aceleași intenții.

Indignat de această murdară campanie de presă a lui Iorga - care se dovedea certat cu etica și morala elementară cerută oricărui om de rând, căruia îi repugnă din fire minciuna și calomnia, și cu atât mai mult unui om de mare cultură cu veleități de *"apostol"* ca el - Corneliu Codreanu i-a scris printre altele:

*"Când acum 15 ani în urmă, tineretul manifesta zgomotos împotriva cuceririi iudaice (nu mai zgomotos decât D-l Iorga în 1906). Domnii de astăzi, acești domni din guvernul de astăzi, ne spuneau: <<**Nu așa veți rezolva problema evreiască. Apucați-va de comerț. Faceți comerț ca ei.**>>.*

Iată că ne-am apucat. Cu sufletul plin de speranțe. Cu dor de muncă.

Când ați văzut însă că pornim, că suntem corecți, că suntem capabili, că munca noastră e binecuvântată de Dumnezeu, veniți tot voi , și ne distrugeți

acest început de comerț românesc, poate cel dintâi început serios din vremea noastră, veniți și fără milă înăbușiți aceste încercări, tot avântul nostru și tot atâtea speranțe.

Ce epitete pot să vă dau ? Ce cuvinte din limba română vi s-ar potrivi ?

Ne acuzați că am greșit în trecut ? Dar cine n-a greșit dintre voi ? Spuneți-ne însă cu ce am greșit acum ! Ne scoateți o crimă din ceea ce inșivă ne îndemnați ieri să facem ?

*Vine profesorul Iorga, care striga acum patru luni, dand alarma in linia comerțului creștin răpus de evrei, și făcând apel, chiar la **violența noastră**, vine, ne murdărește gândurile noastre curate, **și ne răpune el pe noi**, pe români?*

Sub guvernarea fericită și creștină a I.P.S. Patriarhul Miron, nu mai există în România nici evrei, nici comerț evreiesc, nici problemă evreiască.

Nu mai existăm decât noi care trebuie să fim nimiciți prin orice mijloace.

Nici o dată, nici un cuvânt de rău despre profesorul Iorga. Totdeauna respect și cu bună-cuviință.

De câtva timp plouă cu articole de otravă peste noi...

Ei bine, nu mai pot.

Din marginile puterilor mele omenești, eu care te-am respectat îți strig:

Ești un incorect. Ești un necinstit sufletește...

Eu nu mă pot bate cu D-ta. N-am nici geniul, nici vârsta, nici condeiul și nici situația D-tale. N-am nimic. D-ta ai totul.

*Dar din adâncul unui suflet lovit și nedreptățit îți strig, și îți voi striga din adâncul gropii, **ești un necinstit sufletește**, care ți-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate.*

*Voi care ne acuzați de violențe, după ce ați întrebuințat contra noastră **cele mai mari violențe**, împingându-ne la disperare și păcat, voi, cărora, dacă cineva v-ar fi dat numai o palmă, ați fi reacționat la fel ca mine, voi **necinstiților sufletește**, vă vom dovedi acum, că nu vom reacționa în nici un fel la toate provocările voastre.*

Nu să ne închideți comerțul nostru, să ne înăbușiți avântul, ci să ne bateți la tălpi, să ne trimiteți în Insula Șerpilor, să neucideți cu pietre, să ne spânzurați cu picioarele în sus și să ni le bateți în cuie, să ne supuneți la cele mai mari umilințe.

*Nu veți întâmpina nici D-vs., D-le Profesor Iorga, și nici ceilalți, toți care v-ați asumat răspunderea unei sângeroase și nedrepte opresiuni, **nu numai nici o violență, ci nici măcar o opunere.***

Dar de acum și până voi închide ochii, Domnule Iorga, și după aceea, te voi privi așa cum meriți."

Este necesar să facem cunoscut cititorilor mai tineri că prof. N. Iorga, în tinerețea lui, a fost un fruntaș al mișcării naționaliste alături de prof. A.C.Cuza, încadrându-se astfel în istoria politică a țării ca un precursor al *Mișcării Legionare*. Pentru ca, după o vizită mai lungă în U.S.A. să se întoarcă răsucit cu

180° și să devină un feroce adversar al ideilor pe care le preamărise odinioară.

Iorga trimite Parchetului scrisoarea lui Corneliu Codreanu cu mențiunea că se socotește insultat, cerând reparații morale. Tot el se socotea insultat, el care insulta neîncetat *Legiunea* ! Parchetul, la cererea "*Apostolului*", emite mandat de arestare și Corneliu Codreanu este încarcerat și condamnat la 6 luni închisoare pentru calomnierea lui Iorga. Armand Călinescu, în timp ce Corneliu Codreanu se afla în închisoare la Jilava, unde i s-a aplicat un regim cumplit de detenție, îi deschide acțiune pentru spionaj în favoarea unei puteri străine, fără să se menționeze ce putere anume. Cel mai grav act găsit la arestarea sa era un ordin secret al Comandantului Jandarmeriei către inspectoratele din țară, în legătură cu arestările ce trebuiau să se efectueze printre legionari. Pentru aceasta Corneliu Codreanu este condamnat la 10 ani muncă silnică.

N. Iorga, după ce a aflat de această condamnare, scria în ziarul lui că : *"Mistrețul a fost numai rănit, nu ucis"* !!!

În toamna aceluiași an 1938, după uciderea lui Corneliu Codreanu, împreună cu alți 13 legionari, "*Apostolul*" a încetat cu calomniile, fie că și-a atins scopul, fie că a avut remușcări.

Uciderea lui Corneliu Codreanu a însemnat, trebuie să recunoaștem, o mare înfrângere și prăbușirea sufletească a noastră a tuturor, o demoralizare generală. Fiecare am simțit cum resorturile de luptă din noi s-au rupt. În aceste momente de descurajare a apărut omul care a avut darul să ne redea din nou încrederea pierdută. Acesta a fost Horia Sima, care le spunea tuturor celor pe care îi întâlnea : *"Căpitanul nu este mort, pe El nu-l poate ucide nimeni. Pe El nu-l putem ucide decât noi în momentul în care, în noi, se va stinge flacăra credinței, a luptei, a spiritului de jertfă. Până atunci El este încă viu !"*. Și Dumnezeu a vrut ca această flacără a credinței, chiar după 50 de ani de lungi prigoane și martiraj, să nu se stingă, să ardă în continuare în noi.

Ne punem o legitimă întrebare : *Ce putere sufletească, ce uriașă atracție, câtă putere de convingere a putut avea Corneliu Codreanu ca să determine zeci de mii de români să moară pentru El cu zâmbetul pe buze, chiar după atâția ani de la dispariția lui fizică? !* Explicația nu poate fi găsită decât în ideea că ***dreptatea și adevărul se identifică cu lupta lui.***

Horia Sima a început din nou lupta, pe alte planuri. Apar diferite manifeste legionare care îndemnau la luptă, ca broșura *Adevărul în procesul lui Corneliu Codreanu*, editată de Nicolae Petrașcu, la îndemnul lui Horia Sima, *"Buletinul legionar"*, în mai multe numere, în care se arătau toate crimele odioase ale lui Armand Călinescu, cel care se intitulase, după uciderea Căpitanului, *"Omul de oțel care a distrus Garda de fier"*.

În toată această dramatică luptă, capacitatea de jertfă a legionarilor a rămas neînfrântă. Totuși, în urma teroarei dezlănțuite s-a impus o măsură de retragere din arenă, întrucât raportul de forțe era incomparabil în favoarea ucigașilor. Astfel a început refugiul peste hotare al conducătorilor *Legiunii*. Au plecat în

Polonia: pr. Dumitrescu-Borșa, Viorel Trifa, ing. N. N. Horodniceanu, av. Stelian Stănicel, lt. Dragomir Anghel, prof. Nicolae Petrașcu și alții. În Banatul iugoslav s-a retras un grup mai numeros din Banat, în Ungaria dr. Victor Silaghi, în Germania Victor Vojen, dr. Gheorghe Ciorogaru, av. Alexandru Constant și alții al căror nume îmi scapă după atâția ani, mai ales că foarte mulți dintre ei au fost uciși în diferite încleștări care au urmat.

Prof. Horia Sima împreună cu bănățenii Ilie Smultea și Alexandru Popovici, trecând prin Ungaria, au ajuns în Germania la începutul anului 1939. Prin luna mai , trecând Tisa din Maramureșul românesc, au ajuns în Cehoslovacia și de aici în Germania av. Miti Dumitrescu, din Ploiești, av. Nicolae Șeitan, din Constanța, ing. Nicolae Smărăndescu, dr. Victor Biriș, Costantin Papanace și autorul acestor rânduri. Majoritatea au fost ajutați de membrii *Partidului Național Țărănesc* cu aprobarea și acoperirea fruntașului țărănist Ilie Lazăr.

Ajunsesem la Berlin aproximativ 50 de persoane. Cei mai mulți dintre noi lucram ca muncitori la diferite întreprinderi, în special tipografii ca *Deutscher Verlag, Braun & Co., Stutz Werke* și altele, pentru a ne câștiga existența. N-am primit nici un ajutor material din partea nemților, în afară de faptul ca ne-au acceptat ca refugiați politici. Între noi, în întregul grup, care pe măsură ce trecea timpul își mărea numărul, existau două opinii. Unii erau îngroziți de jertfele făcute și nu mai erau de acord să se întreprindă noi acțiuni care ar fi putut să aducă alte pierderi. Dar și aceștia aveau păreri nuanțate; unii nu vroiau să participe ei direct la vreo acțiune, admițând-o însă la ceilalți; alții nu acceptau nici măcar ideea unei acțiuni care, chiar dacă n-ar fi avut ei o participare directă, ar fi putut să le prejudicieze și lor situația de refugiați politici. Al doilea și cel mai numeros grup era strâns în jurul lui Horia Sima care ținea flacăra nestinsă a luptei permanente până la alungarea de pe tronul țării a lui Carol al II-lea și a reparării unei mari nedreptăți istorice, asasinarea lui Corneliu Codreanu, asasinare ce trebuia arătată lumii întregi ca fiind cea mai odioasă crimă a contemporaneității. Aceștia ne întâlneam duminica într-o baracă din incinta tipografiei *Braun & Co.* unde lucra cea mai mare parte din grup și unde locuiam și câțiva dintre noi. Într-una din aceste ședințe Horia Sima a dat citire unui *Legământ* prin care cei de față ne angajam pentru tot restul vieții noastre să ducem lupta mai departe, până la alungarea regelui asasin și reabilitarea Căpitanului.

Prin vara anului 1939, Miti Dumitrescu însoțit de Victor Silaghi au traversat Ungaria și au ajuns în România. Victor Silaghi s-a întors. Horia Sima a plecat și el dar nu prin Ungaria ci prin Iugoslavia, unde s-a oprit mai multă vreme în Banat. Aici a organizat o adevărată placă turnantă de trecere a legionarilor din Germania spre România și invers. Legionarilor li se alăturaseră și noii convertiți din această regiune înstrăinată și împotriva cărora statul iugoslav ducea o acerbă politică de desnaționalizare. Trecerea masivă a legionarilor aflați temporar în Banatul sârbesc urma să aibă loc în momentul când în regiunea București-Ploiești s-ar fi declanșat acțiunea condusă de Miti Dumitrescu, șeful

județului Prahova, sosit mai înainte din Germania și care ținea o legătură permanentă cu Horia Sima.

Autoritățile polițienești aveau cunoștință că în județul Prahova existau grupuri de legionari ce se pregăteau pentru o nouă acțiune, dar mai știau că aceste grupuri nu se vor mișca decât după venirea în țară a lui Horia Sima și Miti Dumitrescu.

Cum însă autoritățile nu aveau cunoștință că Horia Sima și Miti Dumitrescu erau deja în țară, nu erau în alertă. Ei știau din informațiile culese că pregătirea în vederea "prinderii" lui Armand Călinescu va începe de-abia după sosirea acestora, deci așteptau apariția lor.

În toată această perioadă în care ei erau deja în țară, se trimiteau în continuu din Germania, pe anumite adrese din țară, scrisori și ilustrate scrise de mâna lor, cu texte inofensive, astfel încât Siguranța a fost tot timpul indusă în eroare și pusă pe o pistă greșită.

Prahovenii, urmărindu-l pe Armand Călinescu și cunoscând de acum întregul lui program de lucru, de teamă că aceste condiții s-ar putea schimba, n-au mai așteptat terminarea punerii la punct a organizării acțiunilor de diversiune din alte orașe din țară, în special din Banat, ci au trecut direct la pedepsirea lui. Astfel, actul de pedeapsă nu a avut nici un sprijin din alte regiuni, iar reprimarea legionarilor din închisorile țării: Râmnicu Sărat, Brașov, Miercurea Ciuc, Vaslui etc, plus câte trei legionari din fiecare județ, s-a putut săvârși în voie de către poliție. Niciodată *Legiunea* n-a avut posibilitatea să-și contabilizeze jertfele : anii de condamnări, anii de pușcărie, zecile de mii de morți, ce au crescut din an în an, din decadă în decadă. M-am întrebat de multe ori: *Căpitane, ce forță umană ai fost, cât de mare ți-a fost sufletul și ce putere de dragoste ai avut, cu ce forță spirituală ai fost înzestrat, de ai putut să strângi în jurul tău atâția oameni gata să moară zâmbind pentru tine! Au încercat și vor încerca în continuare să te ucidă toți: Carol al II-lea, Calinescu, Antoneștii, Dejii, Ceaușeștiiși toate ludele, rosii sau "democrate" dar nu vor reuși. Tu vei trăi de-a pururi în sufletul neamului românesc căruia i te-ai dăruit cu întreaga ta ființă.*

În ziua de 21 septembrie 1939, la mai puțin de un an de la asasinarea Căpitanului, a fost strivit cel ce-și spunea "*omul de oțel care a distrus Garda de Fier*" de o echipă de legionari prahoveni formată din av.Miti Dumitrescu, Cezar și Popescu, Jean Ionescu, toți studenți, ing. Nelu Moldoveanu, Jean Vasiliu, Gigi Paraschivescu și Ovidiu Isaia.

În ziua de 19 septembrie 1939 fusese ***ars la crematoriu, încă viu fiind***, ing. Victor Dragomirescu, iar pe 22 septembrie au avut loc masacrele din țară. Monstruoasa ucidere a ing. Victor Dragomirescu, care a fost șeful studențimii legionare din București, a determinat și ea graba prahovenilor în pedepsirea lui Armand Călinescu.

Deși răspunsul este planificat pentru o altă lucrare, *Crimele Gărzii de*

Fier, vreau totuși să răspund cu cuvintele lui Miti Dumitrescu și ale lui Nicolae Constantinescu la întrebarea acuzatoare pusă *Mișcării Legionare*: *Cum se împacă ideea creștină cu crimele Gărzii ?*

Mai întâi trebuie să se știe că ***nici un act de violență al Legiunii*** nu s-a petrecut decât numai ca o reacție la o serie de crime săvârșite de autoritatea statală. Toate au acoperirea ***dreptului legitim*** de a-ți apăra viața.

Miti Dumitrescu, într-o scrisoare adresată părinților și în alta adresată legionarilor și Țării, scrie explicând fapta echipei sale: *"Dintr-o **necesitate dureroasă**, a trebuit să smulgem de pe trupul țării un vierme !"*. Să se rețină starea lor sufletească în momentul faptei: "*dintr-o **necesitate dureroasă***" !

Iar Nicolae Constantinescu, licențiat al Academiei Comerciale din București, originar din Focșani, la Procesul Nicadorilor și al Gărzii de Fier, din aprilie 1934, declara: *"Mi-am pierdut mântuirea pentru fericirea neamului meu"*.

Capitolul 10

Care a fost atitudinea hitleristă ? Presa germană a informat că agenți ai Marii Britanii au fost autorii atentatului. Englezii, la rândul lor, tot cu foarte multă amărăciune, denunțau că atentatul a fost opera unor agenți germani. Iată, prin urmare, cum se scrie istoria! Cum se poate minți și falsifica un adevăr! Și unii și alții știau bine că mint. Ei știau de asemenea că strivirea lui Armand Călinescu a fost reacția la asasinarea mișelească a Căpitanului. Dacă nu-l ucidea pe Corneliu Codreanu, Armand Călinescu ar fi murit în patul lui, deși conștiința îi era încărcată cu multe și vechi păcate. Ar fi suficient să amintim brutalitățile dictate de el, în calitate de subsecretar de stat la Interne, în anul 1933 la Atelierele Grivița, în februarie, când a ordonat cu sânge rece să se tragă în greviștii înfometați, și, în vară, la Vișani, județul Brăila, când legionarii au vrut să ridice un dig pe malul râului Buzău, care inunda comuna amintită. Toți acești defăimători, din afara sau din interiorul țării, trebuiau să știe de când l-au însărcinat pe Armand Călinescu cu uciderea Căpitanului și a legionarilor că această misiune îi va fi fatală, că mai devreme sau mai târziu el nu va fi iertat și că trebuia să fie pedepsit. Monstruozitățile făcute de acest om cereau pedepsirea lui, cu atât mai mult cu cât pentru legionari devenise o obligație morală lăsată prin testament de Căpitan: *"Dacă mă vor ucide, să pedepsiți moartea mea, nu pentru că aș avea nevoie de vreo satisfacție personală, ci pentru că astfel s-ar repara o mare nedreptate istorică față de un om, care n-a greșit cu nimic față de neamul său !"*.

Față de această atitudine a guvernului german, exprimată prin presa sa oficială, tot grupul de la Berlin ne-am strâns la *Amalienhof* (aveam o casă închiriată în această suburbie a Berlinului), pentru a analiza situația noastră și dacă trebuia să reacționăm în vreun fel, la punctul de vedere oficial german față de evenimentele din țară. Dacă am fi tăcut s-ar fi rămas cu impresia generală că punctul de vedere german este adevărat. Această opinie oficială a guvernului ne-a îndurerat și aveam cu toții sentimentul unei nedreptăți, a unei jigniri.

Costache Papanace a susținut în ședința amintită să-i adresăm dr. Joseph Goebbels, care era ministrul Propagandei și de care depindea tot ce se publica oficial în presa germană, o scrisoare în numele grupului legionar din Berlin, în care să-i arătăm că opinia oficială germană constituie o profundă jignire adusă *Mișcării Legionare*, căreia nu i-a mai rămas decât onoarea în lupta ei, onoare pe care ei ne-o terfelesc. Noi nu suntem nici agenți englezi, nici germani și nici ai unei alte puteri străine. ***Noi nu suntem decât agenții propriei noastre conștiințe, care ne-a obligat să reparăm o nedreptate istorică prin pedepsirea monstruoasei asasinări a lui Corneliu Codreanu.*** Avem convingerea că astfel de eliminări din viața politică a țării nu se vor mai produce. Pentru că s-au manifestat anumite rezerve de unii dintre camarazi, care n-au fost de părere să luăm o astfel de atitudine față de nemți, ca nu cumva guvernul german să ne ridice azilul politic, tot Costache Papanace a propus ca, pentru a nu ne prezenta în fața guvernului german ca un grup cu vederi neunitare, el singur, în numele grupului, să semneze scrisoarea. Așa s-a și procedat.

Capitolul 11

Care a fost răspunsul Germaniei hitleriste ? Din partea doctorului Joseph Goebbels, sau a unei persoane împuternicite de el, nu s-a schițat nici un semn de viață, în schimb Gestapoul a luat niște măsuri polițienești împotriva noastră, pentru a-și asigura pe mai departe avantajele comerciale și economice din partea guvernului român. Astfel, toți legionarii, care se aflau la data respectivă pe teritoriul Germaniei, am fost obligați să ne prezentăm, tot la o zi interval, la polițiile din zona în care locuiam, astfel încât nici unul dintre noi să nu mai poată părăsi Germania pentru a se strecura spre țară. Se acorda tot girul politic lui Carol al II-lea, care cu același gir, cu un an în urmă, l-a ucis pe Căpitan, iar acum ucidea câteve sute de legionari din închisori, lagăre și din fiecare județ al țării.

Capitolul 12

Efectele dispariției lui Armand Călinescu din politica internă a României. După multe peripeții, Horia Sima, care se refugiase în Banatul iugoslav, cu un număr de legionari veniți din țară, a organizat împreună cu românii de aici, încadrați în rândurile noastre, un *"pod"* solid, pentru eventualele treceri viitoare în țară. După care se întoarce din nou în Germania, unde s-a întâlnit cu camarazii din grupul de la Berlin, aceia care acceptaseră ideea că lupta trebuie continuată, cu orice sacrificiu, fără încetare și care începuseră să vadă în el continuatorul acțiunilor viitoare ce trebuiau întreprinse de *Legiune*. Trebuie înțeles just sensul acestei aderări. Nu era vorba de viitorul șef al *Legiunii*, lucru la care nimeni nu se gândea atunc - sau cine știe, poate în ascuns să fi fost vreun veleitar care nu avusese însă curajul de a se autopropune la această funcție - căci ceea ce era prezentă în noi, în mintea și sufletul nostru atunci, era numai ideea că lupta trebuie dusă până la capăt, până la izgonirea de pe tronul țării a regelui scelerat.

Principiul selecției elitei conducătoare legionare era cunoscut de noi și acceptat de toți. Elita se selecționează, se impune și apare din luptă. Deocamdată noi eram liniștiți, căci dorul de luptă rămăsese neistovit, neștirbit și fiindcă printre noi se afla omul neînfricat, hotărât și oricând pregătit de o nouă încleștare.

Deși pierderile suferite de *Legiune* erau cumplite, forța ei de dăruire nu pierise. Această forță o simțise și regele asasin, căci numai la câteva luni de când mâna lui cea dreaptă, *"omul de oțel care a distrus Garda de Fier"*, dispăruse de pe ecranul vieții politice românești i s-a diluat și lui pofta de a face ce vrea în țară. Astfel a început să inițieze discuții prin Mihail Ghelmegeanu, noul lui ministru de Interne - care după 23 august a trecut la comuniști - cu diferiți legionari de prin lagăre și închisori, care, din informațiile ce le aveau organele carliste, se dovediseră a fi mai conciliant, mai puțin intransigenți, încercând astfel o politică de destindere cu *Legiunea*. A îmbunătățit substanțial condițiile detenției, punând chiar în libertate o bună parte dintre cei cu care începuse tratativele. Dintre aceștia s-au constituit în două rânduri delegații care au fost trimise la Berlin ca să trateze cu cei de acolo o înțelegere cu Palatul. Din aceste delegații au făcut parte : Radu Mironovici, unul din cei 5 întemeietori ai *Legiunii*, și avocatul Augustin Bidianu, din Sibiu, și, apoi, din a doua Constantin Stoicănescu, profesor din Banat, și Augustin Bidianu.

Misiunea acestor delegații era să determine pe cei din străinătate să se întoarcă în țară și să accepte discuțiile cu Palatul în vederea normalizării vieții politice.

Ne aflam în primăvara anului 1940, la aproximativ doi ani de dictatură carlistă, când baierele acestui regim începuseră să tremure și chiar să se rupă. Nu știu în ce măsură Carol al II-lea s-a așteptat la răspunsurile primite de la Berlin, în orice caz nu credem că l-au bucurat, căci chiar și cei dintre noi care se arătaseră înainte tranzacționiști, acum au fost și ei de acord, într-un consens unanim, că întoarcerea în țară este condiționată de abdicarea regelui. Până atunci ostilitățile rămân deschise.

Venirea acestor delegații la Berlin, care a ocupat luna aprilie 1940, a întârziat plecarea mai multor legionari spre țară și în special a lui Horia Sima, a cărui prezență trebuia constatată la Berlin, căci lipsa lui ar fi atras atenția autorităților, care ar fi înțeles că el ar fi plecat spre țară.

În urma unor ședințe însuflețitoare în baraca noastră de la *Braun & Co.*, în care, într-una din ele Horia Sima dăduse citire *Legământului* nostru de luptă permanentă, ținute înainte de venirea delegațiilor, se organizase și plecarea treptată a legionarilor spre țară. Din cauza vizitelor mesagerilor de la București, plecarea lui Horia Sima n-a fost posibilă decât în ziua de 5 mai, fiind însoțit de subsemnatul. Până la acea dată plecaseră toți cei care fuseseră desemnați pentru anumite *"treburi"* în anumite puncte ale țării. Trecerea s-a făcut prin Ungaria și Iugoslavia. Cea mai mare parte din ei au folosit Banatul, unde trebuiau să rămână un timp, până la organizarea trecerii treptate în țară a tuturor celorlalți ortaci.

Gazdele noastre au fost de la țărani până la intelectuali, în special învățători și preoți. O mențiune superlativă pentru toți românii întâlniți pe aceste meleaguri bănățene instrăinate prin păci internaționale nedrepte și obligați astfel să trăiască în afara țării. O conștiință de români pe care n-o întâlnești la toți românii din țară! Dintre cei sosiți din Germania unii trecuseră deja în țară, alții încă nu. Autoritățile polițienești iugoslave, care colaborau cu organele statului român, ale căror mașini le întâlneam prin tot Banatul, au reușit să prindă într-o comună câțiva dintre noi. În locuința unui negustor român, din satul Ofcea, pe Dunăre, au fost găsiți trei legionari. Întreaga familie a negustorului a fost arestată. Horia Sima, prof. Nicolae Petrașcu și un student la medicină, din comuna Săcele, jud. Constanța, au reușit să fugă și strecurându-se prin viile ce se aflau pe marginea Dunării, au putut să se apropie de comuna în care locuiam eu. N-am mai reușit să mă întâlnesc cu ei însă. După multe peripeții, pline de riscuri, Horia Sima și Nicolae Petrașcu au trecut granița în România în dreptul comunei Lățunaș, unde au fost reperați și după alte fugi spectaculoase sunt prinși de jandarmi în urma denunțului făcut de niște țigani. Au fost bătuți cum numai la Jandarmerie și Securitate se poate bate. Prof. Nicolae Petrașcu s-a ales cu omoplatul drept sfărâmat și câteva coaste rupte, iar pe Horia Sima l-au băgat într-un sac legat la gură și l-au târât pe șosea până la postul de jandarmi, timp în care a fost ținut continuu în lovituri de pat de pușcă și de picioare, ajungând la post în stare de leșin. Deși n-au spus cine sunt au fost totuși identificați după informațiile primite de la sârbi. Petrașcu este internat într-un spital, iar Horia Sima este dus la Timișoara, apoi transportat la București și luat în primire de Niki Ștefănescu, directorul general al Siguranței. Instalat într-o casă de arest a Siguranței, a fost anchetat de acesta aproximativ trei săptămâni, ancheta fiind dirijată direct de rege.

Cele întâmplate de la fuga din Ofcea și până la eliberarea lui mi-au fost relatate pe scurt chiar de Horia Sima la prima noastră întâlnire, prin luna iunie 1940, când ne-am revăzut în București. După ce ancheta a fost socotită terminată, a fost primit de rege. Primirea a fost anunțată la postul de radio și în presă sub forma: *"Suveranul țării a primit astăzi în audiență pe profesorul Horia Sima, cu care a discutat probleme politice"*.

Amintesc că la această întâlnire Horia Sima s-a prezentat cu fața plină de vânătăi și umflături care nu i se vindecaseră încă.

Cum s-a ajuns așa de repede chiar la rege ?

Încă de la Timișoara, la prima anchetă făcută de un colonel de jandarmi venit de la București, la întrebarea pusă de acesta: *Cu ce gând ai venit în țară ?*, Horia Sima a răspuns: *Am venit în țară cu gândul să fac un act de nebunie prin care să atrag atenția factorilor răspunzători cu politica țării că dacă vor să salveze Coroana și soarta țării trebuie să schimbe politica externă cu 180°.*

Un răspuns de mare curaj, știind că în realitate se adresa regelui, care credea că el a monopolizat înțelepciunea politică a țării, lăsând să se întrevadă

cu discreție că acest punct de vedere ar avea și o anume *acoperire*, cu toate că Germania nu concepea ca în acest spațiu să se producă ceva fără încuviințarea ei. România era singură. Ea rămăsese în afara oricărui sistem de alianțe. Franța și Anglia nu mai contau ca forțe politice și militare. Franța, de altfel, capitulase. Germania avea un pact de neagresiune cu Rusia Sovietică, cu care și începuse împărțirea Europei.

Era necesară o mare abilitate pentru a se găsi premisele politice cu care România să reușească să se strecoare în această nouă conjunctură europeană, determinată de expansiunea germană și rusească, astfel încât să se salveze atât teritoriul țării, amenințat să fie ciopârțit, cât și existența Statului nostru.

Horia Sima a apelat la un act de strategie politică. Trebuia să justifice venirea lui din Germania, lăsând să se înțeleagă - așa cum s-a menționat mai sus - că venirea lui în țară nu este făcută fără nici o acoperire. Nimeni nu putea bănui că *acoperirea* noastră nu era decât *"baraca" Braun & Co.* dintr-o suburbie a Berlinului. Pe baza acestei declarații, dată imediat după ce a fost prins, Horia Sima a manevrat întruna, fără ca pe anchetatori să-i mai intereseze la ce fel de act de nebunie s-a gândit pentru a atrage atenția regală. Totuși i s-a pus și această întrebare, în treacăt, la anchetă, fără să se stăruie asupra ei. Răspunsul a fost: *Nu m-am gândit atunci la felul actului, el trebuia ales pe parcurs, în raport cu situațiile care mi s-ar fi oferit.* Trebuie să mai subliniez că Horia Sima a observat de la început că pe anchetatori nu i-a interesat deloc ***trecutul***, pentru a i se fixa "capetele de acuzații" în eventualitatea unui proces, ci i-a interesat ***viitorul***. Pentru a sesiza o astfel de situație era nevoie însă de un om cu un mare echilibru interior, ușurință și rapiditate în înțelegerea noului moment politic și curajul de a-și expune deschis intențiile, asumându-și și riscurile. Ar fi exagerat să credem că întreg acest raționament politic folosit de Horia Sima pe parcursul acestei perioade ar fi fost rezultatul unui proces de gândire îndelungat. Suntem înclinați mai degrabă să credem că întreaga lui atitudine a fost determinată de o ***intuiție*** exactă a momentului, care l-a ajutat să se descurce cu bine și să iasă cu "fața curată" dintr-o situație în care viața lui a fost pe muchie de cuțit.

Înainte de a trece mai departe cu derularea evenimentelor ce au urmat, trebuie să mă opresc puțin și la ce s-a întâmplat cu mine de când nu ne-am mai văzut în Iugoslavia până la întâlnirea noastră, de după *audiența* la rege. După ce Horia Sima și Nicolae Petrașcu au reușit să scape prin fugă de la Ofcea, am trimis pe studentul din Constanța cu care mă aflam la un învățător din comuna Cuvin să vadă ce s-a mai întâmplat. În momentul în care s-a întors înapoi la casa învățătorului Gheorghe Bala au ajuns și jandarmii sârbi, sesizați de cei din Ofcea că și la Cuvin se găsesc români veniți din țară. Am scăpat împreună cu el și un alt camarad, Marinescu, ca prin urechile acului, strecurându-ne prin viile din spatele grădinii învățătorului și ascunzându-ne în vegetația de pe malul Dunării, de unde am reușit să ajungem la punctul unde ne dădusem întâlnire cu fugarii din Ofcea, dar pe care nu i-am mai găsit decât mult mai târziu, în țară.

Iată ce s-a mai întâmplat cu noi în continuare: Studentul căruia i-am uitat numele, dar îi ziceam "misticul" datorită inclinațiilor sale profund creștine, fiind grav bolnav s-a prezentat la un spital unde a fost arestat, iar după însănătoșire extrădat în țară. Ceilalți doi am ajuns la Belgrad, unde, prin niște împrejurări prea lungi de povestit, am fost arestați, anchetați și depuși la o închisoare veche turcească, ce se afla în centrul Belgradului. După aproximativ 10 zile am fost readus la poliție și reanchetat. De aici, folosind un moment de neatenție a agenților ce mă conduceau de la un birou la altul, am reușit să "fug" și să scap din mâna lor, iar printr-un alt șiretlic să părăsesc clădirea poliției. Povestea este ceva mai lungă și destul de pitorească, dar, cum obiectivul lucrării de față este altul, trec peste aceste întâmplări. După multe alte peripeții, am ajuns pe data de 1 iunie 1940 în București, unde mi-a fost ușor să mă camuflez. Aici am aflat de arestarea lui Horia Sima și a lui Petrașcu, dar că pericolul lichidării lor se diluase, că ancheta a luat o nouă turnură și că este vorba de eliberarea lui Horia Sima și chiar de o schimbare de politică în țară.

Capitolul 13

Voi înșirui acum cum s-a desfășurat "confruntarea" dintre Horia Sima și rege. Evenimentele politice precipitându-se în Europa, Horia Sima, în lupta cu regele, încearcă să grăbească, după două schimbări succesive de guvern, criza regimului și astfel să schimbe radical politica țării, înainte ca Germania , datorită unor anumite *obligații istorice* față de Ungaria și Bulgaria, să treacă la rezolvarea lor în defavoarea României, pe care o socotea ca fiind o țară inamică, deși la acea dată politica externă a țării noastre se afla în derivă, România nemaiaparținând practic nici unui sistem de alianțe externe. Regele, pe de altă parte, ale cărui simpatii trăgeau spre Anglia și Franța, făcuse Germaniei hitleriste numai concesii cu caracter economic, dar nici una cu caracter politic. El spera că trăgând de timp lucrurile vor evolua în favoarea *aliaților* și a Rusiei Sovietice, spre care se îndreptau preferințele sale și căreia deja îi cedase Basarabia și Bucovina de Nord. Cea mai grea situație politică o avea *Legiunea*, reprezentată atunci, dacă nu oficial cel puțin ***de facto***, de Horia Sima, care se vedea nevoit să manevreze în așa fel încât să o ia înainte Ungariei și Bulgariei, care voiau să "muște" din trupul țării și care stăruiau tot mai insistent pe lângă Germania să le satisfacă pretențiile. Pentru aceasta era însă nevoie urgentă de o schimbare de regim în țară, care să modifice politica externă a României, încadrându-se sistemului de alianțe al Axei. Pe de altă parte trebuia să-l determine pe rege să accepte aceste schimbări. Schimbarea aceasta politică era necesar să se efectueze în timp util, pentru că România, care era posesoarea petrolului și a atâtor alte resurse economice, oferea Germaniei condiții mai tentante de colaborare decât Ungaria, care era departe de a concura România în acest domeniu. Era vorba nu de concesii, ci de o colaborare avantajoasă ambelor țări. Deci, ce trebuie reținut este ideea că *Legiunea* urmărea o schimbare de regim în România înainte ca

Germania și Italia să treacă la satisfacerea , chiar și parțială, a pretențiilor Ungariei, lucru care din cauza încăpățânării regelui nu s-a putut realiza. *Legiunea* era convinsă atunci că această *încadrare* ar fi dus la anularea pretențiilor unguresti de a se stirbi din teritoriul unei țări aliate și prietene cu Germania și cu un potențial militar și economic substanțial mai ridicat.

Pe lângă altele, opoziția regelui Carol al II-lea se datora și faptului că amanta sa, Elena Lupescu, născută Wolf, care avea un cuvânt greu de spus în politica țării, era evreică, de unde și aversiunea regală împotriva Germaniei antisemite.

Capitolul 14

Acțiunea de la 3-6 septembrie 1940. După ce Horia Sima a ajuns la convingerea că s-au epuizat toate încercările de a-l determina pe rege la efectuarea acestei schimbări de macaz în politica externă a României și, cum pericolul ciopârțirii țării devenea tot mai iminent, s-a hotărât să declanșeze o acțiune de forță, care deși nu era pe linia ideologiei legionare, se impunea atunci dintr-o ***necesitate istorică***, pentru a salva integritatea teritorială a țării. ***Singura soluție era izgonirea regelui. Această hotărâre a fost luată în luna august 1940, cu asentimentul majorității legionare combatante.***

Data acțiunii a fost fixată pentru ziua de duminică 1 septembrie 1940. Timpul rămas era foarte scurt, însă atmosfera sufletească era prielnică pentru o acțiune extremă. Întreaga țară ajunsese la o stare de *saturație carlistă* și era dornică de o *soluție radicală*. Trebuia ca organizarea să se facă rapid. Acțiunea era planificată în câteva centre urbane: București, Brașov, Ploiești, Timișoara, Cluj, Constanța. Fiind epoca de concentrări militare, foarte mulți legionari, ofițeri în rezervă, încorporați în diferite unități, ca și mulți ofițeri activi, s-au încadrat în dispozitivul de acțiune legionară anticarlistă.

Cum obiectivul acestei lucrări urmărește ideea "colaborării" *Legiunii* cu hitleriștii suntem în măsură să scoatem în evidență atitudinea oficială a autorităților germane și cu prilejul acestui eveniment.

Mă aflam la Constanța, unde reușisem ca printre alți ofițeri superiori să atragem de partea noastră și pe colonelul Georgescu, care în vremea aceea era comandantul Regimentului 34 Infanterie din localitate.

Deși atașat de noi, dar fiind în raporturi de prietenie cu Consulul onorific al Suediei la Constanța, îi mărturisește acestuia intențiile noastre. Consulul, la rândul său, din curiozitate profesională, fiind sigur că noi dacă încercăm o asemenea acțiune trebuie să avem o *acoperire* atât politică cât și materială din partea Germaniei, și fiind cunoștință apropiată cu Consulul german din Constanța, care era un ofițer S.S. și servise la Paris înainte de capitularea Franței, îl întreabă în ce constă *ajutorul* ce-l dau *Legiunii* în acțiunea pe care aceasta o întreprinde în țară și la Constanța. Consulul neamț nu știa nimic și s-a arătat foarte mirat și contrariat de ignoranța lui. Îl roagă pe Cosulul suedez să ia contact

cu noi și să ne pună în legătură cu el, arătându-și dorința de a colabora cu noi, întrucât poseda și oameni și armament. Trebuie făcută mențiunea că nemții se pregăteau de câtva timp la o acțiune de forță în România.Pentru alternativa că Germania va ataca țara noastră, pegătiseră elementul etnic german local. Acum se arăta bucuros că și legionarii intenționează același lucru. De aceea oferea colaborarea.

Consulul Germaniei la Constanța aflând de inițiativa legionară s-a bucurat, dar el nu cunoștea directivele conducerii germane. El trimite după noi în vederea organizării unei colaborări și în același timp comunică și șefilor săi de la București "descoperirea" ce a făcut-o la Constanța. Dar de la aceștia primește alte dispoziții decât cele pe care le bănuia și aștepta el. De la București i se comunică consulului Geiger să caute să-l găsească neapărat pe Horia Sima (centrala de spionaj de la București nu știa unde se afla Horia Sima și nici intențiile acestuia) și să-i comunice să renunțe la acțiunea pe care o organizează, *căci Germania național-socialistă este hotărâtă să acorde în curând Mișcării Legionare o mare satisfacție.* Prin camaradul Cola Gherasim, care lucra la firma Consulului Suediei, i s-a trimis vorbă lui Geiger că eu sunt în clandestinitate și nu mă găsește.

Nu puteam să mă întâlnesc cu Consulul Germaniei când cunoșteam rațiunea pentru care tocmai cei care nu trebuiau să afle de acțiunea noastră erau nemții. De aceea nu puteam oficializa că am luat cunoștință de dorința lor.

Ce se întâmplase ? Nemții hotărâseră *Diktatul de la Viena* tot pentru ziua de duminică 1 septembrie 1940, dată la care Horia Sima decisese să dea *Proclamația către țară*, în vederea acțiunii de alungare a regelui Carol al II-lea. Trebuie să reținem că ***"Stăpânul"***, recte Germania nazistă, nu cunoștea activitatea ***"agentului"*** lui, Horia Sima, care își permitea să inițieze acțiuni ce erau împotriva intereselor "*șefilor*" săi ! Pe de altă parte, nici ***"agentul"*** nu cunoștea că în ziua care era hotărâtă pentru declanșarea acțiunii sale politice ***"Stăpânul"*** său hotărâse sfârtecarea nordului Transilvaniei. Iată așadar ce *strașnică colaborare* și *încredere* exista între Germania lui Hitler și, așa numiții de către toți detractorii *Mișcării Legionare*, "agenții" ei din România.

Aflând despre această coincidență între *Diktatul de la Viena* și data *Proclamației* lui Horia Sima către țară, s-a hotărât amânarea acțiunii de înlăturare a lui Carol al II-lea de pe Tronul României până la 3 septembrie 1940, pentru a se evita un conflict cu Germania, care ar fi putut interpreta acțiunea legionară ca fiind organizată contra ei.

Numai această coincidență de date poate indica oricărui istoric de ***bună credință*** că nu a existat nici o legătură între hotărârea *Legiunii* și nemți. Din contră, dacă aceștia ar fi cunoscut-o n-ar fi tolerat-o, căci ar fi socotit-o ca un act îndreptat împotriva Germaniei.

Faptul că și acțiunea de la 3 septembrie 1940 a fost concepută împotriva planurilor germane dovedește în ce măsură *Legiunea* a fost *o agentură hitleristă* în România. Această atitudine legionară se înscrie pe linia stabilită

încă de când era în viață Corneliu Codreanu, adică refuzul de a colabora cu orice stat străin, în orice domeniu, mai ales atunci când era vorba de apărarea intereselor vitale ale țării.

Acțiunea, fără știința nemților, a avut loc în ziua fixată de 3 septembrie 1940. Deși din cauza timpului extrem de scurt pentru organizarea ei nu s-au putut sincroniza intervențiile tuturor echipelor la locul și timpul fixat, totuși a reușit pe deplin, datorită mai întâi stării de spirit în care se afla întreaga națiune și apoi spiritului de luptă și jertfă al legionarilor, care s-au dăruit pentru a nu știu câta oară pentru a distruge tirania lui Carol al II-lea și a reda țării dreptul la o viață liberă și demnă.

În această acțiune pentru alungarea lui Carol al II-lea s-au mai jertfit la Constanța 3 legionari și 5 la Brașov. Fie veșnică amintirea lor.

Românii, sătui de o viață de privațiuni , de maltratări și umilințe, auzind că lupta de descătușare s-a dezlănțuit, au pus stăpânire pe străzile și piețele din marele orașe ale țării. În București, zeci de mii de oameni au cucerit centrul orașului atacând Palatul. Regele înspăimântat a cerut ajutorul mai multor generali, care au refuzat să tragă în populația civilă revoltată. Chiar ministrul de Interne, generalul David Popescu, a refuzat să dea ordinul să se tragă în manifestanții care cereau alungarea de pe Tronul țării a regelui escroc și asasin. Cântecele legionare răsunau din nou. Bucuria și satisfacția se citea pe fețele tuturor oamenilor.

În fața acestei situații regele a chemat pe generalul Ion Antonescu ca să-l salveze, renunțând chiar la niște prerogative regale pe care și le acordase la începutul dictaturii sale sângeroase, încercând astfel să-și salveze sau măcar să-și mai prelungească domnia, ***dar presiunea străzii***, care-i cerea să plece din țara pe care o batjocorise și o ruinase ca nimeni altul până la el, l-a obligat să abdice în zorii zilei de 6 septembrie 1940. ***Lua astfel sfârşit în cel mai ruşinos mod cea mai sângeroasă domnie de care a avut parte acest popor atât de încercat în multimilenara şi zbuciumata sa istorie.*** Antonescu, înainte de abdicare, l-a asigurat că-i salvează viața și averea "agonisită cu atâta trudă". Și generalul s-a ținut de cuvânt ! Au fost încărcate 12 vagoane cu câte "ceva" din munca lui și a "Duduii", cum i se mai spunea amantei regale Elena Wolf-Lupescu. Asigurarea transportului s-a făcut sub paza unei unități de jandarmi comandată de un colonel, care a condus trenul regal până în Iugoslavia. Un episod mai puțin plăcut pentru ex-regele Carol a fost la trecerea trenului prin gara Timișoara unde îl aștepta o unitate de legionari, care i-a dat "onorul" cu niște focuri de armă ce i-a ciuruit vagonul. Curajos, "viteazul" ex-rege, cu conștiința și mâinile pline de sângele lui Corneliu Codreanu și a sutelor și sutelor de legionari asasinați mișelește, ajungând în Iugoslavia a trebuit să fie scos de sub cada de baie unde își fixase "punctul de rezistență".

Capitolul 15

Alături de Antonescu. În afară de alungarea lui Carol al II-lea, acțiunea legionară de la 3 septembrie 1940 n-a mai putut obține și obiectivul principal ce și-l propusese și anume ***salvarea integrității țării***, căci intervenise prea târziu și faptul era deja consumat.

Se crease astfel o situație pe care Antonescu care de mult și-o dorea; Șef alStatului Român. Prin anul 1937, când Nicolae Titulescu, cu care era în raporturi de amiciție, fusese ales Președinte al Adunării Generale a Ligii Națiunilor, Antonescu îi scria într-o telegramă de felicitare: "*Tu poți să fii fericit căci ai ajuns președintele Lumii în vremece eu n-am ajuns nici cel puțin șeful Românier*". La început s-a adresat partidelor "istorice" pentru formarea unui guvern, dar a fost refuzat de toate acestea pentru motivul de a nu se compromite politic în fața atâtor greutăți pe care acel moment istoric îl punea în fața lor.

Atunci Antonescu s-a adresat lui Horia Sima, al cărui nume împreună cu al *Mișcării Legionare* îl scandau *strada* și *Țara*. Acesta a acceptat colaborarea. Unii au apreciat că această acceptare a constituit o greșeală. Desigur, putea să nu accepte. De ce a primit totuși ? Țara era într-un moment greu al ei. Toți cei care într-o măsură mai mică sau mai mare au contribuit la dezastrul ei nu înțelegeau să-și ia răspunderea refacerii țării, căci, vorba din bătrâni, "*La plăcinte înainte, la război înapoi*". Ei nu se îngrămădeau să vină la "putere", preferând să rămână în espectativă.

Și astfel, pentru a depăși acel moment greu, căci nori grei și negri acopereau cerul României, *Legiunea* a înțeles să întindă mâna generalului, pe care o conjunctură politică creată de ea îl ridicase la cârma Statului, convinsă fiind că, unită cu armata, va reuși să contribuie la salvarea României și la ridicarea ei pe culmile glorioase ale înaintașilor.

Horia Sima mai știa că rațiunea existenței *Mișcării Legionare* era să fie prezentă ori de câte ori țara are nevoie de muncă, de luptă și de jertfa oricărui român. Acum, când țara trecea printr-o astfel de situație, *Legiunea* nu putea abandona.

Dar *Legiunea*, care deși trecuse prin atâtea încercări, nu reușise să-și cunoască toți adversarii. Unii o urau din invidie sau din complexe de inferioritate, alții îi arătau simpatie și o falsă prietenie, de-abia așteptând momentul s-o lovească pe la spate. Dintre aceștia din urmă o mare necunoscută a fost și generalul Antonescu pentru care *Legiunea* nutrea simpatii, datorită unor atitudini demne pe care le avusese față de rege și amanta acestuia, Lupeasca, și cu care, împreună, credea că va putea învinge *vremea* !

El îmbrăcase din proprie inițiativă *cămașa verde*, adică uniforma legionară. A fost aleasă această culoare ca simbol al tinereții, al speranței, al primăverii noii vieți. De aceea multă lume, vorbind despre *Legiune*, îi spunea *"Cămășile verzi"*. Antonescu își arăta atașamentul față de noi și trebuie să

recunoaștem că în mare parte a reușit să ne convingă de sinceritatea încrederii ce ne-o arăta.

Legiunea trebuia să "manevreze" și cu Germania hitleristă, nemulțumită pentru acțiunea de la 3-6 septembrie prin care pierduse posibilitatea de a-și subordona *Legiunea*, idee pe care n-a părăsit-o până la prăbușirea ei. În acest sens a militat în continuare în România, cu gândul de a desființa *Mișcarea Legionară* dacă nu va putea să o subordoneze politicii Reichului. Dar s-a înșelat.

Serviciile lor de spionaj au sesizat că la conducerea țării, care se numea *Stat Național Legionar*, existau două forțe: *Legiunea* și generalul Antonescu. Acesta, mare veleitar, a încercat și a sperat să ajungă șeful *Legiunii*, cu gândul să facă din ea un organism politic personal, fără să-și dea seama că *Legiunea* avea un trecut, o ideologie a ei, că nu era o simplă formațiune politică oarecare, că avea o mentalitate specifică ei, că avea o viziune proprie despre o ***lume nouă***. Dar cu toate aceste deosebiri structurale, o colaborare în vederea salvării țării, o coexistență politică, era posibilă și necesară.

Spionajul german observând aceste neînțelegeri s-a plasat pe linia adâncirii lor și, cum față de *Legiune* național-socialismul n-avea nici o simpatie, căuta mereu să sprijine acțiunile generalului. Pe de altă parte și generalul și-a dat seama că nu poate exista o identitate de vederi politice, lucru pe care probabil la început îl crezuse posibil. Astfel a început și el să pedaleze în direcția contrară. Nemții l-au preferat pe Antonescu, care, pentru a le câștiga simpatia, era de acord cu toate cererile lor, în timp ce *Legiunea* încerca să apere interesele țării.

Nemții îl preferau pe Antonescu așa cum îl preferaseră și pe Carol al II-lea. De ce ? Știm că obiectivul final al Germaniei hitleriste era realizarea ***Donauländer***-ului lor, în spațiul dunărean, la care România trebuia să adere. Cunoscând poziția *Legiunii*, care era pregătită să apere interesele țării cu demnitate și cu orice sacrificiu - iar tratativele desfășurate în lunile noiembrie-decembrie 1940 la București în cadrul *Comisiei Dunării*, când Germania a încercat fără succes să obțină controlul asupra Dunării maritime a constituit o dovadă în plus pentru nemți că legionarii nu pot fi manevrați în detrimentul intereselor țării lor - Germania prefera la conducerea României o formulă politică conciliantă și dispusă mai ușor la compromisuri și concesii. Această alegere fusese determinată de unele incidente petrecute în acest interval. Ele au fost foarte multe, dar aici ne vom opri numai la unele dintre ele.

Germania a solicitat României să-i livreze o cantitate de cereale mult prea mare, din surplusul pe care țara îl avea disponibil pentru export. Tratativele trebuiau să fie duse de o comisie germană condusă de Clodius, consilier economic cu rang de ministru, și o comisie română condusă de Ilie Olteanu, directorul general al Institutului Național al Cooperației, unde lucra și inginerul Traian Boeru, căruia i s-a încredințat ulterior președinția acestei comisii chiar de către generalul Antonescu. Conform protocolului, comisia germană a făcut o vizită Șefului Statului, care, ca un gest de atenție față de germani, a aprobat o cantitate

de grâne mai mare chiar decât acea pe care o sperase Clodius. Această hotărâre Antonescu nu a comunicat-o și comisiei române, lăsată astfel să discute cererea germană în continuare. În timpul discuțiilor purtate, reprezentantul României, necunoscând hotărârea lui Antonescu, n-a fost de acord cu cererile exagerate ale părții germane. Atunci Clodius s-a prevalat de aprobarea generalului, în urma căruia fapt s-a creat o situație penibilă pentru reprezentanții României. Traian Boeru a reacționat de o manieră proprie, spunând că întrucât este numit de Șeful Statului pentru a negocia această problemă cu comisia germană, funcție care n-a fost încă anulată, socotește că hotărârea generalului Antonescu, peste posibilitățile reale ale țării, este dată în necunoștință de cauză și el nu ia act de ea. Respinge deci pretențiile germane și aprobă o cantitate rezonabilă. Generalul a acceptat până la urmă măsura comisiei noastre, arătându-i-se că astfel se evita înfometarea țării. Același lucru i s-a explicat și lui Clodius, care a înțeles situația și a acceptat punctul de vedere al lui Traian Boeru.

O altă situație: Doctorul Iosif Dumitru, secretar general al Ministerului Agriculturii, responsabil cu problema zootehniei, în vederea unei mai bune organizări a industrializării laptelui înființează pe tot cuprinsul țării un număr de centre de colectare a laptelui, inclusiv în Transilvania rămasă neocupată de unguri și în Banat. Andreas Schmidt, Gauleiterul Comunității germane din România, s-a prezentat la dr. Iosif Dumitru la Minister, reproșându-i faptul și susținând că România nu are nici un fel de drept de a forma astfel de centre în Banat și Transilvania, spațiu asupra căruia nu are drept decât Comunitatea germană. Bineînțeles că Gauleiterul-ului i s-a arătat ușa. De aici conflict diplomatic, spre "bucuria" Germaniei ca și a lui Antonescu.

Altă întâmplare: Pe la sfârșitul anului 1940, a plecat în Germania, la Berlin, o delegație a studenților legionari condusă de Ilie Smultea, care era șeful tineretului legionar, și de dr. Victor Biriș, fost procuror la Caransebeș și secretar general în Ministerul de Interne, delegație care făcea o vizită de curtoazie studențimii național-socialiste. În afară de această misiune a studențimii mai exista și o altă misiune a dr. Victor Biriș pe lângă Rudolf Hess, locțiitorul lui Adolf Hitler la conducerea *Partidului Național-Socialist* pe timpul războiului, cu scopul de a realiza două obiective:

1) Schimbarea lui Fabricius, ministrul Germaniei la București, care pe timpul lui Carol al II-lea a întreținut relații de prietenie cu Palatul, inclusiv cu "Domnița" și care în toate împrejurările își manifesta aversiunea față de *Legiune*. Lucrul acesta îl mai ceruse *Legiunea* și oficial prin Mihail Sturza, ministrul de Externe al României, căruia i se promisese această schimbare dar care se tot amâna *sine die*. Acum se încerca prin Rudolf Hess, cu toate că până la urmă nu s-a realizat. Deși orice țară, conform uzanțelor diplomatice, trebuia să-și dea acceptul la primirea sau menținerea unui diplomat, Adolf Hitler socotea o *"ineleganță"* ca o țară ca România să-i refuze un trimis diplomatic. De aici se crease o vădită nervozitate la Ministerul de Externe condus de Ioachim von

Ribbentrop.

2) De asemenea, Victor Biriș trebuia să obțină acceptul lui Rudolf Hess, în calitatea lui de șef al *Partidului Național Socialist*, de a face o invitație oficială lui Horia Sima, în calitatea acestuia de șef al *Legiunii*, cu scopul de a strânge raporturile de colaborare între cele două organizații politice, care să ducă la atenuarea atmosferei încordate existente, alimentată de Ministerul de Externe german, a cărui politică nu era agreată nici de Rudolf Hess, care simpatiza *Mișcarea Legionară* și scrisese chiar un articol elogios la adresa *Legiunii* și a întemeietorului ei, Corneliu Codreanu, el fiind adeptul colaborării între național-socialiști și toate mișcările naționaliste din Europa, împreună cu care trebuia să se constituie un front comun de luptă împotriva comunismului. Această idee era contrară punctului de vedere al *"Consiliului secret al politicii externe germane"* condus de von Neurath și von Ribbentrop. Acest Consiliu urmărea realizarea hegemoniei universale a Germaniei, punct de vedere adoptat și de Adolf Hitler, care a avut aversiune împotriva tuturor mișcărilor naționaliste, ce în mod firesc erau împotriva unei astfel de politici imperialiste și dictatoriale.

Ideea *Legiunii*, expusă de doctorul Biriș a fost acceptată de Rudolf Hess, rămânând să apară un prilej favorabil pentru realizarea ei. Dar ea a fost torpilată tot timpul de Ministerul de Externe german.

Înainte ca această înțelegere dintre Rudolf Hess și Victor Biriș să se fi realizat, Adolf Hitler convoacă la comandamentul lui pe generalul Antonescu și pe Horia Sima, fără să se respecte regula protocolară, cam în aceeași manieră de pe vremuri când domnii țărilor românești erau chemați la Înalta Poartă pentru a săruta papucul Sultanului și a primi ordine. Telegrama prin care cei doi erau chemați de Führer sosise la Legația germană de la București, la Fabricius, care în loc să i-o comunice direct lui Horia Sima, o expediază la Ministerul de Justiție lui Mihai Antonescu, care nu avea nimic de-a face cu aceste probleme diplomatice. Acesta se prezintă la Horia Sima înmânându-i telegrama lui Hitler. În aceste condiții în care se încălcau flagrant cele mai elementare reguli de curtoazie protocolară, Horia Sima, așa cum ar fi procedat orice alt om politic român demn, într-o situație similară, îi comunică lui Mihai Antonescu că nu ia act de telegramă și că refuză să accepte o astfel de invitație. Și astfel acest *"agent al nemților"*, apărând onoarea și demnitatea țării, nu s-a încovoiat *"noii ordini"* ce se voia instituită de Berlin și nu s-a dus. Ne spunea mai târziu, explicându-ne refuzul lui, *"Corneliu Codreanu, Căpitanul nostru, n-a murit ca să ne schimbăm stăpânul și << Poarta >> de la Paris și Londra cu aceasta de la Berlin"*. Generalul s-a dus singur. Și nu a bătut degeaba atâta drum până la *Noua Poartă*. *Sultanul* Adolf i-a dăruit *Firmanul* mult dorit...

Capitolul 16

Crime legionare ? Încerc să fac câteva considerații în legătură cu practica ce se folosește în raporturile diplomatice dintre țări, care sunt încadrate în același

sistem de alianțe, deci între țări prietene, cât și dintre țările care sunt în conflict sau chiar în stare de război.

Este evident și curent chiar să constatăm că nu există țări aliate, deci prietene, la care pe lângă înțelegerile dintre ele să nu mocnească pe undeva, prin culisele diplomației lor secrete, și premisele unor conflicte viitoare. Așa cum state inamice, chiar în stare de război, între care, pe dedesubt, diplomația poate specula anumite lucrături spectaculoase, care, deodată, oferă lumii întregi niște schimbări senzaționale.

Țara noastră a fost *poligită* de mulți "prieteni" și dușmani. În perioada dinainte și după război, la noi se plimbau în voie, după bunul lor plac, serviciile de spionaj ale Angliei, Germaniei, Franței, fiecare cu coloana "a cincea" a sa, fără să mai vorbim de cele ale Rusiei Sovietice. Toți acești oaspeți nedoriți nu voiajau prin țara noastră atrași numai de frumusețea peisajelor ei pitorești, ci cu obiectivul de a fura bogățiile țării și chiar pământul nostru, așa cum s-a și întâmplat prin sfârtecarea trupului țării : nordul Transilvaniei, Basarabia, Bucovina de Nord, Insula Șerpilor și Cadrilaterul. Pentru a reuși să-și ducă la bun sfârșit aceste planuri au trebuit să distrugă mai întâi forța de rezistență și de apărare a acestui neam. Deși inamice între ele fiind, au colaborat strâns când a fost vorba să-și distrugă un inamic pe care îl socoteau comun. Și cine constituia în România cel mai mare obstacol în calea acestor invadatori ? ***Mișcarea Legionară!*** Ea trebuia nimicită. În acest scop și-au dat mâna cu toții, așa zișii prieteni și dușmani, atât cei externi, cât și cei interni. Și nu s-au dat în lături de la nici o samavolnicie pentru a distruge *Legiunea*, căreia i se ridicase dreptul la existență, la afirmare. În lupta lor pentru a-și apăra dreptul la viață, legionarii au trebuit să plătească un greu tribut de chinuri, de închisori, cu sute de mii de ani de temniță grea, cu zeci de mii de morți și suferințe peste suferințe pentru care nu există unitate de măsură.

Ei bine, în această cumplită încleștare pentru apărarea dreptului la viață, în care ***au pierit mii și mii de legionari***, au fost striviți și vreo 60 dintre ucigașii lor. *Legiunea* a fost într-o permanentă *luptă de legitimă apărare*. Nu a omorât nici un om de dragul de a ucide, ci numai apărându-se. Dușmanii urlă că *Legiunea* ar fi omorât oameni nevinovați, că a spânzurat oameni la abator etc. Minciună pe toată linia. *N-a fost nici un om ucis și spânzurat la abator.* Acesta este adevărul ! Cum este posibil ca până acum să nu se fi aflat numele celor uciși ? Toți acești "dispăruți" n-au aparținut și ei unor familii, n-au avut părinți, soții, copii, rude, adrese, profesiuni ? Nimeni până astăzi nu cunoaște o persoană din cele ucise la abator. Cum au putut fi ucise niște persoane inexistente de niște ucigași nedescoperiți ? Desigur, susțin dușmanii, ucigașii nu puteau fi decât legionari, insinuare perfidă care a dăinuit și încă dăinuiește în literatura antilegionară.

Numai niște dușmani crunți, lipsiți de orice morală, puteau născoci asemenea minciuni cu scopul de a crea ostilitate și aversiune în opinia publică românească împotriva *Mișcării Legionare*, căreia nu i s-a permis nici odinioară

și nici acum să se apere. Cum de nu se întreabă românii: dar ce fac legionarii ăștia ? Au reușit să omoare atâta lume, sunt atât de feroci și sunt incapabili de a se apăra? Cum vine asta ?

Adevărul este că n-au avut și n-au nici acum dreptul de a se apăra. Au numai dreptul de a muri acoperiți de infamii !!! În trecutul nu prea îndepărtat li s-a luat și acest drept de către comuniști, susținuți de "*marile democrații*".

Capitolul 17

"*Rebeliunea*". Pe ziua de 19 ianuarie 1941, după ce generalul Antonescu a revenit de la întâlnirea cu Hitler, Horia Sima organizează în toate capitalele de județ adunări politice, care fuseseră mai demult prevăzute, dar nerealizate încă. Obiectivul era o luare de contact cu publicul, cu care nu se mai întâlnise *Legiunea* din anul 1937, când obținuse acea formidabilă victorie electorală. Pe de altă parte se voia ca aceste adunări să reprezinte un test, prin care să se dovedească aderența țării la ***fenomenul legionar***, popularitatea și simpatia de care se bucura în lumea românească.

Antonescu, întorcându-se de la Hitler, căruia îi câștigase încrederea, având acum "*acoperirea stăpânului*", venise cu planuri precise ca să lovească *Legiunea*. Era tot așa cum s-a petrecut și la întoarcerea lui Carol al II-lea de la Hitler în anul 1938, când s-a ordonat asasinarea lui Corneliu Codreanu. Istoria mult încercată a *Legiunii* va înregistra noi pagini însângerate, căci Antonescu, care îmbrăcase cămașa verde spre a induce în eroare credulitatea *Legiunii*, i-a luat locul lui Carol al II-lea, pornind la uciderea pentru a doua oară a lui Corneliu Codreanu, implântând adânc cuțitul ucigaș în spatele celor ce-l aduseseră la guvernare.

Folosind prilejul uciderii de către un grec, agent al serviciului englez de spionaj a unui maior german, care era șeful serviciilor de informații ale armatei germane în sud-estul Europei, cu reședința la București, Antonescu a atribuit această crimă incapacității generalului Constantin Petrovicescu, ministru de Interne legionar, în scopul de a înrăutăți și mai mult raporturile politice ale *Legiunii* cu nemții, pe care îl destituie din funcția pe care o deținea.

Studențimea din București, condusă de doctorul în teologie și filozofie Viorel Trifa, originar din Sibiu, nepot al preotului Trifa, întemeietorul asociației creștine "*Oastea Domnului*", care mai târziu a fost ales episcopul românilor din Statele Unite ale Americii, pornește o manifestație împotriva acestei demiteri și cere revenirea asupra acestei măsuri pe care o socotea arbitrară și nejustificată. În numai câteva ore sute de mii de bucureșteni invadează zonele centrale ale orașului manifestând pentru *Legiune*.

Capitolul 18

Cum a fost organizată "rebeliunea"? În noaptea aceea (19-20 ianuarie),

Antonescu își organizează "rebeliunea", pe care apoi a aruncat-o în spatele *Legiunii*. Organizarea ***loviturii de stat*** fusese pusă la punct imediat ce a sosit de la Hitler și era îndreptată împotriva *Mișcării*, prin ale cărei jertfe ajunsese *Conducătorul României*. Acceptarea inițială a lui Antonescu de a colabora cu *Mișcarea Legionară* și apoi decretarea la insistența sa a *Statului Național Legionar*, este dovada că factorul determinant în alungarea lui Carol al II-lea a fost *Mișcarea Legionară*. Facem această afirmație pentru a contribui la denunțarea unei mari mistificări și la ruperea vălului de minciuni ce întunecă pe nedrept și necinstit adevărul istoric care i-a fost ascuns până astăzi întregului popor român.

În susținerea acestei afirmații aducem următoarele considerente și dovezi:

1) Ora H, ora la care este fixată declanșarea unei acțiuni, aparține celui ce are inițiativa ei. Inițiativa i-a aparținut lui Antonescu.

2) Antonescu, printr-un ordin secret, confidențial, numește, pe ziua de 20 ianuarie 1941, ca prefecți pe anumiți colonei, comandanți ai regimentelor de infanterie aflate în fiecare capitală de județ și le ordonă ca la ora H (7 dimineața) să ocupe prefecturile și chesturile și să oprime cu orice mijloace rezistența locală legionară.

3) Antonescu luase deja măsuri ca în ziua ocupării prefecturilor și chesturilor nici un prefect și nici un chestor să nu se afle în orașul respectiv. Pentru asta a însărcinat pe colonelul Dragomir, ministrul Coordonării Economice, să convoace toți prefecții la Minister pentru a discuta împreună anumite probleme de aprovizionare, iar pe colonelul Rioșeanu, subsecretar de stat la Interne, să-i aducă pe chestori la București. Aceștia se prezentau în două serii, astfel încât o serie era în drum spre casă, venind de la București, iar cealaltă era plecată de acasă spre București, pentru ca la ora H nici un prefect și nici un chestor să nu se afle în județul său. Lucru care s-a realizat întocmai.

4) În afară de prefecturi, alte unități militare trebuiau, la aceeași oră H, să atace și să ocupe, nimicind orice rezistență legionară, alte instituții publice conduse de legionari, ca și sediile acestora. Astfel, în București trebuiau să fie ocupate sediile din strada Roma, Imprimeriei, Casa Verde, Corpul Gardienilor Publici, Prefectura Poliției Capitalei și toate celelalte servicii conduse de legionari.

5) Scoaterea pe străzi a diferitelor unități militare ca și a tancurilor. Ocuparea Poștei, a Telefoanelor, a postului de radio București și Brașov.

6) La ora H toate aceste obiective au fost atacate militărește, ca la război, cu focuri de armă, ucigând zeci de legionari la Prefectura Poliției, la Telefoane, pe Calea Victoriei, pe strada Roma. La Prefectura de județ din Ploiești a fost împușcat de armată, din ordinul lui Antonescu, dr. Victor Silaghi, pentru crima de a fi *"legionar"*. Doctor în drept la Roma, Victor Silaghi era fiul preotului Silaghi din Carei, omorât în timpul primului război mondial de către unguri. Fusese condamnat la moarte prin spânzurătoare și executat. Acum era executat

fiul său de români !

Antonescu și-a dovedit calitățile de strateg, reușind să păstreze secretul loviturii sale pe la spate.

Toți românii cinstiți ar trebui să se întrebe cum se explică faptul *că peste tot* Antonescu atacă și ucide, iar legionarii sunt asediați și uciși prin surprindere ? Cum se explică fenomenul că ei sunt cei uciși și nu invers ? *Legionarii n-au împușcat pe nimeni*, dar ei, despre care se spune că au făcut *"rebeliunea"*, sunt singurii care mor ?!

Nicăieri în țară *Legiunea* n-a atacat ci a fost atacată. Acesta este adevărul.

Deși este acuzată că pregătea o *"rebeliune"* împotriva unui general, Comandant al Armatei țării, *Legiunea* nu și-a procurat armament adecvat ! Are inițiativa unei acțiuni, dar nu întreprinde nici un atac ! Generalul stătea bine merci în clădirea Președinției apărat de numeroase forțe militare.

O altă mare nedumerire: Care este explicația că întreaga conducere legionară, care pregătea o astfel de "*rebeliune*", n-a participat la ea și nu avea cunoștință de ea. Prefecții se plimbau prin țară, ducându-se și venind de la București, fără să aibă vreo intervenție în încăierarea cu Antonescu. Secretarul general al *Mișcării Legionare*, prof. Nicolae Petrașcu, în zilele de 19 și 20 ianuarie, se afla în orașul Tulcea unde a ținut o conferință. Adică *"țara piere și baba se piaptănă"* !?

Cum este posibil ca Secretarul general al unei organizații care pune la cale o lovitură de stat, chiar în ziua respectivă, are mâncărimi la limbă și pleacă să țină conferințe într-un oraș periferic ?!

Mișcarea Legionară care organizează în seara zilei de 19 spre 20 ianuarie 1941 în toate centrele importante ale țării conferințe de popularizare a *Legiunii* își trimite acolo fruntașii ei în loc să-i folosească pentru lupta cea mare ! Este uluitor cum se pot inventa astfel de baliverne și cum atâția pot să creadă în ele. Este o dezinformare monstruoasă, care poate însemna chiar o jignire adusă românilor și inteligenței lor.

Cum se poate crede că *Legiunea*, care cu câteva luni în urmă reușise să -l oblige pe Carol al II-lea să abdice, fără să fi avut condițiile și posibilitățile de acum, ar fi avut nevoie de o "*rebeliune*" pentru a "scăpa" de Antonescu, pentru care, dacă se vroia înlăturarea lui, erau suficienți câțiva legionari care să-l imobilizeze în cabinetul lui, unde aveau acces, fără a se trage un foc de armă. De ce n-au făcut-o ? Simplu ! Pentru că niciunui legionar nu-i trecea prin minte că atunci când țara era de izbeliște și avea nevoie mai mult ca oricând de liniște și unitate să declanșeze o răzmeriță de care, cum am menționat, nici nu era nevoie, căci posibilitățile *Legiunii* de a-l imobiliza pe general erau multiple și fără complicații.

După trei zile de "*rebeliune*" viteazul general, care se baricadase la Președinția Consiliului de Miniștri, apărat întra-adevăr de armată, dar fără sprijinul populației care acoperea întreg centrul Capitalei și amenința

Președinția, era pe punctul de a ceda, în urma "tratativelor" pe care le ducea cu colonelul Ștefan Zăvoianu din partea *Legiunii*. *Legiunea* îi conceda în continuare titlul de Conducător al Statului și compartimentul armatei, trebuind să renunțe la unele prerogative regale pe care și le însușise la abdicarea lui Carol al II-lea și acum trebuiau restituite regelui Mihai I, iar Președinția Consiliului de Miniștri era preluată de Horia Sima, în calitate de șef al Guvernului, cu dreptul de a-și numi miniștrii.

Cum se explică acceptarea acestei cedări ? Generalul și-a dat seama că opinia publică nu era cu el, că armata ceda presiunii străzii ajungând nici să nu mai tragă în populație. ***Țara, în marea ei majoritate, era atașată Legiunii.*** Piețele și tot centrul Capitalei erau în stăpânirea zecilor de mii de români care scandau lozinci legionare, iar *cântecul legionar* izbucnea din piepturile tuturor. Antonescu a fost înfrânt de *cântecele legionare*, ***care s-au dovedit a fi o armă mai puternică decât toate regimentele lui.***

Alături de aceste cauze ale înfrângerii lui Antonescu, mulțimea și cântecul legionar, mai trebuie menționat și faptul că nici armata, în a cărei subordonare credea nelimitat, nu l-a urmat în totalitate ei. Foarte mulți din coloneii care primiseră ordinele secrete de a ocupa prefecturile și chesturile și să tragă, cum s-a și întâmplat la Ploiești unde a fost împușcat Victor Silaghi, au fost oameni care au înțeles situația și s-au alăturat legionarilor, fără să ia vreo măsură pentru ocuparea acelor instituții. La fel și unitățile militare care ieșiseră în București ca să descongestioneze străzile. Nu au făcut uz de arme, cu excepția celor de la Prefectura Poliției, de la Telefoane și la Sediul legionar de pe strada Roma, în care s-a tras cu brandurile.

Aceasta era situația și atmosfera în țară. Când se aștepta perfectarea înțelegerii cu generalul, ***adevăratul autor al "rebeliunii"***, vine ca o lovitură de trăznet, spre uimirea tuturor, chiar și a unor militari germani, telegrama lui Adolf Hitler prin care se transmitea ordinul către generalul Hansen, comandantul armatei germane din România, să-l ajute pe Antonescu, să-l despresureze de la Președinție, să alunge manifestanții de pe străzi, folosind chiar forța, iar legionarii care erau asediați în diferite clădiri (Prefectura Poliției, Telefoane etc.) să se predea, promițându-li-se că nu vor fi arestați. Totul a fost o minciună, căci nici n-au părăsit bine instituțiile pe care le păziseră până atunci și a și început vânarea lor de către poliția lui Antonescu. Pe de altă parte, chiar "prietenii" germani îndemnau pe legionari să se refugieze în Germania, spunându-li-se că situația se va schimba repede, altfel riscă să fie arestați de Antonescu, care după informațiile lor este hotărât să ia măsuri împotriva noastră. Vom vedea mai departe de ce anumiți nemți ne îndemnau la acest refugiu.

Capitolul 19

După "rebeliune". În vremea aceea, când Germania hitleristă era în plină putere și când șefi de state, capete încoronate și mari personalități politice se

plecau în fața Führerului celui de al III-lea Reich, era un act de mare curaj, dacă nu și mai mult, ca să-l înfrunți.

Această atitudine de ***independență*** a *Legiunii* față de marele Reich și de Führer a fost determinantă în hotărârea lui Hitler de a alege între *Legiune* și Antonescu. Hotărârea acesta s-a mai datorat și antipatiei mai vechi față de "neascultările" și independența afirmate fățiș de Horia Sima. Și cine știe dacă pe linia *providenței* această preferință n-a contribuit și la mersul războiului și chiar la pierderea lui !

Este clar, prin urmare, dacă se privesc lucrurile cu obiectivitate, că legionarii, care au apărat onoarea și demnitatea unui fenomen spiritual și politic autentic românesc, cu prețul de multe ori al libertății și vieții lor, ***nu puteau fi agenții nimănui, ci doar agenții conștiinței lor și ai apărării drepturilor și mândriei românești.***

Se constată deci în relațiile lor o continuă atmosferă de încordare și tensiune între *Legiune* și Germania lui Hitler și nu una de servilism, cum încă mai sunt unii înclinați să afirme.

Astfel a început o nouă prigoană declanșată de Antonescu și patronată de nazism, fără îndoială cu sprijinul vechilor *oculte* internaționale.

Așa cum s-a menționat mai sus, în urma *telegramei ultimatum* a lui Hitler, Horia Sima, printr-o dispoziție scrisă, îndemna pe toți legionarii care ocupau diferite instituții să se retragă și să părăsească pozițiile ce le apărau. Antonescu își luase obligația - așa spuneau nemții - să le garanteze securitatea și libertatea. Lucrurile nu s-au petrecut însă așa, căci generalul, devenit stăpân pe situație, sub scutul armatei germane dezlănțuie cea mai teribilă și cruntă prigoană împotriva *Legiunii*, ce nu are nici o justificare. Toți ceilalți prigonitori erau dușmani declarați, pe când el se arătase prieten până atunci. A îmbrăcat *cămașa verde* ca să-și arate *identitatea ideologică* și să-și câștige simpatia și încrederea legionarilor. Și-a însușit, cel puțin formal, întreg comportamentul legionar, pentru ca, așa deodată, fără nici o explicație, să "lovească" și să "împlânte cuțitul" în spatele prietenilor lui de până atunci, a celor ce l-au ajutat sa ajungă "conducător", jertfindu-se pentru el.

Singura explicație valabilă ar fi setea, ambiția lui bolnavă pentru putere. A lovit pe la spate, folosind toate mijloacele meschine pentru a ajunge ***singurul șef***. Și a ajuns. Cu ce preț însă ? Lăsând în urma lui mii de morți și ani de durere. Nu vorbim de cei care și-au dat viața pentru Basarabia și Bucovina de Nord ca orice buni români, ci de cei mulți uciși în țară sau trimiși pe front în condiții speciale ca să nu se mai întoarcă.

Concomitent cu arestările ordonate de Antonescu (închisorile gemeau din nou pline de legionari condamnați la ani mulți și grei), Gestapoul, care opera de-acum în voie în România, era în căutare de elemente legionare cărora le promitea azil politic și întoarcerea rapidă în țară. Aceste promisiuni erau făcute însă cu gândul ascuns de a pune mâna pe acești oameni, pe care apoi să-i transforme,

prin metode "pedagogice" speciale, în executanți docili ai dispozițiilor lor.

În dezordinea și haosul ce a domnit câtăva vreme mulți legionari care nu apucaseră să fie arestați, sau care au reușit să se ascundă un timp de urgia antonesciană, au trecut în Bulgaria, în Iugoslavia, țări din care Gestapoul care-i urmărea a reușit să-i determine să se refugieze în Germania. Numai cei ce au reușit să se refugieze în Italia, Spania sau Franța liberă au scăpat de exilul "camaraderesc" oferit de Gestapoul hitlerist.

Horia Sima împreună cu alți membri ai guvernului au fost judecați, cei mai mulți în contumacie, și condamnați la diferite pedepse. Comandantul *Mișcării Legionare* a fost condamnat la moarte în contumacie, ceilalți la muncă silnică pe viață sau pe termene de 20-25 de ani muncă silnică. Horia Sima a reușit să se refugieze în Bulgaria cu ajutorul unor legionari din județul Vlașca, împreună cu farmacistul Ion Voinea, fostul prefect de Vlașca, și Ion Călin, avocat, fost primar al orașului Giurgiu. Aceștia doi aveau să moară în bombardamentul american din 24 august 1944 de la Buchenwald. Cu ocazia acestui bombardament au murit în câteva clipe 5.000 de deținuți de diferite naționalități care munceau într-o fabrică din incinta lagărului, în care americanii presupuneau că se produceau piese pentru noile arme secrete germane. Tot cu acest prilej a murit și pricipesa Mafalda, fiica regelui Italiei, ca și Thälmann, fostul șef al comuniștilor germani. Au murit și legionarii Nicolae Papanace, ing.Ion Graur din Galați și teologul Gheorghe Zaharia din Buzău.

Horia Sima ar fi vrut să rămână în Bulgaria, țară care îi oferea azil politic. A trebuit până la urmă să refuze această ofertă la stăruința și presiunile Gestapoului, ce-l voia neapărat în Germania. Pentru a-l convinge au recurs la amenințarea că nu-l vor putea opri pe Antonescu de a trece la represiuni împotriva legionarilor pe care-i avea condamnați prin diferite închisori.

Până la sosirea lui Horia Sima în Germania, celor ce venisem înaintea lui ni s-au făcut primiri oficiale, mese, toasturi etc., pentru ca din momentul sosirii lui să înceteze toate aceste manifestări de curtuoazie, iar gazdele noastre să-și schimbe subit comportamentul. Am fost despărțiți în două grupuri. Unul mai mic constituit din 14 persoane, socotit grupul de comandă al *Legiunii*, din care făceau parte: Horia Sima, Corneliu Georgescu, Vasile Iașinschi, Ilie Gârneață, Constantin Stoicănescu, Constantin Papanace, Traian Borobaru, Ilie Smultea, Virgil Mihăilescu, Dumitru Groza, Gheorge Dragomir, Constantin Anghel, Viorel Trifa și Nicolae Horodniceanu. Aceștia au fost instalați într-un cămin la Berkenbrück, o localitate pe malul râului Spree, într-o pădure, sub paza unei unități S.S., fixându-li-se perimetrul în care aveau voie să se plimbe. Apelul se făcea de trei ori pe zi, la mesele obișnuite, la care erau obligați să se prezinte, în așa fel încât să se constate imediat lipsa vreunuia dintre ei.

Ceilalți constituiau grupul cel mare, care a crescut până la aproximativ 400 de legionari, sub comanda profesorului Nicolae Petrașcu, Secretar general al *Mișcării*. Au fost trimiși la Rostock, pe malul Mării Baltice, oraș care făcuse

parte cândva din cele șapte orașe hanseatice; acum era un centru industrial foarte important: fabrica de avioane Heinckel, fabrica de avioane Arado, fabrica de nave Neptun etc. Legionarii au fost obligați să lucreze ca simpli muncitori, deși în majoritate erau intelectuali. Am fost cazați mai întâi în sălile unor restaurante până s-a construit, în cadrul fabricii Heinckel, un "oraș" din barăci de lemn, unde au fost instalați muncitorii străini de diferite naționalități și unde ni s-a fixat și nouă un număr de barăci, cu administrație proprie.

Nu aveam voie să părăsim orașul Rostock decât până în stațiunea balneară Warnemünde, Gestapoul ridicându-ne toate legitimațiile. Muncitorii străini aveau condiții de viață mai bune decât noi pentru că erau liberi să aibă legături cu familiile lor, să primească pachete, să meargă în concedii în țara lor, ceea ce nouă ne era categoric interzis. Aveam regim de domiciliu obligatoriu și muncă forțată. O unitate specială S.S., sub comanda unui subofițer cu numele Wilmas, avea sarcina să ne supravegheze, să nu ne permită ieșirea în oraș, să observe cu cine ne întâlnim, să nu avem legături cu țara etc. și chiar să recruteze dintre noi pe cei mai slabi de înger. Wilmas era foarte activ și își făcea pe deplin datoria. Studia cu atenție toată literatura legionară care era tradusă în limba germană, solicitând unora dintre noi să-i explice fenomenul legionar pentru a ne cunoaște mai bine. Până la urmă tot chinuindu-se să înțeleagă spiritualitatea legionară a reușit să înnebunească, trebuind să fie internat într-un spital de psihiatrie din localitate, unde tot timpul cânta melodii legionare și scanda lozinci pe care le învățase pe de rost, strigând: *"Trăiască Legiunea și Căpitanul !"*.

Am fost repartizați la muncă în fabrica de avioane Heinckel. Eu personal am fost numit *Barackenwester*, paznic, o funcție care îmi convenea fiindcă nu eram legat de un anumit loc de muncă și beneficiam de o situație favorabilă căci mă puteam "subtiliza" chiar o zi întreagă. Astfel am reușit să fac legătura cu cei de la Berkenbrück unde am fost de vreo 7 ori. Distanța dintre noi era de aproximativ 250 km pe care, având mijloace de transport lesnicioase, o puteam parcurge dus-întors într-o zi. Bineînțeles că domnul Wilmas a aflat de aceste călătorii clandestine ale mele. M-a arestat și depus într-o închisoare a Gestapouhui, unde am fost ținut trei săptămâni. N-am recunoscut nimic de călătoriile efectuate. Wilmas nu era în posesia unor informații precise, astfel că mi-a dat drumul după ce m-a avertizat că dacă mă va prinde că părăsesc Rostockul mă va închide din nou și mă va ține *"du schwartz wirst"*, adică *"până voi deveni negru"*, după o expresie de a lor.

N-a mai fost nevoie pentru că între timp am organizat legătura între Rostock și Berkenbrück prin legionarii din Berlin, care se aflau în Germania cu pașaport.

În urma acestor călătorii am aflat de presiunile ce se făceau paralel de către Ministerul de Externe și de cel de Interne, respectiv Gestapoul. Acestea, care cu timpul au luat forme tot mai stăruitoare, începuseră imediat ce-au luat ființă cele două grupuri. Noi, cei de la Rostock, scăpam mai ușor, căci le spuneam

celor ce veneau să "discute" cu noi că suntem "trupa", conducerea noastră se află la Berkenbrück și numai cu ea pot aborda problemele politice de viitor.

În foarte scurt timp hitleriștii și-au formulat pretențiile și ne presau să le îndeplinim de așa manieră ca și când ar fi venit din partea noastră, nu ca fiind cerute de ei.

Capitolul 20

Concesiile cerute de naziști. Aceste concesii pe care ni le cerau și pe care *Legiunea* le-a respins cu indignare erau următoarele:

- Renunţarea la şefia lui Horia Sima. Aceasta era dorința exprimată expres de Adolf Hitler care îl detesta pe Horia Sima, omul care îndrăznise să respingă în două rânduri dispozițiile lui: prima dată la 3-6 septembrie 1940, când nu a ținut seamă de sugestia nemților de a păstra liniște și, a doua oară, în ianuarie 1941, când, chemat la Cartierul său General, a refuzat să se ducă la ordine. Antonescu s-a prezentat atunci singur...

- Renunţarea la ideea creştină. Național-socialiștii ideologic erau păgâni, practicau cultul luiWotan și erau admiratori ai ideii supraomului.

- Renunţarea la ideea monarhică. Mișcarea Legionară, credincioasă principiului voievodal dintotdeauna, a ***acceptat monarhia*** ca instituție supremă în Stat, socotind-o superioară formei republicane de guvernământ. Ea reprezintă ideea de unitate, de continuitate, de arbitraj politic, de armonie națională, de stabilitate constituțională, principii cu care ideea republicană este certată și pe care nu le poate asigura.

Național-socialiștii erau antimonarhici, ca orice socialiști.

- Renunţarea la denumirea Legiunea "Arhanghelul Mihail". Ne cerau să renunțăm la acest nume sfânt nouă și la celelalte titulaturi avute pe parcurs datorită dizolvărilor prin care am trecut și să acceptăm titulatura de ***Partidul Naţional Socialist Român,*** și astfel să ne subordonăm conducerii politice a partidului nazist german.

- Să acceptăm instituirea unor unităţi speciale de Siguranţă a Statului. Aceste unități urmau să fie formate cu elemente în majoritate legionare, însă organizate și conduse de instructori S.S. germani.

- Să acceptăm ca toate bogăţiile naturale ale ţării să fie administrate de societăţi germane. Cu alte cuvinte, petrolul, cerealele, pădurile etc.,etc. să treacă în stăpânirea nemților, iar întreaga economie a țării să fie subordonată politicii economice germane.

Nu ne-au făcut cunoscut punctul lor de vedere în legătură cu armata, dar după toate celelalte pretenții ale lor nu este deloc greu să ni le imaginăm ...

Vechile tratate ale țărilor românești prin care acceptam forțați vasalitatea turcească pentru a ne păstra autonomia erau mai demne decât ceea ce ne cerau nemții să acceptăm acum, nouă, legionarilor.

Legiunea a refuzat cu indignare să se transforme în vasala noii "*Porți*"

de la Berlin.

Capitolul 21

Comportamentul lui Antonescu în acest timp. În țară, Antonescu fiind stăpân pe situație, l-a întrecut chiar și pe Carol al II-lea, făcând închisorile din țară neîncăpătoare.Gemeau în ele legionari de toate categoriile și toate profesiunile, profesori universitari, generali, ofițeri, ingineri, profesori, muncitori, țărani, studenți, chiar și copii !! Mulți dintre ei au fost bătuți, schingiuiți, chinuiți și împușcați, cum a fost cazul colonelului Ștefan Zăvoianu și a multor altora.

Ori de câte ori Antonescu schița vreun gest de refuz, oricât de timid, la vreo pretenție mai exagerată a nemților, ziarul *"Wiener-Kurier"*, profilat pe probleme sud-est europene, avea grijă să strecoare câte o notă informativă în care vorbea cu simpatie de *Legiune* și chiar de Horia Sima, pentru ca generalul să intre în panică și să facă toate concesiile economice, militare etc. cerute de nemți.

Horia Sima, aflând de acest șantaj practicat de hitleriști asupra lui Antonescu, încearcă să anihileze acest joc. Astfel, ia contact cu profesorul Sextil Pușcariu, fost profesor universitar la Cluj și cunoscut în cultura românească ca un filolog de mare reputație, autorul *Dicționarului limbii române* și al *Istoriei limbii române* etc., care atunci era Președintele Institutului de Cultură româno-german din Berlin, și îl roagă să-i transmită lui Antonescu, din partea sa, să nu se mai lase prins în acest șantaj. Să ia orice hotărâre pe care o socotește bună pentru țară și în interesul ei, pentru că *Legiunea* nu-i va face nici o greutate, întrucât se află la cârma Statului și în această calitate poate să-și dea seama de ceea ce este folositor țării !

Profesorul Sextil Pușcariu revine la București și prima lui grijă a fost să se ducă la Antonescu, bucuros că are acest prilej fericit să facă Țării și conducătorului ei un serviciu. Intrând la Antonescu îi spune : *"Vă aduc o mare bucurie și personal sunt fericit că eu sunt persoana căreia îi este hărăzit să v-o aducă.Horia Sima, prin mine, vă transmite că în legătură cu acțiunea de șantaj întreprinsă de anumite cercuri germane ori de câte ori dvs. nu acceptați anumite cereri ale lor care nu sunt în concordanță cu interesele țării, să nu aveți nici o reținere în astfel de împrejurări, căci el respinge cu indignare un astfel de joc și vă roagă să apărați țara cum veți crede de cuviință"*. În continuare profesorul Sextil Pușcariu mai adaugă : *" De acum de când sunteți în posesia unei atât de prețioase și patriotice informații, sunteți liber să scăpați de coșmarul șantajului practicat până acum de nemți și să procedați în consecință, fără nici o teamă, în toate problemele majore ale țării"*

Cum a reacționat Antonescu după ce Sextil Pușcariu i-a transmis mesajul lui Horia Sima ? S-a înfuriat pe loc, și cum era paranoic, n-a fost departe de a face o criză de nebunie. *"Cum ?*- a spus el - *nemții și-au luat obligația față de mine că-l vor ține închis într-un lagăr fără să mai aibă posibilitatea să se*

întâlnească cu persoane din afară și nici într-un caz cu persoane din țară și iată, nu numai că are astfel de legături dar îmi mai trimite și sfaturi și sugestii". Adresându-se apoi direct profesorului Sextil Pușcariu îi spune: *"Și dumneata și el veți suporta consecințele de rigoare"*. Pe Sextil Pușcariu l-a debarcat de la președinția Institutului de Cultură româno-german de la Berlin, nu i-a mai permis să părăsească domiciliul și nici să primească vreo vizită multă vreme. Iar împotriva lui Horia Sima a cerut Ministerului de Interne german, respectiv Gestapoului, să nu-i mai permită să iasă din cameră, pedeapsă care a durat jumătate de an. Și astfel s-a mai consumat un episod din raporturile *Legiunii* cu hitleriștii.

Capitolul 22

Fuga lui Horia Sima din Germania. Așa zisele tratative și discuții ale grupurilor legionare din Berkenbrück și Rostock cu reprezentanți ai Ministerului de Interne, Gestapoului și Ministerului de Externe, care au durat aproximativ doi ani, au ajuns într-o fază critică. Se epuizaseră toate încercările de a-i convinge pe nemți că toate pretențiile lor erau de neconceput căci ele se loveau de conștiința și demnitatea noastră de români și de legionari. Ne aflam la sfârșitul anului 1942. Se apropia Crăciunul. În preajma Nașterii Mântuitorului, la 19 decembrie 1942, sătul de teroarea teutonică exercitată asupra lui, Horia Sima fuge din Germania în Italia. Pregătirea fugii începuse mai demult. La Berlin era stabilit un român bucovinean, legionar, dr. Vladimir Clain, arheolog, care își pregătea o lucrare de specialitate. Era împreună cu soția și era posesorul unui singur pașaport de familie. Soții Clain erau conștienți că dându-și pașaportul lui Horia Sima vor avea de suportat consecințe destul de neplăcute. Cu toate acestea, din dragoste legionară, au acceptat să contribuie la această evadare. Ba mai mult, tot ei au trebuit să umble pe la toate autoritățile germane și italiene ca să obțină vizele de plecare. Apoi i-au dat pașaportul lui Horia Sima, pașaport care a avut nevoie și de niște modificări. În primul rând Horia Sima a trebuit să găsească o persoană de sex feminin drept soția lui, care a fost găsită ușor în legionara Tiana Silion, în momentul acela funcționară la Berlin. Celelalte operațiuni, schimbarea fotografiei, ștampila seacă etc. au intrat în sarcina lui Petre Ponta, un legionar originar din Banat, stabilit în capitala germană de mulți ani, și care lucra la un trust de ziare și reviste din Berlin, fiind specialist în grafică și desen. El devenise șeful *"laboratorului"* legionar de confecționat diferite acte, legitimații, pașapoarte etc. Pe mâna lui a ajuns și pașaportul familiei dr. Horia Sima să părăsească Germania și să treacă Alpii în Italia, cu ajutorul familiei Clain și al valorosului nostru "ticluitor" de pașapoarte, Petre Ponta.

Paza S.S. de la Berkenbrück nu putea să observe lipsa vreunui deținut decât numai la cele trei mese, de dimineață, prânz și seara, când se făcea apelul. În restul zilei se puteau plimba prin pădure, pe malul fluviului Spreea, aveau voie să stea în camerele lor sau să se deplaseze la distanțe permise.

Când s-a descoperit dispariția lui Horia Sima, acesta era deja în Italia. Vreo 2-3 zile Gestapoul n-a știut unde se afla. Bănuiau că este plecat în țară, adică tocmai acolo unde ei nu vroiau în ruptul capului să fie. Punctele de graniță au fost minuțios cercetate. Antonescu a operat peste o mie de noi arestări. Panica îi cuprinsese pe toți, căci dacă Horia Sima se strecurase în țară le era teamă că ar fi putut răsturna situația politică, destul de precară altfel. Închisorile erau pline ca în timpul lui Carol al II-lea și Armand Călinescu, iar economia se resimțea deși germanii căutau să diminueze această situație prin evitarea abuzurilor, procedând astfel încât prezența lor să fie cât mai puțin simțită.

Cum a reacționat Gestapoul imediat după dispariția lui Horia Sima ? A ridicat pe toți legionarii din Berkenbrück și i-a internat în lagărul de la Dachau, în Bavaria, iar 90 dintre cei aflați la Rostock au fost internați în lagărul de la Buchenwald, în Turingia, aproape de orașul Weimar. Pe mine nu m-a ridicat. Plecând de la ideea că Horia Sima s-ar fi strecurat în țară, nemții credeau că eu aș fi primit vreo sarcină pentru mai târziu, știind că ținusem mereu legătura cu el. Toți cei pe care îi bănuiam că sunt oamenii Gestapoului foiau în jurul meu, propunându-mi să mă ajute într-o eventuală încercare a mea de a fugi.

La început nu ne-am explicat invazia aceea de SS-iști în dormitoarele noastre noaptea târziu. Pentru ca dimineața să aflăm misterul : *"fuga șefului"*. Ne-am bucurat. Nici o clipă n-am crezut că fuga lui din *"brațele"* Gestapoului a fost făcută numai așa, ca o *"delectere sportivă"*. Eram siguri că se încadra într-un plan nou de acțiune. Nici nu credeam că este plecat în țară. Eu înclinam să cred că s-a oprit undeva prin Banatul Iugoslav.

Numai la trei zile după plecarea grupului la Buchenwald am aflat că fuga avea drept țintă Italia, dar că prefectul poliției din Roma, care l-a depistat, a comunicat *"captura"* nemților, promițându-le că-l va *" livra"*, după cum a și făcut.

În zilele următoare, grupul rămas la Rostock s-a reorganizat, șefia fiind preluată de Gheorghe Costea, originar din Galați, care era cel mai vechi legionar ce se afla printre noi. Această funcție a îndeplinit-o cu mult tact și înțelepciune până în primăvara anului 1944, când au fost cu toții transferați în lagărul de la Buchenwald. În tot timpul în care am fost despărțiți unii de alții, legătura între noi o aveam prin soția lui Petre Ponta, o berlineză pe care autoritățile nu o suspectau. În afară de legionarii aflați în arest, Gestapoul a mai *"adunat"*, de prin toate orașele lor (Berlin, Viena, München etc.), pe legionarii care erau veniți în Germania cu pașaport și cu diferite treburi. Depistați de către serviciile de informații, au fost *"împachetați"* și depuși în noul domiciliu, Buchenwald. Unii erau și cu soțiile lor. Astfel încât ajunsesem acolo la aproape 500 de persoane.

Horia Sima a fost internat de unul singur în lagărul de la Sachsenhausen. Apoi la cererea lui au fost trimiși acolo Alexandru Randa, de la Buchenwald, și Traian Borobaru, din Dachau. Randa, care avea multe lucrări de istorie, atât națională, cât și universală, fiind socotit a fi cel mai bun tracolog, era o bibliotecă

ambulantă ce îi era necesară lui Horia Sima ca să se consulte în legătură cu o lucrare intitulată *Tracii*, la care lucra de mai multă vreme.

Acum legionarii se aflau închiși în 3 lagăre : Sachsenhausen, unde se aflau Horia Sima, Randa și Borobaru, Dachau, unde se aflau cei de la Berkenbrück și profesorul Nicolae Petrașcu, și Buchenwald în care fuseseră aduși toți ceilalți legionari din Rostock și alte centre germane. Eram practic fără nici o legătură între noi pentru consultări și verificări de atitudine. Doar prin doamna Ponta s-a mai putut întreține ceva legături până ce, descoperită, a fost și ea arestată și adusă la Buchenwald.

Voi stărui puțin asupra lagărului de la Buchenwald, care a fost domiciliul multor legionari timp de aproape 2 ani, între anii 1942-1944. Geografic se află în Turingia, în apropierea cunoscutului și vestitului oraș Weimar, orașul marelui poet Goethe și al *"Republicii de la Weimar"* instituită după pacea de la Versailles, cu care s-a încheiat primul război mondial. Lagărul era situat într-o regiune de dealuri pietroase, însă cu o vegetație bogată de arbori, în special fagi, de unde îi venea și numele. Inițial a fost construit numai din piatră cu clădiri de un etaj formate din patru compartimente, două la etaj și două la parter, fiecare având dormitoare și sufragerie, iar la mijloc baie cu tot necesarul. Pe parcurs, lagărul luând proporții s-a extins cu barăci de scânduri solid construite, având aceeași organizare interioară, dar numai cu parter. Apoi s-au mai construit și alte barăci cu dormitoare mai mari. Buchenwald-ul nu era un singur lagăr, cum s-ar putea bănui. Era construit din lagărul mare și din o serie de *"Sonderlagere"*, lagăre speciale, care erau ori barăci sau chiar case cochete, izolate, cu curți interioare, care nu aveau nici o legătură cu restul lagărului.

Diferența dintre acestea consta în aceea că lagărul mare era destinat marii majorități a deținuților care muncea în carierele de piatră, în diferite ateliere etc. Aceștia erau tunși cu cărare prin mijlocul capului, îmbrăcați în costume vărgate, cu numere mari imprimate pe haine și supuși unui regim de umilințe ce duceau la un proces lent de dezumanizare. *Sunderlagerele* erau destinate unor personalități politice, culturale etc., care în afară de lipsa libertății, izolarea fiind totală, beneficiau de o cazare mai omenească, cu dormitor, sufragerie, bibliotecă, baie, condiții de scris, cu personal de serviciu, ziare, radio (cu posturi numai germane). Ei nu aveau nici o posibilitate de a comunica cu cineva din afara lagărului sau cu familia. Era posibil, ca la cerere, soția să dorească să rămână cu soțul, însă pierdea posibilitatea de a mai părăsi lagărul, fiind obligată să rămnă alături de soț tot timpul detenției acestuia. Acești deținuți puteau să afle ce se întâmplă afară, în lume, dar nu puteau comunica nimic afară. Aceste *Sonderlagere*, care se aflau în interiorul lagărului mare, erau bine păzite și împrejmuite cu sârmă ghimpată. În ele au fost închiși între alții Daladier, Léon Blum și mulți alți politicieni francezi, Thälmann și multe personalități din țările nordice. Am aflat de aceste lagăre speciale de abia după bombardamentul de la 24 august 1944.

După ce am stat un timp în lagărul mare, în clădirile de piatră, am fost

mutați în ajunul zilelor de Sfintele Paști din 1943 într-un lagăr special construit din scânduri numit *Fichtenhain*. Aceste barăci erau împărțite la fel ca și clădirile din zid, dar aveau numai parter. Două barăci erau folosite pentru locuit. Alte două erau amenajate cu ateliere în care a trebuit să lucrăm la refacerea unor binocluri deteriorate aduse de pe front. Munca se executa în cadrul Arsenalului armatei și eram plătiți în conformitate cu prevederile legale de salarizare pentru munca depusă. Din banii primiți trebuia să ne plătim însă *"găzduirea"*, masa și casa. Ne plăteam așadar detenția. Cu restul banilor puteam să ne cumpărăm orice se găsea în lagăr pentru toată cealaltă lume. Noi ne deosebeam de marea masă a deținuților, față de care aveam totuși o situație mai bună : nu eram tunși, nu eram îmbrăcați în haine de lagăr, dar nu beneficiam nici de cazare confortabilă și nici de regimul alimentar al deținuților din casele vile. Aveam deci o situație intermediară. Comparat cu regimul închisorilor din România comunistă, Buchenwaldul poate fi totuși socotit un *"Rai"*.

În afară de barăcile de locuit pentru celibatari și de barăcile ateliere, mai exista încă o baracă pentru familiști, unde soția doctorului Clain a dat naștere primului copil român născut în lagărul de la Buchenwald.

Aceste 5 barăci, care constituiau lagărul special al românilor legionari, numit *Fichtenhain*, erau înconjurate cu trei rânduri de sârmă: cea din mijloc, de 3 m. înălțime, avea curent electric, iar celelalte două, înalte numai de 1,5 m, erau din sârmă simplă și așezate unul în fața și altul în spatele sârmei electrificate. Rândul din mijloc, prin care trecea curent de înaltă tensiune, era prevăzut din loc în loc cu miradoare de pază cu santinele dotate cu arme automate. La fiecare cabină se mai găsea și câte un reflector puternic, reflectoare pe care le foloseau la anumite demonstrații nocturne, ca sperietori. În afară de aceste măsuri, în jurul lagărului nostru patrulau soldați S.S. însoțiți de câini polițiști.

La Buchenwald, conducerea noastră a avut-o la început Mile Lefter, care trecuse cu arme și bagaje de partea nemților speriat de noul decor în care gazdele noastre ne obligau să ne trăim captivitatea, și care, plin de zel, a și luat primele măsuri agreate de autoritățile lagărului.

Părerea naziștilor era că atitudinea lor de forță va reuși să determine o cedare a legionarilor, mai ales că Mile Lefter începuse să dea imediat semne de înțelegere față de pretențiile lor. Îl încurajau făcându-l să creadă că el este omul agreat de conducerea politică germană ca viitor șef al *Legiunii*, în cazul în care va reuși să realizeze o desolidarizare masivă a legionarilor de Horia Sima. Nu le-a fost prea greu naziștilor să-l convingă pe Lefter că el este omul preferat de Führer pentru șefia *Legiunii*.

Știm că prima concesie cerută stăruitor de către Gestapou, respectiv de Ministerul de Interne și de Ministerul de Externe, era *"debarcarea"* lui Horia Sima de la conducerea *Legiunii* și desolidarizarea noastră de el, motivându-se că este o persoană *"non grata"*, din care cauză nu se bucură de agrementul Führerului.

Plecând de la această idee, Mile Lefter ia prima măsură, convins că își câștigă astfel mai multă încredere și simpatie din partea nemților, ordonând să se dea jos din camere fotografiile cu Horia Sima și interzicând cântecele în care se menționau figura și faptele lui.

Reacția camarazilor s-a produs rapid, invers de cum se aștepta el. De unde până atunci se cântau sau nu cântecele în care se pomenea numele lui Horia Sima, din acel moment se cântau intenționat numai cântecele acelea. Prima duminică era Duminica Floriilor. Începea Săptămâna Patimilor. Așa cum se obișnuia la sărbători, ne-am strâns cu toții într-una din sălile de jos, unde s-a format frontul. De abia constituit, legionarii au început, rând pe rând, să facă un pas în fața frontului și să se adreseze lui Lefter : *"Domnule, întrucât în ultima vreme ați luat niște măsuri în afara liniei legionare, ca aceea împotriva Șefului Legiunii, vă socotim decăzut din funcțiunile avute, declarându-vă* ***trădător***". Lefter, care se socotea sub scutul administrației lagărului și nu se aștepta la o așa reacție, dă să răspundă, se bâlbâie, timp în care toți l-au apostrofat de aceeași manieră. S-a creat astfel o atmosferă neobișnuită de indisciplină, necunoscută între legionari. În această situație dificilă prin care trecea grupul, a ieșit în fața frontului Puiu Traian, care, după Lefter, avea cea mai veche funcție legionară, și, cu o voce hotărâtă, puternică și autoritară restabilește ordinea și-și asumă răspunderea șefiei grupului. Cere tuturor să-i dea ascultare. Apoi adresându-se lui Mile Lefter îi spune că plasându-se într-o poziție gravă de trădare, luând o atitudine nepermisă față de șeful *Legiunii* îl invită să părăsească sala pentru a evita o situație neplăcută pentru el. Lefter a ieșit și s-a dus imediat la conducerea lagărului. Colonelul Pister, comandantul lagărului, de teamă ca nu cumva Lefter să pățească ceva l-a internat la infirmerie. Deși Puiu Traian, fost primar al municipiului Constanța, a rămas la conducerea grupului mai bine de trei luni, Pister, comandantul lagărului, nu l-a recunoscut și l-a tratat ca un răzvrătit.

Capitolul 23

Fichtenhain. După această întâmplare, trecând Sfintele Paști, am fost mutați în *Sonderlagerul* Fichtenhain, pe care l-am descris mai sus.

În *Fichtenhain* a fost readus și Lefter, căruia i s-a comunicat din partea noastră că îl acceptăm între noi cu condiția să nu mai întreprindă nici o acțiune cu caracter politic. A promis.

Ori de câte ori primeam vizite simandicoase de la Berlin, cu intenția de a provoca discuții politice, noi nu acceptam să ne lăsăm antrenați pe acest drum. Le spuneam ca și la Rostock, că noi suntem trupa, că avem o conducere, care se află internată tot într-un lagăr, cu care, în mod normal, trebuia purtată discuția.

Dar înainte de a continua derularea faptelor petrecute la *Fichtenhain*, să revenim puțin la Buchenwald și să vedem cum s-a desfășurat vizita făcută aici de generalul Müller, șeful Gestapoului, a doua mare personalitate după Himmler. Acesta a sosit într-o zi urmat de o suită numeroasă de galonați, pentru a ne

impresiona. Generalul era mic de statură, brunet, țanțoș, îngâmfat, cu aere de atotputernic, conștient de funcția pe care o deținea în Stat. A catadicsit totuși să se coboare până la noi pentru a ne explica el însuși cauzele pentru care ne aflăm în această situație. Bineînțeles că noi aveam de mult explicația, dar Müller a ținut să ne-o expună pe a lui, adică noi stăm în lagăr datorită faptului că n-am vrut să luăm atitudine împotriva lui Horia Sima, care a părăsit Germania, călcându-și cuvântul de onoare pe care și-l dăduse de a nu părăsi Reichul și că în această situație vom rămâne până ne vom hotărî să ne schimbăm atitudinea. I-a răspuns Puiu Traian, care era încă șeful nostru, că *"fuga"* lui Horia Sima nu constituie nici o încălcare a unui cuvânt de onoare, pentru că această detenție a noastră este săvârșită împotriva oricărei legi internaționale, că ei n-au nici un drept de a ne forța să facem concesii politice, pentru că unui prizonier politic sau militar nu i se poate cere cuvântul de onoare că nu va încerca să evadeze căci prima datorie a unui prizonier este tocmai de a evada, de a face tot ce poate să scape din detenție. Unui om care încearcă *"să se elibereze"* nu i se poate atribui epitetul de om fară onoare, ci dimpotrivă. *"Noi nu numai că nu ne vom desolidariza de el, dar îl apreciem și mai mult pentru curajul lui de a-și apăra onoarea și demnitatea"*. Müller, furios, a făcut stânga împrejur uitând să ne mai spună *"Heil Hitler"* și a dispărut cu întreaga lui suită.

Episodul Müller a marcat semnalul declanșării pe față a aversiunii conducerii naziste împotriva noastră.

Astfel am aterizat în *Fichttenhain*. Barăcile de lemn erau destul de spațioase și curțile pline de vegetație.

Lui Lefter i s-a atras atenția să fie cuminte, rezonabil și să nu întreprindă vreo nouă acțiune, căci nu numai că nu va avea succes, dar, dimpotrivă, s-ar putea să suporte și o reacție mai puțin plăcută din partea camarazilor.

N-au trecut însă decât foarte puține zile, când Lefter a apărut cu un teanc de hârtii în care erau consemnate toate concesiile pe care el le făcuse la solicitările nemților. Acese concesii se datorau, credem noi, presiunilor exercitate de generalul Müller, care ar fi vrut ca vizita lui să se soldeze cu succese considerabile. Cu aceste concesii la subțioară, Lefter a început consultările cu diferiți legionari pe care încerca să-i câștige de partea lui, arătându-le că în felul acesta vom putea să ne întoarcem în țară, unde ne-am fi bucurat bineînțeles și se situații politice deosebite. Încercarea lui de a câștiga vreun aderent a fost încununată de un eșec total, care a atins un punct culminant într-o discuție cu doctorul Andrei Vasile, din Sulina, care i-a spus răspicat că dacă nu se astâmpără va suferi consecințe neplăcute pentru el.

În urma incidentului cu doctorul Andrei Vasile, Lefter a renunțat la acțiunea sa și la câteva zile a fost ridicat și dus în lagărul de la Dachau. Odată cu el a fost ridicat și profesorul Nicolae Petrașcu, socotit ca fiind autorul din umbră al împotrivirii legionarilor din Buchenwald la manevrele lui Lefter. Din acel moment, Lefter s-a discreditat în fața noastră ca legionar și ca om. Astfel a fost

înmormântată definitiv acțiunea lui Lefter.

Capitolul 24.

Din viața noastră de la Fichtenhain. Încerc să mă opresc puțin și asupra vieții noastre din lagăr, a vieții noastre cea de toate zilele, pentru a face cunoscut oamenilor cinstiți și onești din țară, în a căror existență credem, cum au trăit acolo legionarii socotiți *"agenți ai nemților"*.

În afara orelor de lucru pe care eram obligați să le prestăm pentru a ne plăti *"găzduirea"* lui Himmler, restul timpului ni-l consumam cu lectura și scrisul. S-a citit și scris mult la Buchenwald. De altfel o activitate culturală intensă s-a dus și la Rostock, unde, deși în fabrica Heinkel munca a fost mult mai grea, totuși ne mai puteam mișca prin oraș. La Universitatea din Rostock a funcționat ca profesor de matemetică Despot Vodă-Heraclitul, care a fost domn al Moldovei după Petru Rareș, și tot în Rostock și-a luat doctoratul scriitorul Constantin Gane, autorul celebrei cărții *Trecute vieți de doamne și domnițe*. Era un vechi centru universitar. La Rostock s-au scos și 3 reviste : *"Ev Nou"*, redactat de poetul Horia Stamatu, *"Miorița"*, scoasă de preotul Ion Potecașu din Buzău (ambele cu o viață efemeră) și *"Axa"*, cu formatul unui caiet, redactată de scriitorul și criticul Pavel Costin Deleanu, de-al cărui nume este legată și revista *"Ideea Românească"*, apărută la București între anii 1936-1937. *"Axa"* a apărut în mai multe numere, însumând aproximativ 3000 de pagini. Revista *"Axa"* a fost o frumoasă realizare de publicistică românească în străinătate și, deși scoasă la un multiplicator, se prezenta foarte bine din punct de vedere grafic. Au colaborat la ea : Pavel Sorin, profesor de filozofie, Pavel Costin Deleanu, scriitor și critic, profesor Ion Ionică, redactor al revistei *"Rânduiala"*, care apăruse în țară, Alexandru Randa, Gheorghe Racoveanu, scriitor și ziarist și care a fost continuatorul în străinătate al ziarului *"Cuvântul"* al regretatului profesor Nae Ionescu, profesor Vasile Posteucă, poet și piblicist, poetul Horia Stamatu, inginerul Dumitru Mihăiescu, Toader Ioraș, scriitor, Puiu Traian, doctor Ion Cengher, profesor Vasile Hanu, profesorul Mihai Tase, poetul Ion Țolescu și mulți alții. Astfel de publicații n-au mai putut să apară și la Buchenwald, în schimb aici s-a lucrat în domeniul artelor plastice, în special în sculptură. S-au remarcat Gheorghe Racoveanu cu lucrări destul de reușite pe teme religioase, avocatul de la Cernăuți Niculae Mălinaș, care a abordat teme legionare :*"Durerea"*, *"Învierea"*, *"Suferința"*, *"Maternitate"* etc. Dacă Gheorghe Racoveanu, care era și critic de artă, mai sculptase în lemn încă din tinerețe, Nicolae Mălinaș și-a descoperit vocația de sculptor la Buchenwald, pentru ca după război să devină un sculptor apreciat în Austria, unde și-a îmbogățit cunoștințele în artele plastice, urmând cursuri de specialitate la *"Kunst Akademie"* (Academia de Artă), din orașul Linz. Apreciat de critica de specialitate din Austria, unde a și fost premiat în urma unui concurs la care a participat cu diferite lucrări. Dacă în artele plastice rezultatele noastre au fost modeste, nu se poate spune același lucru despre literatură, economie, cultură generală, în care s-a

muncit cu pasiune. S-a citit și s-a scris enorm de mult la Buchenwald. Mare păcat că foarte multe din aceste lucrări au dispărut odată cu autorii lor.

Pentru ca să fim corecți, trebuie să facem mențiunea că dacă din punct de vedere politic atitudinea nemților a perseverat cu încăpățânare în vederea descompunerii noastre, a desfigurării personalității *Legiunii*. atitudine care a rămas pentru noi de neînțeles, nu tot așa se poate vorbi despre condițiile în care se prezentau *"pușcăriile"* lor. De exemplu lagărul de la Buchenwald, despre care s-au scris tone de pagini, nu suferă nici o comparație cu închisorile comuniste din România. Puse alături, Buchenwaldul a fost un adevărat Rai.

Este adevărat, așa cum am mai spus, că nu toți deținuții beneficiau de același tratament. Noi am avut un tratament și o cazare ceva mai bună decât au avut cei mai mulți, dar, după cum s-a aflat mai târziu, erau și alții care trăiau în condiții excepționale, așa cum s-a întâmplat cu majoritatea oamenilor politici care locuiau în adevărate vile. Este adevărat, eram rupți total de lume și de viață. Dacă erai însă german de origine, beneficiai de anumite favoruri de care străinii nu se puteau bucura.

În închisorile comuniste erai vârât cu capul în *"hârdăul de murdărie"* sau bătut și schingiuit ca un Hristos. În lagărul de la Buchenwald aveam la îndemână o bibliotecă cu mii de cărți unde puteam citi și scrie. În închisorile comuniste nu existau cărți, nu se putea citi nimic, nu se putea scrie vreo însemnare, o formulă matemetică, un cuvânt sau expresie în vreo limbă străină, decât cu mijloace rudimentare, pe o bucată de săpun, pe un lemn, pe un toc de bocanc, pe un colț de perete sau chiar pe pielea unui om. Nu este o exagerare. Sunt oameni care au o anumită sensibilitate a pielii, pe spatele cărora dacă tragi cu unghia o linie, pielea se înroșește, și rămâne așa multă vreme. Ei bine, în închisorile comuniste pe astfel de *"spinări"*, când ne întâlneam la baie scriam lucruri ce ne interesau, pentru ca ajunși în celulă să memorăm în timp ce semnele dispăreau încetul cu încetul. Astfel spatele unui camarad se transforma în tăbliță de scris. După ce ai suferit 4 ani de surghiun nazist și peste 16 ani de pușcărie comunistă, plus încă un sfert de veac de *"libertate progresistă"*, în care Securitatea te tot plimba pe te miri unde, prin beciuri, mansarde, camere murdare, în anchete interminabile,ca să te transforme în agentul *"celei mai științifice ideologii politice"*, este normal să faci niște comparații scoțând în evidență faptul că închisorile naziste au fost mult mai suportabile decât Iadul prin care am trecut în închisorile comuniste. Dar, din păcate, acest calvar nu este cunoscut de cei care vin după noi din considerente, spun unii, "umanitare". Dar sper că nu va trece mult timp și chinurile noastre vor fi cunoscute și de ceilalți.

Întorcându-ne la Buchenwald, în afară de setea noastră de a citi și de a întocmi lucrări originale în toate domeniile de cultură, mai aveam și o altă modalitate de comunicare a cunoștințelor și anume conferințele. Dacă nu în fiecare seară, dar tot la 2-3 zile aveam câte o conferință.

Dar dacă despre titlurile și conținutul cărților care s-au născut în lagărul

de la Buchenwald ne-au rămas vagi informații, nu tot așa se întâmplă cu conferințele, chiar dacă nu ni le mai amintim pe toate datorită anilor care s-au scurs de atunci, câteva totuși ne-au rămas în memorie.

Aceste conferințe erau foarte populare și atractive atrăgând un public numeros. Socotim o datorie a noastră să încercăm a aminti numele conferențiarilor cei mai apreciați, care au transformat acele zile de lagăr în adevărate delectări intelectuale. Aceștia au fost :

- Profesor doctor Pavel Sorin, profesor de filozofie, care, în tinerețe, a făcut parte dintr-un grup, să-i spunem organizație politică, intitulat *"Crinul Alb"*, compus cam din 7 tineri intelectuali, care, la timpul respectiv, au semnat un manifest numit *"Manifestul Crinului Alb"*. Nu era propriu-zis un manifest ci o broșură ce a făcut destulă vâlvă în lumea tineretului intelectual de prin anii 1934-1935. Toți membrii grupului au ajuns mai târziu personalități remarcabile în lumea culturală a vremii. Pavel Sorin ne-a îmbogățit cunoștințele noastre de filozofie, de psihologie, de logică, de istorie a filozofiei și din alte domenii ale universului cultural. Era ascultat cu multă plăcere și interes. Avea putere de atracție în public. Era un conferențiar de elită. Reușea să se facă ascultat chiar și de ignoranți în materie. Conferințele lui erau adevărate prelegeri universitare. Toți cei care-l ascultau rămneau cu niște cunoștințe în plus. A murit foarte tânăr, fiind căsătorit și tată a 4 băieți.

- Gheorghe Racoveanu, teolog și publicist, fost director al revistei teologice *"Predania"* și redactor al ziarului *"Cuvântul"*, care fusese condus de una dintre cele mai luminate minți ale românilor, profesorul Nae Ionescu, a cărui moarte în timpul prigoanei lui Carol al II-lea, *"nelămurită" încă,* a lipsit cultura română de o contribuție substanțială. El devenise unul din ideologii *Mișcării Legionare.* Gheorghe Racoveanu, Mircea Eliade, Constantin Noica au fost colaboratorii apropiați ai lui Nae Ionescu. Racoveanu ne-a îmbogățit cunoștințele în domeniul literaturii religioase a țării, care de altfel a constituit începuturile literaturii române. Gheorghe Racoveanu împreună cu Mircea Eliade, Constantin Noica, Petre Țuțea, Pavel Costin Deleanu și alți câțiva colaboratori și discipoli ai profesorului au constituit o comisie de editare a întregii sale opere. În lagărul de la Buchenwald, Gheorghe Racoveanu a terminat și o lucrare intitulată *Nae Ionescu*.

- Pavel Costin Deleanu, profesor de filozofie, publicist, critic literar și directorul revistei *"Ideea Românească"* din București, care, chiar dacă n-a onorat prea des catedra conferențiarilor noștri, s-a bucurat de faima unui bun *"causeur socratin"* în stilul lui Petre Țuțea. Era un critic sever și necruțător. Nu menaja și nu făcea concesii amatorilor fără de vocație. Încuraja însă talentele. S-a bucurat când l-a descoperit pe Toader Ioraș din Gălud, județul Alba, care era un plăcut povestitor și bun memorialist cu o pronunțată coloratură ardeleană.

Pavel Costin Deleanu migălea la o istorie politică a României de la Nicolae Bălcescu la Corneliu Codreanu, intitulată, dacă-mi aduc bine, *"Mitica"*.

Cu o viziune asemănătoare mitologiei înfățișa ethosul poporului român. Lui îi datorăm și apariția revistei *"Axa"*, la Rostock, revista-caiet, în care s-au dezbătut temele fundamentale ale fenomenului autentic românesc al legionarismului. Aceste *"dezbateri scrise"* au umplut un gol în publicistica legionară gâtuită încă din anul 1937.

- Prof. Ion Ionică, originar din Brașov, un om de o cultură filozofică deosebită, tenace și cu o frumoasă operă scriitoricească. Era întemeietorul și redactorul, alături de fratele său Eugen Ionică, inginer, ucis în pușcăria din Râmnicu Sărat în 1939, al revistei legionare *"Rânduiala"* (București, 1936-1937) și, împreună cu profesorul Dumitru Amzăr a colecției cu același nume, producție care s-a pierdut odată cu viața lui. Voind să treacă în Italia, după ce a ieșit din lagărul de la Buchenwald după prăbușirea Germaniei, s-a asociat unui grup de croați care, crezând că are cine știe ce valori în valizele lui grele, de fapt pline de fișe, l-au jefuit și ucis când treceau Alpii. Și astfel nu știm al câtelea Nicolae Bălcescu rămâne uitat, fără mormânt și fără cruce, pe meleaguri străine, viu numai în amintirea celor ce l-au cunoscut și iubit. Poate că soția și copilul său punându-și mulți ani mâinile streașină la ochi ca să-l vadă pe bunul Ionică venind din zările îndepărtate, au albit așa cum au albit și alte sute și mii de soții și mame așteptându-și bărbații și fii ale căror oseminte hrănesc pământurile altor neamuri.

- Prof. Vasile Posteucă, bucovinean de prin părțile Sucevei, profesor de limba română, poet, folclorist, publicist, a scris la *"Iconar"*, frumoasa revistă literară care a apărut între anii 1935-1937 la Cernăuți, puternic centru de cultură românească, redactor fiind Mircea Streinul. Vasile Posteucă a fost un valoros poet bucovinean și un publicist de renume, un mare folclorist, posesorul unei uriașe comori de povești, basme, legende, mituri, obiceiuri, descântece, snoave, strigături, urări etc. Stăteam ore întregi ascultându-l cu gura căscată. Cânta și dintr-un fluier ciobănesc pe care-l purta cu el. Nu de puține ori cei din dormitorul lui adormeau în sunetul îngânat din fluier al doinelor ciobanilor noștri de la munte. După capitularea Germaniei a ajuns în Canada aducându-și acolo și familia, soția cu copii, unde s-a realizat ca profesor, poet și publicist și unde a și murit.

- Toader Ioraș, memorialistul și povestitorul de care am pomenit și care a adus în scrisul lui o notă inedită, originală. A început întâi să-și depene amintirile de prin închisorile și lagărele prin care a trecut în țară, apoi de la Rostock și Buchenwald, pentru ca la ieșirea din lagăr să aibă terminate câteva manuscrise memorialistice. După capitularea Germaniei a trecut în Italia unde a publicat încă din 1946 o carte intitulată *De la drama din București la tragedia de la Buchenwald*, care a fost bine primită de public.

- Profesorul Mihai Tase, din Ploiești, de origine macedo-român, profesor de filozofie și matematică. Acesta deși era posesorul unei culturi deosebite, nu avea nimic ostentativ, nu încerca să-și etaleze potențialul de cunoștințe. Era de o

modestie aproape supărătoare. Când cu multă greutate îl determinai să se antreneze în vreo discuție, te copleșea cu bogăția cunoștințelor și farmecul cu care le expunea. Aproape 4 ani a lucrat la o monografie despre Nietzsche, dedicată vieții și operei lui filozofice, cu care voia să se prezinte la concursul omagial organizat cu prilejul a 100 de ani de la naștere. Nietzsche se bucura de o mare cinste și venerație la național-socialiști, "*Ubermensch*"-ul lui fiind socotit marele lor premergător ideologic. Tase se abătea de la această supradimensionare a lui Nietzsche într-un mod greu de combătut de către național-socialiști. Încrezător în posibilitățile sale, profesorul Mihai Tase și-a propus să participe și el la acea competiție, convins fiind că va reuși să aducă o contribuție valoroasă. Reușise în anul 1944 să termine lucrarea în limba română și lucra la finisarea ei în limba germană. Bombardamentuldin 24 august 1944 asupra lagărului de la Buchenwald i-a răvășit manuscrisele printre dărâmături. Renunțase la ele, dar bunii lui prieteni prahoveni, care-l iubeau ca pe un frate mai mare, nu puteau accepta ca munca lui *"nea Mișu"* să se irosească în vânt și ca niște furnici harnice, dând la o parte scândură după scândură, dărâmătură după dărâmătură, nu s-au lăsat până nu le-au găsit. Dar *"nea Mișu"* nu s-a putut bucura de munca lui căci a venit capitularea Germaniei și concursul n-a mai avut loc. Manuscrisele au fost însă salvate.

Moartea lui Mișu Tase a fost zguduitoare. Venind spre țară cu un grup de legionari prahoveni, în vederea reorganizării provinciei lor răvășite de cumplita prigoană antonesciană și cu perspectiva celei comuniste, trecând prin Ungaria, în plin război, au găsit o grenadă neexplodată. Toți și-au văzut de drum, el însă s-a oprit spunându-le celorlalți că nu trebuie să lase grenade așa căci pe acolo pot trece și persoane necunoscătoare și nevinovate, în deosebi copii, și s-ar putea întâmpla vreo nenorocire. A luat grenada s-o arunce dar i-a explodat în mână transformându-l într-un morman de carne mutilată. Astfel nenorocirea pe care a vrut s-o evite pentru alții i-a fost hărăzită lui. A murit greu. Din ochi îi ruga pe ai lui să-i scurteze chinurile. Nici unul n-a îndrăznit să o facă, lasând Dumnezeului din Cer să-l ia conform ordinei Sale Divine. S-au înfiorat când au văzut că fața lui s-a luminat deodată, a clipit din ochi zâmbindu-le, parcă luându-și la revedere de la *"frații lui"* de aceeași credință și a plecat în lumea drepților. Profesorul Mihai Tase, grăbindu-se să ajungă în țara lui spre a-i apăra datinile străbune, și-a găsit sfârșitul pentru a feri un copil ungur de o nenorocire. Camarazii lui i-au făcut cele creștinești așa cum s-au priceput și au lăsat în urma lor, în Pusta ungară, o cruce care i-a străjuit căpătâiul cine știe câtă vreme, până ce tăvălugul războiului nemilos o fi îngropat-o și pe ea.

- Doctorul Ion Cengher, economist finanțist,transilvănean, fost secretar general la Finanțe, ne-a îmbogățit cunoștințele în acest domeniu arid prin o serie de conferințe folositoare. A fost un titan al muncii tenace și neobosite.

Întors în țară cu aceleași gânduri ca și profesorul Tase de a contribui la salvarea ei de la prăbușirea totală, este arestat și condamnat pentru activitate

anticomunistă. Din penitenciar, la puțină vreme după arestare, probabil datorită atitudinii lui demne ca și a valorii sale intelectuale față de care toți "progresiștii" aveau complexe de inferioritate, este ridicat de la Aiud împreună cu alți legionari și transportați într-o direcție necunoscută, unde nu se știe de-au mai ajuns vreodată, după o "umanistă" metodă comunistă de a-și lichida adversarii. Așa au fost ridicați, rând pe rând, zeci de legionari de la Aiud sau din alte închisori, duși fără adresă și împușcați pe undeva, iar osemintele lor azvârlite ca să fie devorate de jivine sălbatice. La fel s-a întâmplat și cu preotul Dumitru Mihăilescu, din comuna Ciocârlia de jos, județul Constanța, care a fost ridicat împreună cu alți legionari din închisoarea Gherla și împușcați nu se știe unde. Se pare că pe lângă Timișoara.

Pământul țării noastre s-a plămădit astfel cu sângele, carnea și osemintele celor mai buni dintre noi, plámadă care s-a transformat în "comori" nevăzute din care din când în când țâșnesc pe alocuri flăcări luminoase ca-n poveștile din bătrâni, ca să ne aducă aminte că țara pe care ne-au lăsat-o în păstrare trebuie să o facem *frumoasă ca soarele sfânt de pe cer.*

Să continuăm cu alți cărturari legionari de la Buchenwald. Dr. Crișu Axente, din Turnu Severin, doctor în drept la Paris, avocat și strălucit publicist la ziarele *"Cuvântul", "Buna Vestire", "Cuvântul studențesc"* etc.Făcea parte din categoria acelor vorbitori din lagăr care erau așteptați cu nerăbdare de ascultători.

În afară de aceștia menționați mai sus, care au contribuit substanțial la îmbogățirea cunoștințelor noastre, au mai existat și alții de care memoria noastră obosită nu-și mai amintește, dar cărora le ridicăm un prinos de aici și acum.

Ar fi o gravă scăpare din vedere dacă n-am sublinia și atmosfera religioasă în care s-a trăit în aceste lagăre, mai ales că ne aflam într-o țară condusă de un regim păgân și materialist, care printre alte concesii ce ni le cerea era și părăsirea ideii creștine. În toate duminicile și zilele de sărbătoare se oficiau slujbele tradiționale creștinești de către preoții Vasile Boldeanu, originar din Focșani (mai târziu a devenit preot paroh al bisericii ortodoxe române de la Paris, în jurul căreia s-a strâns întreaga comunitate românească din capitala Franței), Ion Potecașu din Buzău, ajutați fiind la strană de teologul Constantin Zaharia, care cu o caldă și duioasă voce ne crea o profundă stare de pioșenie creștină. Bunul Zaharia a murit cu ocazia bombardamentului american asupra lagărului și a fost îngropat în cimitirul din Weimar, alături de celelalte victime ale acestui sălbatic bombardament. Alături de Constantin Zaharia mai întreținea această stare de pioșenie și Gheorghe Racoveanu, adânc trăitor creștin.

Oprim aici scurtele noastre amintiri despre oamenii ce au contribuit la menținerea unei autentice trăiri românești și creștine, ca și la îmbogățirea cunoștiințelor noastre ale tuturora.

Sachsenhausen, Dachau, Buchenwald ca și ***Rostock*** și ***Berkenbrück*** au fost lagărele unde s-a încercat siluirea conștiinței românești-legionare. Dar Dumnezeu ne-a dat până la urmă puterea ca "cizma teutonică" să nu potă strivi

"opinca valahă".

Capitolul 25

Un moment inedit din viața noastră din lagăr. Cred că ne aflam prin anul 1943 când dr. Iosif Dumitru, din Hunedoara, șeful nostru de la Buchenwald, după defecțiunea lui Lefter, convoacă un grup restrâns dintre noi, așa cum obișnuia ori de câte ori era necesar să rezolve câte-o problemă mai grea. Socotim că redarea acestui episod va constitui încă o dovadă de apriga, dura, dramatica luptă pe care am dus-o ani de-a rândul cu "prietenii" noștri naziști.

Doctorul Iosif Dumitru a fost sesizat printr-o scrisoare semnată de Valeriu Negulescu, fost ajutor de primar al Capitalei, Toader Ioraș, originar din județul Alba, și doctorandul în economie politică Ștefan Cojocaru, din Ploiești, în care își arătau nemulțumirea și revolta lor față de comportarea noastră și a întregului grup față de nemți. Ei considerau că această comportare este lipsită de demnitatea unor luptători. Li se părea că ne manifestăm ca niște oameni lași, care acceptă o viață de umilință, incapabili de a arăta asupritorilor, care prin forță, abuz și șiretenie ne țin într-o situație de sclavie. În consecință, cereau prin scrisoarea lor să ne schimbăm această atitudine incompatibilă cu originea noastră de români. Cum? Să dăm comandantului lagărului, respectiv guvernului german, o notă ultimativă în care să se ceară direct punerea noastră numaidecât în libertate, legătura cu șeful *Mișcării Legionare*, Horia Sima, care este ținut imobilizat fără nici o justificare, unificarea tuturor grupurilor de legionari din Germania, libertate politică pentru *Legiune*, care să poată acționa pe linia intereselor țării și să nu se mai amestece nimeni în viața noastră. În cazul că răspunsul ar fi fost negativ și nimeni nu-și făcea vreo iluzie că ar fi putut fi altfel, întregul grup, îmbrăcat în cămăși verzi, după ce s-ar fi oficiat o slujbă religioasă, trebuia să se arunce în gardul de sârmă prin care trecea curent electric de înaltă tensiune, arătând astfel germanilor că preferăm o moarte bărbătească unei vieți de umilință.

Înainte de începerea discuțiilor, doctorul Iosif Dumitru a dat citire scrisorii respective, după care a dat cuvântul semnatarilor, care, demni, și-au apărat poziția lor categorică, spunând, în concluzie, că este singura soluție onorabilă de a termina cu această viață lașă și nedemnă. După ei au vorbit alți câțiva și ultimul am luat cuvântul eu. Am îmbrățișat cu căldură ideea camarazilor. *La câți dintre noi*, spuneam eu, *nu le-a trecut vreodată prin gând să-și ia viața pentru o cauză așa de dreaptă, ca aceea a* ***Legiunii*** *!* Nu pot pătrunde cu mintea până-n adâncurile acestor suflete pregătite în calm și împăcare sufletească pentru un atât de dramatic sfârșit. Sincer, eram profund mișcat de hotărârea camarazilor mei pe care o socoteam asemănătoare cu jertfele primilor creștini, care pentru credința lor ***acceptau*** orice jertfă de martiri, de dăruire dorită și chiar căutată.

Cu toate că eram stăpânit de o adâncă emoție față de această hotărâre în apărarea ideii de demnitate, le-am spus că nu sunt de acord cu ea, că în tot procesul

lor de gândire pornesc de la niște premise greșite. Cei ce ne țin în această situație sunt în realitate adevărații noștri inamici cu care ne aflăm în război. Suntem într-un război de poziții. *Mișcarea Legionară* în întregime, cu toți legionarii din toate închisorile din țară și din străinătate, constituie *tranșeele cele mai înaintate* în fața inamicului. Apărându-ne aceste poziții, aceste tranșee, aceste cazemate ale credinței, ale tăriei noastre, slăbim capacitatea de distrugere a inamicului. De aceea noi nu trebuie să părăsim aceste cazemate, care sunt tăria noastră. Inamicul pune la încercare *răbdarea noastră* și crede că până la urmă vom ceda, vom greși cu ceva în aprecierea noastră și vom părăsi războiul de poziții. Aruncarea noastră în sârma cu curent electric este dorită și așteptată poate de inamic. Noi trebuie să avem atâta spirit de discernământ încât să înțelegem just situația și să nu greșim, să nu le oferim ceea ce ei doresc demult să le dăm: distrugerea noastră. De aceea, cuvântul nostru de ordine să fie: *Înapoi în tranșee! Buchenwaldul este unul din buncărele rezistenței legionare! Răbdarea noastră, o armă!!*

Frații noștri au acceptat această optică a răbdării care a contribuit la multe din victoriile noastre și au reintrat în viața de toate zilele a Buchenwaldului.

Înainte de a încheia acest capitol, vreu să dau câteva note biografice despre Valeriu (Vică cum îi spuneam cei apropiați) Negulescu, fiu al Oborului din București. Refugiat în Germania în 1941, a trecut prin Rostock și Buchenwald. Reîntors în țară în 1945, începe să ducă lupta împotriva comunismului alături de profesorul Nicolae Petrașcu, al cărui colaborator apropiat a fost. A fost arestat în 1948 și plimbat prin multe închisori, până când a fost acuzat de monstruozitățile de la Pitești, închisoare destinată studenților legionari. El, spuneau comuniștii, ar fi inițiat împreună cu Țurcanu - cel care într-adevăr la ordinele Securității și ale *Partidului Comunist Român* a regizat și condus această acțiune satanică - măsurile bestiale de *reeducare* din acea temniță, în urma dispozițiilor primite de la Horia Sima, pentru a compromite "angelicul guvern al comuniștilor". Trimis în judecată împreună cu alți camarazi a fost condamnat ca și ceilalți, cei mai mulți dintre ei la moarte și executați.

Toți românii trebuie să cunoască sfârșitul acestui ***om nevinovat*** - care a fost acuzat și omorât în cele din urmă pentru niște fapte comise de alții, născocite și inițiate de minți întunecate și bolnave, de niște suflete introvertite diabolic - ***care a fost zidit de viu într-un culoar înfundat de la Jilava şi lăsat să fie devorat de şobolani.***

"Dragă Vică, în momentul în care guzganii flămânzi mușcau din trupul tău schilodit de loviturile primite în <<științificele>> anchete comuniste, mă gândesc dacă mintea ta n-a zburat atunci la perspectiva altei morți pe care ai dorit-o, o moarte mult mai frumoasă, spânzurat electrocutat în sârmele lagărului de la Buchenwald, îmbrăcat în cămașa ta verde ?! Sau cine știe, dacă în clipele acelea de moarte martirică Dumnezeu nu ți-a dat forța ca să mori fericit, cu sufletul plin de bucurie că ai fost ales să faci parte dintre cei aleși !"

Socialiști umanitari ! Nici unui Nero nu i-ar fi trecut prin minte să

născocească chinuri mai sălbatice, mai satanice decât cele suferite de Vică Negulescu și camarazii lui. Comuniștii merită tot disprețul și toate blestemele noastre și ale celor ce-au fost uciși de ei.

Deși în lucrarea aceasta nu este vorba de închisorile din țară, socotim totuși necesară o scurtă informație în legătură cu infernul de la Pitești. În timpul nesfârșitelor și interminabilelor anchete la care am fost supus, unul dintre anchetatori mi-a spus părerea lui (și a altor comuniști) asupra rezistenței noastre. Spunea el că ***rezistența legionară*** care reușește să supraviețuiască atâtor crude prigoane își găsește explicația numai în faptul că foștii dușmani n-au știut *"unde și cum să lovească pentru a reuși să vă ucidă. N-au lovit în Frăția de Cruce și în tineretul studențesc unde ați fost, necontestat, cei mai puternici. Aici erau unitățile de elită care au alimentat permanent rândurile rărite ale* ***Mișcării****. Cei mai în vârstă, care cădeau, erau înlocuiți de cei tineri, astfel* ***încât Legiunea voastră*** *a rămas vie, oricâte lovituri a primit. Dar noi vom avea grijă să vă lovim unde trebuie pentru ca să vă ucidem, să vă distrugem și să stingem acest focar nestins al vostru: tineretul"* ! Acest anchetator se numea generalul Nicolschi. Astfel de gânduri și planuri au stat la baza "reeducării" din închisorile Pitești, Gherla și Aiud.

Capitolul 26

Alt episod din Buchenwald. Ne continuam viața obișnuită fără să se întâmple nimic deosebit până ce într-o noapte din primăvara anului 1944, pe la ora 2, *Fichtenhainul* a fost ocupat de o întreagă armată de S.S.-iști, cu câini, reflectoare, arme automate, căști de război etc. O adevărată năvală de război. Am fost scoși din dormitoare așa cum ne găseam și îngrămădiți între un atelier și o baracă de scânduri, înghesuiți unii în alții. Soldații ne împingeau cu brutalitate. Apoi au scos dintre noi vreo 40 de inși pe care i-au strigat după o listă. Erau cei care între timp, în urma inițiativei politice a lui Lefter, pactizaseră cu nemții. Tuturor celorlalți, aproape 400 de legionari, ni s-a comunicat că ni se acordă un răgaz de aproximativ o oră pentru a ne hotărî să trecem de partea grupului care a acceptat concesiile cerute de nemți. Aceștia au fost separați între cele două dormitoare, liberi, fără să fie înconjurați de soldați, fără nici o restricție. Ora a trecut. Din rândul nostru s-au desprins numai 4 camarazi, care mai târziu ne-au spus că au trecut dincolo de frica morții. La scurt timp doi dintre ei s-au reîntors (ceilalți doi au murit în bombardament). Reflectoarele și-au mărit intensitatea. S.S.-iștii au început să strângă și mai tare cercul în jurul nostru. S-a auzit zgomotul încărcării armelor automate. Așteptam șuieratul gloanțelor. S.S.-iștii s-au retras spre sârme. Ca la o comandă, ne-am așezat cu toții în genunchi și am început să intonăm *Cu noi este Dumnezeu* ! Ne-au lăsat să cântăm. În timp ce cântam, reflectoarele s-au stins și o noapte neagră ca o pânză de doliu s-a lăsat peste noi. Am stat așa nu mai știu câtă vreme până ne-am dat seama că S.S.-iștii plecaseră. Noi, cu trupurile înghețate, am intrat în barăci sub apăsarea celor întâmplate. Nu

știm nici acum dacă a fost o simulare de împușcare ca să ne intimideze sau a fost într-adevăr o încercare de a ne lichida, la care au renunțat în ultima clipă. În orice caz a fost o regizare sinistră, un atac asupra nervilor noștri care trebuiau să cedeze. Dar n-au cedat. Și nu au cedat nici în următorii 45 de ani de ***silnicie roșie*** în care ne-am apărat credința în Dumnezeu și în neamul nostru, rămânând o cazemată a rezistenței împotriva comunismului !

Capitolul 27

Bombardamentul de la Buchenwald și informația din București. Viața noastră în lagăr s-a scurs obișnuit până când într-o seară postul nostru de radio clandestin (un radiou cu galenă confecționat de un specialist dintre noi), instalat într-unul din dormitoare, ne-a anunțat evenimentele întâmplate la 23 august în București, arestarea lui Antonescu și lovitura conjurației regale. A doua zi toți știam dar toți tăceam, căci vroiam să aflăm cum vor reacționa nemții. Dar odată cu această știre s-a mai abătut și un eveniment tragic peste noi, cei din Buchenwald.

Era o zi caldă de vară. Mulți dintre cei ce nu lucram ne aflam în curte, întinși pe pături la soare. Deodată deasupra lagărului a apărut o unitate de aviație americană, lucru ce se mai întâmplase și în alte dăți dar fără urmări, când, spre uimirea tuturor, aceasta începe lansarea unui covor de bombe deasupra singurei fabrici care lucra zi și noapte în lagăr, cu deținuți de diferite naționalități. Fabrica se afla în apropierea lagărului nostru. În câteva clipe fabrica a dispărut odată cu 5.000 de deținuți, printre care și 5 legionari, căci și Fichtenhainul a intrat în raza covorului de bombe. Aceștia sunt: avocatul Ion Călin, farmacistul Ion Voinea, inginerul Ion Graur din Galați, profesorul teolog Constantin Zaharia din Buzău și Nicolae Papanace din București. Acești camarazi au fost înmormântați în cimitirul din orașul Weimar, în același cimitir în care cu aproximativ o luna de zile înainte fusese dus medicinistul Gigi Bădulescu, fiul generalului erou pe frontul din Rusia Virgil Bădulescu. Gigi Bădulescu, cel care nu s-a lepădat de *Legiune* cu toate insistențele și amenințările tatălui său, a murit în lagărul de la Buchenwald de o tuberculoză pulmonară netratată, înconjurat de dragostea camarazilor săi.

Obiectivul atacului a fost fabrica despre care americanii aflaseră că aici se produceau piese pentru noile arme secrete germane. În ziua aceea caldă și luminoasă din 24 august 1944, în urma sutelor de explozii ale bombelor aruncate cu atâta "generozitate" de americani și a pământului și pietrelor smulse și azvârlite la zeci de metri, s-a lăsat peste lagăr un întuneric gros să-l despici cu lopata, iar corbii negri, cu ciocuri și ghiare ca de vultur, începuseră să se strângă stoluri, stoluri și să adulmece proaspetele cadavre cu un croncănit sinistru !

Postfaţă

Am scris aceste rânduri în viteză, fără nici o corectură, cu o mână tremurândă şi un singur ochi, după ce Securitatea a avut grijă să-mi "curețe" locuința de orice notă, fișă sau însemnare. Am încercat să redau câte ceva din ale trecutului, trăit de mine, de teama ca nu cumva anii şubrezi ce-mi mai rămân să nu-mi mai permită să comunic în scris tot ceea ce aș fi avut de spus.

De aceea, rugăm pe aceia cărora le vor cădea sub ochi aceste rânduri să treacă cu vederea greșelile și chiar marile și micile maliţiozităţi adresate "te miri cui" căci deși mi-am propus să mă păstrez pe o linie de înțelegere și imparţialitate, desigur că n-am reușit, pentru că în viața mea am adunat atâta venin și fiere că fără voie am muşcat pe ici pe colo, destul de tare. Este așa de greu să devii înger !!

Şi acum, că am terminat de povestit câte ceva din "legăturile noastre cu hitleriștii" - și câte aș mai fi avut de înșirat... - țin să le spun cititorilor că acești *copii ai durerii, **legionarii**,* care au renunțat la orice bucurie pe care le-ar fi putut-o oferi și lor viața, căci au fost și ei tineri și dornici de ea, dar pe care și-au dăruit-o fericiți lui Hristos și Țării, după ce au scăpat din lagărele hitleriste s-au întors în țară și alături de ceilalți frați de suferință s-au aruncat într-o nouă încleștare împotriva cancerului omenirii, a urgii roșii, care a îmbolnăvit și țara noastră. Această încleștare a mai adăugat alte sute de mii de ani de temniță și alte sute de mii de morți care ***s-au jertfit cu convingerea că moartea lor va asigura o viaţă liberă neamului românesc.***

Viața oricărui om este rodul unei suferințe. Viața se naște din sămânța ce mai întâi moare !

Constanţa, 1990

EDITURA *MAJADAHONDA*

CĂRȚI APĂRUTE

Pr. Victor Moise & Horia Stamatu: ***Mişcarea Legionară***
credinţa strămoşească. Acatistul Moţa - Mar

Stelian Popescu: ***Memorii***

Gellu Caraza: ***Pe fluviu timpului***

C. Oprișan & Șt. Vlădoianu: ***Doi poeţi damnaţi***

Horia Sima: ***Doctrina legionară***

Costin Scorpan: ***Terminologie arheologică***

An. Iordache: ***Ion Ghica. Diplomatul şi omul politic***

George Anca: ***Haos, Temniţă, Exil.La Eminescu,***
Cotruş,Gyr şi Stamatu

Adi Călin: ***Poeme pentru Luceafărul poeziei***

Ștefan Vlădoianu: ***Sângele lui Nessus***

George Popescu: ***Un filozof al istoriei - Horia Sima***

Vasile Scutăreanu: ***Prin gulagul valah***

Nicolae Petrașcu: ***Din viaţa legionară***

Traian Golea: ***În sprijinul Basarabiei***

Petre Baciu: ***Cine ?*** Versuri din temnițe

Gheorghe Buzatu: ***Aşa a început holocaustul împotriva***
poporului român

Corneliu Zelea Codreanu: ***Însemnări de la Jilava***

Corneliu Georgescu: ***Pe drumul cu arhangheli***

Radu Șutu: ***Carmen Silva - Aiud via Braşov***

Nicolae C. Paulescu: ***Francmasoneria***

Octavian Voinea: ***Masacrarea studenţimii române***

Eugen Theodorescu: ***Mişcarea Legionară şi Germania***
lui Hitler

CĂRȚI ÎN CURS DE APARIȚIE

Pr. Victor Moise: ***Mișcarea Legionară și credința strămoșească.*** Ediția a II-a. Vol.I

Ion I. Moța: ***Cranii de lemn***

Vasile Marin: ***Crez de generație***

Radu-Dan Vlad: ***Vasile Marin***

Adelina Busuiocescu- Călin: ***Vai celui întemnițat !***

Gheorghe-Gavrilă Copil: ***Decebal***

Gheorghe-Gavrilă Copil: ***Apus de soare***

*** ***Mișcarea Legionară în Arhiva Siguranței de la Chișinău.*** Documente inedite

I. S. B. N.: 973-97480-2-3

Și pentru că una din învinuirile principale ce li se aduc și acuma, oficial, legionarilor este că au fost unelte foarte docile în slujba hitlerismului, însemnările acestea ale lui Eugen Theodorescu - și nu numai ele, dar aici ele interesează - lămuresc această problemă pentru cine vrea să și-o lămurească. Într-adevăr Rostock, Berkenbrück, Dachau, Sachsenhausen, Buchenwald pentru legionari au aceeași rezonanță sinistră cum deveniseră în țară lagărele de concentrare de la Miercurea Ciuc și Vaslui, închisoarea Jilava încă din 1934, închisoarea de la Râmnicu Sărat, sau mai târziu sub comuniști, Ministerul de Interne, iarăși Jilava, Pitești, Aiud, Gherla, Sighet, Baia Sprie, Valea Nistrului, Cavnic, Canalul, Mislea, Târșor. Iar legionarii au avut în ele un loc prioritar și majoritar. Și tot asupra lor s-a exercitat, sub directa îndrumare a Moscovei prin Nicolschi-Grunberg și Țurcanu, cea mai îngrozitoare experiență a crimei și terorii continue, în închisoarea de la Pitești. Ei au fost cobaii tuturor formelor de conducere a unui stat. Dar atunci de ce sunt acuzați de a fi fost unealta nemților în România, coloana a V-a etc. etc.

Pentru că, în țara tuturor filiilor au avut și ei una, singura de care erau capabili și împotriva căreia erau toți: ROMÂNOFILIA, de care au rămas legați cu viața lor în orice situație s-ar fi aflat. Dragostea de neam și țară și promovarea credinței, care nu conveneau nici păturii suprapuse de la noi (din păcate expresia nu este a mea ci a geniului nostru național, Eminescu), nici altor așa zise naționalisme, de fapt imperialisme și, firește, nici comuniștilor. Și atunci toți s-au aruncat asupra lor, mai devreme sau mai târziu.

Sebastian Mocanu

5.000 lei